

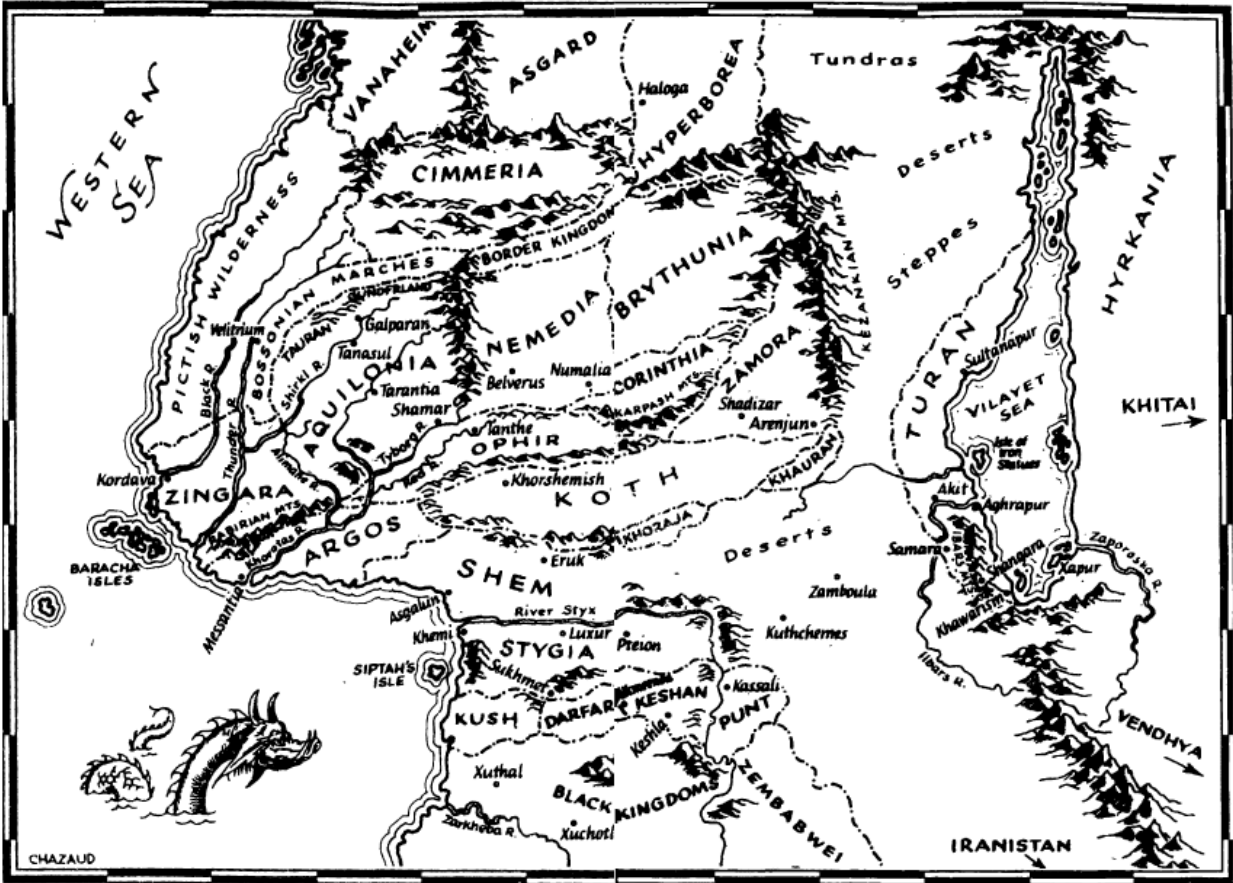
РОБЪРТ ДЖОРДАН

КОНАН ВЕЛИКОЛЕПНИЯ

Част 7 от „Конан от Робърт Джордан“

Превод от английски: Георги Стоянов, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Над канарите в дебрите на Кезанкианските планини, които се простираха на югозапад по границата между Замора и Бритуния, висеше мъртвешки неподвижен леден въздух. Безоблачното лазурно небе пустееше. Не се чуваше птича песен. Дори неизменните лешояди не се рееха в безветрената въздушна шир.

В това злоещо безмълвие по образуващите естествен амфитеатър стръмни кафяви склонове се бяха струпали близо хиляда жестоки кезанкиански планинци с чалми на главите. Те чакаха в злоещата тишина. Нямаше звън на оръжие, ятаганите бяха прибрани в ножниците. Обутите им в ботуши крака не помръдваха въпреки ясно изписаното нетърпение върху мършавите брадати лица. Стояха като мумии. Почти не дишаха. Нетрепкащите им черни очи бяха приковани към кръгла, широка двеста стъпки площадка, покрита с гранитни блокове. Ограждаше я висока половин човешки бой и два пъти по-широка стена. Върху нея като зъби на изсушен от слънцето череп стърчаха дебели и грубо издялани каменни колони. В центъра на кръга за високи, черни железни пръти бяха завързани трима бледолики бритунианци с вдигнати над главите ръце. Кожените ремъци жестоко се впираха в китките им. Но не към тях беше насочено вниманието на планинците. Множеството беше вперило погледи в облечения с червено расо висок мъж с раздвоена като чатал брада, стъпил върху масивните каменни блокове, които образуваха тунел, минаващ през ниската стена и водещ навътре в недрата на планината зад него.

Ималът Басракан, с тъмно лице, слабо и строго под чалмата в алено, зелено и златно, отметна назад глава и извика:

— Слава на истинските богове!

От устата на планинците се откъсна екзалтиран вик, който прогърмя между планинските върхове.

— Слава на истинските богове!

Ако не противоречеше на природата му, Басракан щеше да се усмихне от задоволство. Трудно можеха да бъдат събрани толкова

много планинци на едно място, защото родовете воюваха помежду си, а племената се раздираха от кръвни вражди. Но Басракан успя да събере тези мъже. И още много други. По планинските зъбери около амфитеатъра имаше почти десет пъти повече и всеки ден идваха още и още. С властта, дадена му от истинските богове, със знамението за благоразположението им, с което го бяха дарили, той беше направил онова, което не беше по силите на никой смъртен. И щеше да направи още повече! Древните богове на Кезанкианските планини му дадоха благословията си.

— Хората от градовете — заговори той с отвращение в гласа — почитат фалшиви богове! Те не знаят нищо за истинските богове — владетелите на земята, на въздуха, на водата и на огъня!

Див рев, израз на одобрение към казаното от Басракан и омраза към хората от градовете, се изтръгна от хилядата гърла.

Очите на Басракан горяха от възбуда. Стотици имали бродеха из планините, разнасяха словото на древните богове от род на род, възпираха вражди и битки. Но само нему беше отредено да възроди величието на древните богове.

— Според истинските богове хората от големите градове живеят в грях! — плътният му глас звънтеше като камбана. Той чувстваше как думите му резонират в умовете на планинците. — Крале и господари убиват вярващите в истинските богове в името на зли демони, пред които се прекланят! Охранени търговци пълнят кесиите си с повече злато, отколкото притежава който и да е планински род! Принцеси излагат на показ полуголите си тела и се предлагат на мъжете като блудници! Блудници се заливат с парфюми и се покриват със злато като принцеси! Мъже, загубили всякаква гордост, просят по улиците! Мръсотията на техния живот осквернява света, но ние ще измием всичко с кръвта им!

Последвалият рев, разтърсил сивия гранит под краката му, едва достигна до съзнанието му. За да бъде по-близо до духовете на земята, когато отправя към тях молитвите си, Басракан беше слизал в пещерния лабиринт под планината, в мрачните галерии, осветявани само от факлата в ръката му. Там истинските богове го бяха завели до подземния басейн, където безоки белезникави риби плуваха около люпилата на огромни, твърди като най-здравата броня, оставени от незапомнени времена яйца. Години наред той се опасяваше, че

истинските богове ще отвърнат лицата си от него заради изучаването на магьосническите изкуства, но тъкмо тези познания му позволиха да пренесе хлъзгавата черна сфера до колибата си. Без знанието, придобито от тези науки, той нямаше да успее никога да създаде живот от едно от деветте яйца, никога нямаше да успее да привърже към себе си излюпеното същество дори и с крехката връзка помежду им. Само ако имаше „Очите на огъня“!... Не, когато осъществи изцяло контакт с него, така слаб сега, той ще бъде непобедим.

— Ние ще унищожим неверниците и осквернителите! — продължаваше Басракан, докато вълнението стихваше. — Ние ще сринем градовете им и ще посипем почвата под краката им със сол! Техните блудни жени ще платят за своята порочност! Семето им ще изчезне! И спомен за тях няма да остане! — Гърбоносият имала разпери ръце. — Знамението на истинските богове е с нас!

С ясен и силен глас той започна монотонно да пее, а планинското ехо прибавяше още мощ на всяка дума. Хилядата наблюдаващи войни затаиха дъх. Басракан знаеше, че тези хора жадуват не да прочистят света, а единствено да отмъкнат златото от градовете. Сега те щяха да приемат вярата.

Като звън на кристал във въздуха прозвуча последната сричка на заклинанието. Басракан огледа бритунианските пленници — оцелели ловци от група, навлязла в планините от запад. Сивите очи на един от тях, не повече от шестнайсетгодишен, бяха обезумели от страх, но ималът не гледаше на бритунианците като на хора. Те не бяха от планинските племена, а чужденци, жертвени животни.

Преди да чуе грубото драскане на по-дългите от човешка длан нокти, Басракан усети пристигането, почувства леката вибрация на каменните блокове под краката си.

— Знамението на истинските богове е сред нас! — извика той, когато огромната глава на съществото се появи от тунела.

Хиляда гърла отговориха на имала, когато се показа и останалата част от цилиндричното тяло дълго над петнайсет крачки, стъпило върху четири, огромни, широко разположени крака.

— Знамението на истинските богове е сред нас! — гръмогласният рев на множеството беше изпълнен с благоговение и страх.

Дебели, неравни зъби, създадени да разкъсват плът стърчаха от покритата с черни плочи къса зурла. Останалата част от чудовищната глава и тялото бяха покрити с алени, зелени и златни люспи, блестящи на слабото слънце, по-твърди и от най-добрата стомана, създадена от човешка ръка. Две продълговати издутини, покрити с кожа, бяха заместили наскоро люспите на гърба. В древните книги това чудовище се наричаше паток и ако написаното в тях за твърдите, заоблени издутини беше вярно, то благоволениято на истинските богове скоро щеше се излее над тях.

Съществото обърна глава и впери неподвижен поглед в Басракан. Ималът остана външно спокоен, но в стомаха му се събра буца лед и студът ѝ обхвана цялото му тяло, а дъхът и думите замръзнаха в гърлото му. Погледът на златните очи винаги му се струваше изпълнен с омраза. Тя, разбира се, не беше насочена към него. Той имаше благословията на истинските богове. Но в тези очи имаше злоба. Може би тя беше израз на презрение, което творението на истинските богове проявява към повечето смъртни хора. Във всеки случай преградата от грубо издялани гранитни колони не позволяваше на патока да излезе от кръга, а друг изход от тунела нямаше. Наистина ли нямаше друг изход? Макар че и преди да намери яйцата на черните патоци Басракан беше слизал често в пещерите под планината, той не беше изследвал дори една десета от тях. Може би лабиринтът от тунели имаше и други изходи, които не беше открил.

Смразяващите очи се обърнаха настрана и Басракан си пое дълбоко дъх. Без да трепна, със задоволство отбеляза той. Милостта на древните богове наистина се беше изляла над него.

С невероятна за огромното си тяло бързина блестящото същество се доближи на десетина стъпки до завързаните мъже. Внезапно голямата люспеста глава се отметна назад и от зейналата паст се разнесе пронизителен вой, от който кръвта във вените на мъжете застина. Присъстващите онемяха от страх, но един от пленниците изкрещя — силен, пронизителен писък, в който се долавяше лудост. Момчето се бореше безмълвно с въжетата. От ръцете му закапа кръв.

Ималът протегна ръце с обърнати нагоре длани, сякаш представяше патока на събраните хора.

— Дошъл е от дълбините на земята! — извика Басракан. — Духовете на земята са с нас.

Главата със зейнала паст се наведе и студените златни очи се насочиха към пленниците. От устата му блъвна огнен пламък.

— Огънят е неговият дъх! — извика Басракан. — Духовете на огъня са с нас!

Двама от пленниците, с горящи туники и коси, се превърнаха във висящи факли. Обхванато от нетърпими болки от обгореното, момчето изпищя:

— Всемогъщи Митра^[1], помогни ми! Елдран, аз...

Многоцветното същество пристъпи бързо две крачки напред и изригналият огън удави крясъка на момчето. Люспестата глава се стрелна и патокът разполови горящото тяло. Чу се хрущане на кости, късове овъглена плът се разпиляха върху каменните плочи.

— Истинските богове са с нас! — тържествено провъзгласи Басракан. — Само след ден знаменieto за милостта на боговете ще полети! Духовете на въздуха са с нас!

Древните писания трябва да са верни, мислеше ималът.

— Тези кожени подутини ще се отворят и оттам ще израстат криле. Непременно ще израстат! Тогава ние ще полетим напред непобедими с благословията на древните богове и ще пречистим света с огън и меч! Възхвала на истинските богове!

— Възхвала на истинските богове — отговори множеството.

— Слава на истинските богове!

— Слава на истинските богове!

— Смърт на неверниците!

Последва оглушителен рев:

— Смърт на неверниците!

Хилядата планинци, избрани с жребий от все по-нарастващия брой хора, разположени всред заобикалящите ги планини, щяха да останат и да наблюдават как съществото се храни. Басракан обаче имаше по-важни дела. Когато изяде жертвите, патокът по собствена воля ще се върне в пещерите. Иمالът тръгна по една добре утъпкана кафява пътека, водеща от амфитеатъра към планинския склон.

Един мъж, висок почти колкото Басракан и още по-слаб, със сплетена брада и горящо от фанатичен аскетизъм лице, го посрещна и ниско се поклони.

— Бъди благословен от истинските богове, имала Басракан — каза новодошлият. Беше облечен в черно расо, но чалмата му в алено,

зелено и златно показваше, че е помощник на Басракан. — Пристигна Акадан. Заведох го в твоето жилище.

Новината развълнува Басракан, но лицето му остана спокойно и строго. „Очите на огъня“. Той склони глава.

— Бъди благословен от истинските богове, имала Ябил. Сега ще го видя.

Ябил отново се поклони. Басракан продължи напред, видимо без да бърза, но този път не наведе глава.

Пътеката обикаляше склона на планината и извеждаше до селото от каменни къщурки на мястото, където някога се издигаше само колибата на Басракан. Неговите последователи му бяха предложили да изградят крепост, но той нямаше нужда от такава защита. След време обаче разреши да му построят жилище на два етажа, по-обширно от всички колиби на селото взети заедно. Това не е израз на, гордост, често си казваше той, защото Басракан отричаше всякаква гордост, освен честолюбието, че е служител на старите богове, а знак в тяхна възхвала.

Когато мина покрай мъжете с чалми, облечени в лекъосани кожени дрехи и широки панталони, чийто първоначален цвят оставаше загадка на времето и мръсотията, и жените, покрити от глава до пети с черни наметала с тесен процеп за очите, всички ниско му се поклониха. Басракан не удостои с внимание нито преклонението им, нито двамата стражи пред вратата му, защото сега наистина бързаше.

Вътре друг помощник с многоцветна чалма на главата се поклони и направи жест с костеливата си ръка.

— Бъди благословен от истинските богове, имала Басракан. Акадан...

— Да, Рухала — Басракан не отдели нито миг за обичайния отговор. — Остави ме сам!

Без да спира, високият имала мина през вратата, посочена от Рухала, и влезе в бедно обзаведена стая с черни лакирани маси и столове. На стената висеше тъкана карта на земите и народите на запад между морето Вилайет^[2] и Немедия и Офир^[3].

Басракан се намръщи, когато видя мъжа, който го чакаше. Чалмата и раздвоената като чатал брада показваха, че е планинец, но по ръцете си имаше пръстени отрупани със скъпоценни камъни, а

наметалото му беше от синя коприна. Беше доста закръглен, което говореше за пиршества и за вино.

— Ти прекара много време сред хората на градовете, Акадан — каза строго Басракан. — Няма съмнение, че си се отдал на техните пороци! Блудствал си с техните жени!

Мургавото лице на закръгления човек преbledня, той бързо скри украсените си с пръстени ръце зад гърба и се поклони.

— Не, имала Басракан, не съм. Кълна се! — думите трескаво се застъпваха една подир друга. По челото му лъснаха капчици пот. — Аз съм верен...

— Достатъчно! — отсече Басракан. — По-добре кажи изпълни ли поръчението, Акадан. Заповядах ти да не се връщаш без информация.

— Изпълних го, имала Басракан. Намерих ги. И направих планове на мястото и карти...

Басракан го прекъсна.

— Наистина измежду всички мъже аз съм избраникът на истинските богове!

Обръщайки гръб на Акадан, той се приближи към стената и величаво вдигна стиснатите си в юмруци ръце към картата на народите. Скоро ще притежава „Очите на огъня“ и патокът ще бъде свързан неразривно с него, част от неговата плът и воля. И със знамението на истинските богове, което ще лети пред неговите последователи, никоя армия от смъртни хора не ще може дълго да устои срещу тях.

— Слава на истинските богове! — прошепна Басракан пламенно. — Смърт на неверниците!

---

[1] Дух на божествената светлина, на истината и доброто в мадейската религия — религия на древните иранци (мидийци, перси, парти и др.) — Б.р. ↑

[2] Червено море — Б.р. ↑

[3] Древна страна край брега на Червено море — Б.р. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Нощта ласкаво се спусна над Шадизар — Града на порока — и забули деянията, оправдаващи това наименование. Тъмнината, даряваща с отдих другите градове, в Шадизар — града на алабастровите кули и златните кубета, на продажността и покварата — извикваше на живот най-долните страсти.

Зад облицовани с мрамор стени облечени в коприна благородници насилваха чужди жени, а търговци с двойни брадички облизваха дебели устни над похитените дъщери на своите конкуренти. Парфюмирани съпруги, разхлаждани от роби със снежнобели щраусови ветрила, крояха планове как да сложат рога на съпрузите си, а богати млади жени и благороднички с похотливи очи замисляха как да се измъкнат от стражите на загубеното им целомъдрие. Девет жени и трийсет и един мъже, между които един просяк и един лорд, бяха убити. Крадци отмъкнаха златото от железните каси на десет богаташи, а петдесет пък увеличиха богатствата си за сметка на бедните. В три бордея бяха измислени непознати на човечеството перверзии. По тъмните улици безброй проститутки упражняваха най-древната професия, а парцаливи просяци искаха милостиня от вонящите на вино клиенти на проститутките. Никой не смееше да излезе на улиците без оръжие, но дори и в най-добрите квартали на града това често не беше достатъчно срещу крадците и разбойниците. Нощта в Шадизар беше часът на всички пороци.

Гонени от топлия ветреца, разкъсаните облаци забулваха за миг луната високо в небето, а сенките им се носеха над покривите на къщите. Скрит зад тях, як мускулест млад мъж пробягваше от комин към комин. Широко колан с втъкнат в него меч опасваше гърдите му, а излъсканата от употреба ръкохватка проблясваше над дясното му рамо. Ловкост, родена в дивите пуцинали на родните му кимерийски планини, му помагаше да се слива с движещите се сенки и той оставаше невидим за очите на градските хора.

Придвижването на мускулестия младеж по покривите свърши и той се взря в тъмнината към каменната настилка на улицата четири етажа под него. Очите му бяха ледени като сапфири, а дългата буйна коса, привързана назад с кожена връв, обграждаше лице, което въпреки младостта носеше отпечатъка на опита на няколко живота. Той огледа съседната сграда — алабастров куб, обиколен с фриз на една ръка под покрива. Дълбоко в гърлото му се чу тихо ръмжене. Улицата, макар и най-тясната от четирите ограждащи почти царската постройка, беше широка шест стъпки. Онова, което не беше забелязал, когато избираше път за слизане, преценявайки разстоянията до земята, беше стръмният наклон на далечния покрив. Застрашително стръмен! Велики Ерлик, вземи душата на Баратсис, помисли той. И златото му.

Трябваше да открадне, за да изпълни обещанието, дадено на търговеца Баратсис, доставчик на подправки от всички краища на света. Десет златни монети обеща търговецът за бокала от огромен монолитен смарагд — най-ценното притежание на богатия вносител на скъпоценности Самарайдис, макар че това беше едва една стотна от стойността на бокала и една десета от онова, което биха платили търговците на крадени вещи от пустинята. Поредица губещи хвърляния на зара беше принудила кимериеца да приеме предложението. Беше приел да извърши кражбата, беше се съгласил с цената и беше получил две жълтици, преди дори да знае какво трябва да открадне. И все пак една сделка, скрепена с клетва, трябва да се изпълни. Добре поне, помисли тъжно той, че на покрива на къщата няма пазач, както се охраняват домовете на много други търговци.

— Всемогъщи Кром! — промърмори Конан, хвърли последен поглед към покрива на Самарайдис и заотстъпва в сенките между комините. След няколко дълбоки вдишвания, за да напълни дробовете си с въздух, той се наведе и впери напрегнат взор към далечния край на покрива. Като леопард, който скача върху жертвата си, той се стегна като пружина и само с два разкряча набра максимална скорост. Изнесеният му напред крак намери опора в корнизата на покрива и Конан скочи с протегнати напред ръце, с разперени и извити, готови да се вкопчат пръсти.

Тялото му се стовари с трясък върху стръмния покрив. И веднага започна да се плъзга надолу. Отчаяно разпери ръце и краска, за да забави падането, докато очите му трескаво търсеха нещо, за което да се

хване, някоя малка издатина, която да го задържи. Неумолимо се свличаше надолу.

Нищо чудно, че на покрива няма пазач, помисли Конан, разгневен на себе си, че не си бе задал въпроса по-рано. Керемидите бяха хлъзгави като намазан с масло порцелан. Едва си пое дъх, когато стъпалата, а после и краката му увиснаха във въздуха. Неочаквано лявата му ръка хлътна в празно пространство от липсваща керемида. При опита да задържи тежкото си тяло керемидите се поразместиха и в тъмното надолу се посипаха отломки. После пръстите му напипаха дърво. Конвулсивно го стисна. С рязко извъртане на силните си мускулисти рамене се повдигна малко, колкото да спре люлеенето на тялото си над потъналата в сянка бездна.

За първи път след скока издаде звук — задържаният въздух бавно изсвистя през стиснатите му зъби.

— Десет златни монети — промълви глухо Конан — не са достатъчни.

Неочаквано дървената подпора на покрива, за която се беше хванал, се счупи с трясък и той отново започна да пада. До този момент се беше старал да държи тялото си свито, но сега се протегна, вкопчи пръсти в ръба на фриза и се прилепи към алабастровата стена.

— Не са достатъчни — повтори запъхтян, след като мъчително си пое дъх. — След всичко това съм готов да занеса проклетото нещо на Зино.

Но дори след тази категорична декларация знаеше, че няма да отиде при немедийския търговец на крадени вещи — беше дал дума.

В момента му беше ясно, че не е важно какво ще прави със смарагдовия бокал, а как при сегашното положение да опази кожата си невредима. На тази височина единственият път да проникне в къщата беше през широките едва колкото юмрук вентилационни шахти, защото горният етаж и мансардата се използваша за складове и помещения за прислугата и робите. Според Самарайдис там нямаше нужда от прозорци, а ако имаше такива, слугите и робите щяха по цял ден да висят по тях и да загрозяват хубавата му къща. По гладките алабастрови стени нямаше никакви корнизи и фризове. Нямаше и балкони над улицата. Покривът, от който беше скочил, сякаш се намираше в Султанапур, а покривът над него се криеше зад облаците. Остават, заключи унило увисналият на ръцете си младеж, само

прозорците на третия етаж, а за да стъпя върху свода, не ми достига цяла педя.

Взел веднъж решение, не обичаше да си губи времето. Започна бавно да се придвижва по тесния корниз. Не се опита да достигне първите два сводести прозореца, защото от тях струеше светлина. Не можеше да рискува да срещне хора. Третият обаче беше тъмен.

Конан пое дълбоко дъх и се пусна, а тялото му леко обърса стената. Внимаваше да не се блъсне в нея и силата на удара да го запрати в бездната. Щом усети, че е точно над прозореца, той сви леко крака и се приготви да стъпи върху подпрозоречната дъска. Подметките му се удариха в камък, а дланите му се залепиха за касата. Нямаше сигурна опора. Гладката стена и дълбочината на прозореца не му позволяваха да се закрепят дори с ноктите на пръстите си. Разчиташе единствено на силата на ръцете си, за да не полети надолу към улицата.

С изпъкнали като въжета мускули, Конан се издърпа напред, докато успя да влезе в жилището на Самарайдис. Когато стъпи върху застлания с килим под, ръката му машинално стисна покритата с износена кожа дръжка на меч. Стаята беше тъмна, но очите му, привикнали към мрака, различаваха неясните форми на тапицирани столове. На стените бяха закачени гоблени. Въздъхна с леко облекчение. Не беше спалня, не беше изложен на риска да събуди заспалите и те да вдигнат тревога. И за първи път през тази изпълнена с опасности нощ той изпита увереност, че ще успее.

Все още обаче съществуваха проблеми. Колебаеше се дали най-трудният от тях е как да излезе от жилището, или как да се добере до целта. Къщата на Самарайдис беше построена около вътрешна градина. Там, край фонтаните, търговецът на скъпоценности прекарваше по-голяма част от времето си. Стаята, в която държеше богатствата си, се намиреше в приземния етаж, а единствената ѝ врата се отваряше откъм градината.

Лесно щеше да слезе от покрива до градината, а и Баратсис точно му беше описал местоположението на вратата към стаята със скъпоценности. Сега трябваше да мине през коридорите с риск да налети на прислугата или на стражите.

Открехна вратата на помещението, в което се намиреше, и надзърна в зала, осветена от позлатени месингови газени лампи,

окачени на бронзови вериги. На равни разстояния покрай облицованите с мозайка в сложни многоцветни фигури стени, бяха наредени инкрустирани със седеф маси. По полирания мраморен под не се чуваха никакви стъпки. Конан се промъкна тихо в коридора.

Спря за миг, за да си припомни плана на къщата. Ориентира се накъде да тръгне към стаята със съкровищата. Напрегнал слух до краен предел, безшумен като котка, той прекоси няколко зали към задното стълбище. Слезе на долния етаж, зави и пое по други стълби. Тяхното разположение и изтрити от употреба тъмночервени плочки без орнаменти показваше, че са предназначени за прислугата. На два пъти дочу тътрене на сандали, което го предупреди за опасността, и тогава той замръзваше на място, притиснал гръб о стената със стаен дъх, докато прислужници в светлосини туники, изцяло заети със задълженията си, прекосяваха коридора, без да се оглеждат.

Озова се в централната градина, която приличаше на малък каньон, ограден от високите засенчени стени на къщата. До слуха му достигна ромонът на фонтаните и приглушеният говор на хората около тях, скрити от смокинови дървета, цъфтящи растения и алабастрови скулптури. Стаята със скъпоценностите беше точно срещу него, отгатак градината.

Пристъпи и замръзна. По една от градинските пътеки към него бързо се приближаваше някой. Конан тихо отстъпи встрани извън обсега на проникваща от входа светлина. Внезапно човекът изчезна. Зачуди се дали не го бяха открили. Който и да беше приближаващият, сега напредваше много бавно и безшумно, почти пълзешком. След миг обаче фигурата отново се показва в цял ръст и тръгна право към него. Той стисна зъби, но това беше единственото му движение — изчакваше стаен в мрака. Човекът се приближаваше с всяка стъпка. Десет крачки. Пет. Две.

Необяснимо мълчаливата досега фигура неочаквано спря и ахна. Младежът скочи. Едната му ръка запуши устата, а другата сграбчи ръцете. В мазолестата му длан се забиха зъби, пленникът диво заизвива тяло и бясно зарита. Няколко попадения едва не покосиха краката му.

— Дано Ерлик да те прибере! — изсъска Конан. — Биеш се като жена! Престани, няма да ти сторя нищо лошо...

Изведнъж усети, че силното тяло в ръцете му е доста закръглено. Премести се малко към идващата от входа светлина и погледът му се сблъска с големи, смръщени, кафяви очи. Беше жена. Красавица с атлазена маслинова кожа и сплетена на две плитки коса, завити около малката ѝ глава. Тя вече не впиваше зъбите си в дланта му и той поотпусна стиснатите около челюстта ѝ пръсти. Отвори уста да я предупреди, че ако не вика, няма да ѝ стори нищо, но тя го изпревари.

— Аз съм магьосница — прошепна с дрезгав глас жената — и те познавам, Конан, чужденецо от Самария или Кимерия, или от някъде другаде. И си тук да крадеш. Пусни ме!

Космите на тила му настръхнаха. Откъде знае? Той изглежда притежава дарбата да налита на магьосници — дарба, от която с удоволствие би се отказал. Когато видя веселото пламъче в очите ѝ и малките бели зъби, които хапеха пълната ѝ долна устна, за да не се изсмее, Конан махна ръката си от лицето ѝ. За първи път сведе очи и огледа жената, облечена в прилепнала плътно около тялото дреха, от главата до петите. Дори стъпалата ѝ бяха обути в черни чорапи с един пръст като зимни ръкавици.

Държейки я за раменете далеч от себе си, Конан не можа да сдържи усмивката си. Беше стройна и дребна на ръст, но извивките на тялото ѝ под старите дрехи не оставяха никакви съмнения, че е жена. Тя го ритна и той сграбчи бедрото ѝ.

— Магьосница? — промълви той тихо. — Сигурен съм, че ако нашаря задника ти с една пръчка, ще се окаже нещо друго?

— А аз пък съм сигурна, че още при първия удар ще завия така силно, че ще събера тук половината град — прошепна тя. — Всъщност не искам да го сторя. Името ми е Лиана и съм чувала за теб, Конан. Виждала съм те по улиците. Възхищавам ти се. Искях просто да бъда загадъчна, за да възбудя интереса ти и да предпочетеш мен пред другите ти жени — тя разкърши рамене под ръцете му, а закръглените ѝ гърди, едри за дребничкото тяло, изглеждаха разкошни. Лиана облиза устни и се усмихна съблазнително. — Моля те, би ли ме пуснал на земята? Стискаш ме толкова силно, че ми причиняваш болка.

Конан се поколеба, после я пусна.

— Какви са тези парцали, с които си се навлякла, Лиана?

— Забрави за тях — отвърна тя и се приближи до него. — Целуни ме.

Противно на характера си Конан вдигна ръце към лицето ѝ. Преди пръстите му да докоснат бузите ѝ, тя се изплъзна, коленичи ѝ се претърколи покрай него. Стъписаният Конан все пак успя да се извърти и да се спусне подир нея. Тя обаче протегна малкия си крак от свитото на кълбо тяло и го изрита в гърдите. Не беше в състояние да му причини болка, но той изсумтя от досада, защото го забави достатъчно, за да успее да се изправи пред стената, готова сякаш да се покатери по нея като паяк.

Конан изруга и скочи напред. Нещо го удари по ръката и той хвана едно висящо, меко, боядисано в черно въже.

— Митра да ме порази! — изръмжа Конан. — Крадец!

При звука на тихия смях, достигнал отблизо до ушите му, той вдига глава и впери очи нагоре.

— Ти си глупак — тихичко го подигра момичето. — Аз наистина съм крадец. И то такъв майстор, какъвто ти никога няма да станеш. С тези могъщи рамене може и да успееш като каруцар. Или сам да теглиш каруца.

Конан изръмжа, сграбчи въжето и се заизкачва.

Периферното му зрение улови някакво движение и по-скоро почувства, отколкото чу, че нещо тупна на земята до краката му. Инстинктивно скочи и пусна въжето. После се опита отново да го хване, но преди да успее някой го издърпа.

— Можех да те ударя — отново прозвуча тихият глас на момичето, — ако исках да го сторя. На твое място бих се махнала от тук. Веднага. Всичко добро, Конан.

— Лиана? — прошепна с дрезгав глас той. — Лиана?

Отвърна му само подигравателна тишина.

Конан измърмори едно проклетие, огледа земята около краката си и измъкна от калта плосък черен нож за хвърляне. Пъхна го в кожения пояс при меча и в следващия миг прозрението го вцепени.

Момичето беше крадец и бе дошла откъм стаята със скъпоценностите. Невъздържано изруга и хукна, без да обръща внимание на шубраците и растенията, покрай които минаваше.

Една сводеста врата го отведе в стаята, където Самарайдис държеше най-ценните си богатства. Вратата беше отворена. За миг Конан спря и разгледа здравата желязна брава. Без съмнение момичето

я беше отключило. Но щом тя е успяла да проникне вътре, значи всички защити са обезвредени или лесно могат да бъдат преодолени.

Кимериецът постоя още миг, после прекрачи прага и стъпи върху застлания с редуващи се ромбовидни бели и червени плочки под. В далечния ъгъл на стаята, върху поставка изобразяваща навита на спирала змия, стоеше смарагдовият бокал. При втората стъпка една плочка пропадна под крака му. Бързо прецени, че на отсрещната стена може да има зареден арбалет — един път вече му се беше случвало — и се хвърли на пода. Почувства друга плочка да попада под ръката му. Откъм стената се чу тракащо звънтене и тропот. Моментално разпозна звуците. Достатъчно дълго беше крадец. Всяка от пропадащите плочки освобождаваше тежест, която издърпваше верига от едно колело. То на свой ред щеше да задейства... какво?

Когато скочи на крака, започна да звъни звънец. После друг. С проклетия на уста Конан бързо прекоси стаята. Още две плочки пропаднаха под кравата му и когато застана пред поставката-змия, едновременно зазвъняха четири звънци. Бокалът беше изчезнал.

— Дано Ерлик прибере тази мома! — изръмжа Конан.

Обърна се към вратата и се хвърли напред със свита между раменете глава, но се блъсна в двама въоръжени с копия стражи. Когато тримата паднаха на пода, Конан мислено се похвали, че не е останал да потърси нещо друго, с което да компенсира загубата на бокала. Юмрукът му се стовари върху лицето на един от стражите и разби носа и зъбите му. Рукна кръв. Мъжът потрепери и се отпусна в безсъзнание. Другият се мъчеше да се изправи и да забие копието си в Конан. Ако се бях забавил, помисли Конан, вероятно щяха да, ме пипнат в стаята и да ме задържат, докато дойдат и други. Мечът му изсвистя от ножницата, посрещна копието точно над главата му и вторият страж остана с дълга тояга в ръка. Човекът извика, хвърли тоягата към Конан и побягна.

Конан също побягна — в обратна посока. Шмугна се в първата по пътя му врата на къщата и попадна сред група прислужници, които разтревожено коментираха все още звънящите сигнализации. Те се втренчиха в него с опулени очи, а той замахна с меч си във въздуха и изрева с цяло гърло. Мъжете и жените се разпръснаха с писъци като ято котиански пъдпъдъци.

Точно от това имам нужда, помисли кимериецът, ако паниката зарази повече хора, може би ще успее да се измъкне. Конан продължи да тича, а всеки срещнат прислужник, като чуеше свирепите му викове и видеше размахващата се сабя, побягваше. По всички коридори започнаха да се чуват викове:

— Помощ!

— Убиец!

— Пожар!

На няколко пъти, когато чуеше тропота на тичащите по посока на писъците стражи, които също крещяха, младият кимериец трябваше да се шмугва в странични стаи. Накрая започна да се пита колко ли хора има Самарайдис. Суматохата обхвана цялата къща.

Най-после се озова във входната зала. Трите страни на помещението излизаха на балкони с балюстради в цвят на опушен топаз под украсен с алабастрови арабески сводест таван. От балкона на втория етаж се спускаше широко вито стълбище от черен мрамор към мозаечната настилка на залата, изобразяваща карта на света, както го познаваха заморийците — всеки народ беше представен от скъпоценностите, с които търгуваше.

Конан изобщо не обърна внимание на заобикалящия го разкош, очите му бяха приковани в обкованата с желязо врата към улицата. Беше залостена с греда, чиято тежест би затруднила дори трима яки мъже, подсилена с железни вериги, заключени с масивни катинари.

— Всемогъщи Кром! — изръмжа той. — Укрепено като крепост!

Веднъж, два пъти, три пъти... Мечът му се стоварваше върху катинара и Конан напрегнато броеше нацърбванията по острието. Катинарът се разби и Конан бързо издърпа веригата през желязната халка, придържаща я към гредата. Когато се обърна към следващата дебела два пръста верига, стрела от арбалет се заби в гредата — точно там, където се намираше допреди миг. Той се хвърли на пода и са заоглежда откъде ще дойде следващият изстрел.

Тогава видя противника си. На стълбището стоеше мъж с огромно шкембе, което висеше отпуснато сякаш някога е бил два пъти по-дебел. Права оредяла коса ограждаше подпухналото му лице. Беше облечен в безформена нощница от тъмносиня коприна. Самарайдис. С единия си крак търговецът на скъпоценности беше запънал голям

арбалет и усилено навиваше ръчките за опъване на тетивата, за да го зареди отново, а от ъгъла на устата му се стичаше слюнка.

Конан бързо прецени, че има още време, докато Самарайдис зареди арбалета с нова стрела, и се изправи. Замахна с меч и ужасният удар, при който изскочиха искри, запрати втория катинар на пода. Кимериецът пъкна меч в ножницата, измъкна веригата и сграбчи масивната греда.

— Стража! — нададе вик Самарайдис. — При мен! Стража!

Конан се напъна да отмести огромната греда. Мускулите му се издуха като възгата. Повдигна я на косъм. Пот се стичаше от челото му. После я повдигна един пръст. Сетне цяла педя. Гредата се измъкна, след това тя падна от поддържащите я скоби.

Превит под тежестта на гредата, Конан се олюля и отстъпи три крачки, за да може да я обърне и отмести. После я пусна. От удара подът се разтърси, а мозаечните плочи се разбиха с трясък.

— Стража! — изкрюка Самарайдис. Отговори му приближаващ тропот от тичащи крака.

Конан се спусна към тежката, обкована с желязо врата, отвори я и я затръшна след себе си. Докато изскачаше навън, втора стрела префуча край главата му и издълба бразда в мрамора на колоната. Чу зад гърба си врявата от втурналите се във входната зала стражи, които питаха Самарайдис какво да правят, а той несвързано им отговаряше. Конан дори не се огледа. Обхванат от гняв срещу младата крадла с присмехулен език, той побягна напред, докато нощта на Шадизар не го погълна.

ВТОРА ГЛАВА

Лабиринтът от тесни, вонящи на смет и отчаяние улички в тази част на Шадизар беше известен като Пустинята. Тук развратът, който в другите квартали на града оставаше скрит зад затворените врати, се вършеше явно и за пари. Облечените в дрипи обитатели на Пустинята живееха ден за ден, сякаш всеки миг ще умрат, както й често ставаше. Мъже и жени се хранеха с отпадъци, бяха хищници или плячка. Тези, които се считаха за хищници, с изненада откриваха, често твърде късно, че са станали плячка, а други от жертви се превръщаха в хищници.

Кръчмата на Абулетис беше една от най-добрите в Пустинята, ако изобщо можеше да се говори за добра кръчма там. Няколко разбойника и неколцина джебчии бяха нейни постоянни клиенти. Крадците от гробищата не бяха желани не заради начина, по който печелеха парите си, а защото смърдяха отвратително. Колкото до останалите, всеки, който имаше пари да си плати пиенето, беше добре дошъл.

Когато Конан отвори вратата на кръчмата, зловонията от улицата моментално се смесиха с миризмата на полузапечено месо и кисело вино. Двамата музиканти в големия общ салон, които свиреха на цитри за една гола танцорка, безуспешно се бореха с обичайната за кръчмата врява. Мустакат фалшификатор на монети от Немедия опипваше на бара една проститутка с невероятна, убийствено червена перука, която се кикотеше. Лентите от зелена коприна, с които беше облечена, не скриваха почти нищо от предизвикателните й закръглени гърди и бедра. Въздебел офирийски сводник, по чийто ръце блестяха пръстени със скъпоценни камъни, седеше на маса в ъгъла и веселеше компанията си. Между онези, които се смееха на шегите му, бяха и трима мургави иранистанци, които се препитаваха с отвличане на хора. Надяваха се да им възложи нещичко по тяхната специалност. Две тъмнооки проститутки-близначки се разхождаха между масите и се

предлагаха, а нанизите от монети върху гърдите им подрънкваха при всяко полюшване на бедрата им.

Преди още кимериецът да прекрачи прага, похотлива жена с маслинен цвят на кожата обви ръце около врата му. Позлатените месингови чашки на корсета едва побираха големите ѝ гърди. Върху съблазнително закръгления ѝ ханш проблясваше тънка позлатена верижка, която поддържаше две широки не повече от педя парчета ефирна синя коприна отпред и отзад с дължина до украсените ѝ с гривни глезени.

— Ах, Конан — измърка тя, колко жалко, че не се върна по-рано.

— Пийни малко вино с мен, Семирамис — покани я Конан, като оглеждаше пищните ѝ гърди, — и ми кажи защо е трябвало да се върна по-рано. После ще се качим горе... — Той замълча и се намръщи, защото тя поклати отрицателно глава.

— Тази нощ ще работя, кимериецо — обясни с въздишка тя на намръщения Конан. — Дори и аз се нуждая от малко сребро, за да живея.

— Аз имам сребро — изръмжа той.

— А пък аз не мога да взема пари от теб. И не желая да взема.

— Винаги ми излизаш с тези приказки — тихо изруга той. — Защо не можеш да взимаш пари от мен? Не мога да те разбера.

— Не можеш, защото си мъж — тя нежно се засмя и прокара пръст по брадата му. — За което непрекъснато благодаря на боговете.

Конан стисна зъби. Най-напред Лиана го беше направила на глупак, сега и Семирамис се опитваше да стори същото.

— Жените никога не казват направо какво мислят. Добре. Щом тази нощ не съм ти нужен, тогава и ти не ми трябваш — Конан я остави да стои с юмруци на бедрата и изкривена от ярост уста.

На бара Конан бръкна в торбичката си, извади няколко дребни монети и ги хвърли върху напуканата дървена плоча. Както и очакваше, звъntenето на монетите веднага привлече вниманието на Абулетис въпреки оглушителния шум в кръчмата. Кръчмарят избърса дебелите си пръсти в мръсната престилка, препасана върху избелялата му жълта туника, и с ловко движение прибра монетите.

— Искам вино за тези пари — каза Конан.

Абулетис кимна.

— И малко информация.

— Това ще стигне само за виното — отговори сухо кръчмарят. Той остави пред едрия младеж дървена халба, от която се носеше миризма на евтино кисело вино. — Информацията струва повече.

Конан потри с палец нареза от удар с меч върху ръба на бара. Свинските очички на Абулетис проследиха движението му.

— Доколкото си спомням, бяха шестима — небрежно напомни Конан. — Единият те наръга с ножа си в ребрата и беше готов да те изкорми, ако си отвориш устата без негово позволение. Май бяха намислили да те завлекат в кухнята? Като че ли се канеха да пъхнат краката ти в огнището, докато не им кажеш къде криеш златото си?

— Нямам злато — промърмори Абулетис неубедително. Той можеше от десет крачки да съгледа почерняла медна монета, а се носеха слухове, че откраднатите от него навремето пари са заровени някъде в кръчмата.

— Разбира се, че нямаш — съгласи се Конан хитро. — Сигурно Хануман ти е отредил късмет, че аз видях какво става, докато никой друг не разбра. Щеше да бъде... неудобно за теб да пекат краката ти в огъня и ти да нямаш какво да им кажеш.

— Вярно, ти видя — гласът на дебелия човек беше кисел като виното му. — И с проклетия си меч насече половината ми маси. Знаеш ли колко ми струваше да ги подменя? Курвите бяха полудели от пролятата кръв, а половината ми нощни клиенти престанаха да идват от страх да не ги накълцаш.

Конан само се засмя и опъна една дълга глътка. Тук не минаваше и нощ, без да се пролее кръв по посипания с дървени стърготини под. Често се случваше да измъкнат някой труп и да го захвърлят в съседната уличка.

Лицето на Абулетис се изкриви, брадичката му хлътна и се сля с двойната му гуша.

— Това урежда нещата помежду ни. Така ли?

Кимериецът кимна, но предупреди:

— Само ако ми събщиш това, което ме интересува. Търся една жена.

Абулетис изсумтя и посочи към проститутките в салона. Конан търпеливо продължи:

— Тя е крадла, висока приблизително ей толкова — той вдигна огромната си ръка до гърдите — и добре закръглена за ръста си. Тази

нощ е в черни гамаши и къса туника — и двете опънати по тялото. Носеше и това — Конан постави на бара нож за хвърляне. — Нарече себе си Лиана.

Абулетис прокара черното острие по кокалчето на мръсния си пръст.

— Не познавам крадла на име Лиана, нито друга жена с това име. Имаше обаче един мъж, който използваше ножове като този. Казвах му Джамал.

— Търся жена, Абулетис.

Дебелият кръчмар вдигна рамене.

— Той имаше дъщеря. Как ли се казваше? Чакай да помисля — Абулетис потърка тлъстата си буза.

— Градската стража отсече главата на Джамал може би преди десет години. Братята му прибраха момичето. Геян и Хафид. Те бяха крадци. От години не съм чувал нищо за тях. Предполагам, че вече не са сред живите. Накрая старостта ще отнесе всички ни. Да, сетих се, името ѝ беше Тамира.

Прикованият в Абулетис безизразен поглед на мускулестия младеж принуди дебелия кръчмар да замълчи.

— Аз те питам за момиче на име Лиана, а ти ми разказваш истории за някаква Тамира. И за целия ѝ прокълнат от Митра род. Няма ли да ми разкажеш нещо и за нейната майка? За нейния дядо? Може би няма да сбъркам, ако напъхам краката ти в огнището?

Абулетис изплашено го погледна. Този млад мъж със странно сини очи беше известен в Пустинята с буйния си нрав и с непредвидимите си реакции. Кръчмарят разпери ръце.

— Колко му е да си измисля някакво име? Не ти ли казах? Джамал и брат му носеха точно такива черни дрехи, за които спомена. Твърдяха, че в тъмното с тях са почти невидими. Черни бяха всичките им инструменти: въжета от черна коприна и не знам още какво. Да, Тамира ще е твоята крадла, независимо под какво име ти се е представила.

Черни въжета, отбеляза наум Конан, но потисна усмивката си. Въпреки младостта си от много години беше крадец и знаеше, че трябва да проявява благоразумие.

— Може би — някак неопределено каза той.

— Може би — повтори след него недоволен кръчмарят. — Тя е, помни ми думата. Сега сме квит, кимериецо.

На три големи глътки Конан допи виното си и удари празната халба на бара.

— Ако наистина тя е жената, която търся. Въпросът сега е къде да я намеря, за да проверя.

Абулетис вдигна нагоре пълните си ръце и избухна:

— Да не би да си мислиш, че съм по дирите на всички жени в Пустинята? Та аз не мога да следя дори проститутките в собствената си кръчма.

Конан не обърна внимание на озъбването на кръчмаря. Тамира и Лиана — беше сигурен — са една й съща жена. Очевидно късметът му проработи, а бе очаквал, че ще минат дни, докато попадне на следа. Обитателите на Пустинята също като дивите зверове оставяха много малко следи. Да разкрие толкова много неща за това кратко време сигурно беше поличба. Вече не се съмняваше, че още утре сутринта, щом излезе от кръчмата, ще я срещне на улицата. Тогава ще видим кой кого ще направи смешен!

В този момент очите му попаднаха на Семирамис, седнала на една маса с трима котиански контрабандисти. Единият, със завити като рога мустаци и големи позлатени халки на ушите, й говореше настойчиво нещо, докато ръката му мачкаше голото й бедро. Сякаш да потвърди неочаквано взето решение, Конан кимна с глава и се отправи към масата на четиримата.

Котианците вдигнаха глави, а Семирамис се намръщи.

— Конан — започна тя, протегна ръка и предпазливо го докосна.

Но едрият кимериец сграбчи китката й, изви я зад гърба й и преди някой да успее да мръдне, вдигна Семирамис на рамото си. Котианците гневно скочиха на крака, събориха столовете и се хванаха за сабите си.

— Ти, северен мечок! — изпищя Семирамис и бясно се замята, за да се освободи. Юмруците й барабаняха по гърба му без никакъв ефект. — Пусни ме, презряно камилско изчадие! Дано Митра те ослепи, Конан!

Монологът й продължи с нарастваща сила и Конан развеселен се поспря да послуша. Котианците стояха с наполовина извадени саби и се чудеха какво да правят, сащисани от пълното пренебрежение, към

тях. Миг по-късно Конан се обърна към тримата с озарено от приятна усмивка лице. Това изглежда ги смути още повече.

— Сестра ми — каза той спокойно. — Трябва да обсъдим някои семейни въпроси.

— Дано Ерлик жив те одере, и те остави да се изсушиш на слънце! — излая борещата се жена. — Деркетто^[1] да ти изсуши семето!

Конан спокойно посрещна погледите на мъжете, а те се разтрепериха, защото въпреки усмивката очите му оставаха ледени. Котианците измериха ширината на раменете му, прецениха, че при един бой жената изобщо няма да му пречи и всеки в ума си тайно взе решение.

— Не мога да се меся в работите между брат и сестра — промърмори онзи с халките на ушите и отмести поглед от очите на Конан. Изведнъж и тримата се заеха да изправят изподадалите столове.

Когато Конан заизкачва разклатените стълби към втория етаж, виковете на Семирамис набраха нова сила. Той я шляпна с отворена длан по задника.

— Твоята прекрасна поетична реч ме кара да вярвам, че ме обичаш — каза Конан, — но от сладкия ти глас може да оглушее дори вол. Престани.

Тялото ѝ се разтресе. Трябваше му само миг, за да разбере, че тя се смее.

— Ще ме пуснеш ли най-сетне да ходя, недодялана мечко? — попита тя.

— Не — ухили се той.

— Варварин! — промърмори Семирамис и притисна буза в гърба му.

Конан високо се разсмя и затича по стълбата, като взимаше по две стъпала наведнъж. Наистина беше извадил късмет.

---

[1] Или Дертетис — сирийска богиня на любовта и плодородието — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тържището Катара, разпространено на голям павиран площад близо до Пустинята, е калейдоскоп от цветове и какофония от гласове. На това място издокарани велможи, които вдишваха благовония от отворени пред носовете си флакончета, отъркваха рамене с немити чираци, които нарочно се блъскаха във всеки срещнат сановник, а след това с подигравателна усмивка се извиняваха. Облечени в коприна дами, следвани от натоварени с покупки покорни слуги, поглеждаха гнусливо парцаливите хлапета, които се завираха в краката им. Продавачи излагаха стоката си върху паянтови маси под избелели, опънати на пръти навеси или върху постлано на земята одеяло под палещите лъчи на слънцето. Амбулантни търговци на сливи, панделки, портокали и игли високо хвалеха стоката си, докато си пробиваха път през тълпата. Пъстроцветни платове, изкусно изработени украшения от слонова кост от Вендия, произведени в работилниците на Шадизар месингови купи, блестящи перли от Западното море и фалшиви скъпоценни камъни с гаранция за истински сменяха за броени минути собствениците си. Някои стоки бяха крадени, други бяха внесени незаконно в страната. И съвсем малко онези, за които бяха платени данъци на краля.

На сутринта след опита да открадне бокала на Самарайдис — при спомена за неуспеха и смъртната опасност той за миг затвори очи — Конан се запъти към покрайнините на тържището, където беше царството на просяците. Установеният ред не им разрешаваше да просят в чертите на големия площад, но те се бяха разположили по края и с тънките си жалостиви гласове умоляваха минувачите за милостиня. Дрипльовците се намираха на точно определено, разстояние един от друг и то се запазваше непроменено, за разлика от просяците на други места в Шадизар. Просяците тук добре разбираха, че скупчени един до друг щяха да намалят приходите си.

Едрият кимериец купи два портокала и клекна до просяк в мърляви дрипи, с уродливо изкривен в коляното крак. Мръсно парче

плат закриваше очите му. На камъните пред него стоеше дървена паничка с една монета на дъното ѝ.

— Съжалете слепеца — изхленчи високо просякът. — Подарете една монета на слепеца, добри хора. Съжалете слепеца.

Конан хвърли единия портокал в паничката и започна да бели другия.

— Някога да си мислил отново да станеш крадец, Пиор? — попита той високо.

Слепецът извърна леко глава, за да се увери, че наблизко няма никой, и отговори:

— Никога, кимериецо — веселият му глас беше добре премерен, за да достигне само до ухото на Конан. Портокалът бързо изчезна под парцаливата му туника. — За по-късно. Не, платих си десетъка на градската стража и сега си спя спокойно, защото знам, че главата ми няма да бъде набучена на кол на западната порта. Време е да премислиш дали да не станеш просяк и ти. Това е сигурна търговия, кимериецо. Не е като кражбата — прокълнат от Митра поминък.

Ръката на Конан замръзна във въздуха с парчето портокал, което се канеше да сложи в устата си.

— Какво?

С незабележимо кимване с глава Пиор посочи към група от шестима брадати кезанкиански планинци с чалми на главите. С широко отворени очи те се дивяха на света, в който бяха попаднали. Щураха се като замаяни из тържището, опипваха стоките, но никога не купуваха. Навъсените им физиономии караха амбулантните търговци да се чувстват щастливи, щом видеха гърбовете им, независимо че не са им продали нищо.

— Това е третата тайфа от тези мръсни чакали, която виждам днес, а до пладне има цели две обръщания на пясъчния часовник. Сетне ще се върнат в планините, от които са се домъкнали, за да разнесат пресните новини.

От изгрев до залез-слънце на просяка рядко му се случваше да изрече нещо друго, различно от умоляващ хленч и понякога любезни благодарности. Няма да му навреди, ако му дам възможност да поговори, помисли Конан и попита:

— Какви новини?

— Ако се отнасяше за някоя нова тънкост при хвърляне на зарове, кимериецо, да си научил още вчера — изръмжа Пиор: — Ти изобщо мислиш ли за нещо друго, освен за жени и комар?

— Новините, Пиор!

— Говори се, че някой обединява кезанкианските племена. Носят се слухове, че планинците точат ятаганите си, а това означава подготовка за война. Ако е така, както винаги Пустинята първа ще почувства удара.

Конан захвърли останалото от портокала парче и избърса ръце в панталона си.

— Кезанкианците са далеч отук, Пиор — усмивката му разкри здрави бели зъби. — Или вярваш, че планинците ще напуснат своите укрепления, за да плякосат Пустинята? Ако бях на тяхно място, не бих избрал точно нея, но ти си по-стар и не се съмнявам, знаеш по-добре.

— Шегувам се, кимериецо — каза Пиор тъжно. — Но когато се обяви война, тълпата ще иска да реже гърла на планинци. А като не избие достатъчно, за да задоволи жаждата си за кръв, ще тръгне към Пустинята. И ще пристигне армията... „да бди за реда“, което на практика означава да тури под нож всеки беден педал от Пустинята, направил опит да се защити от тълпата. Случвало се е и по-рано.

Върху тях падна сянка на жена. Меката зелена коприна на туниката ѝ обгръщаше като ласка заоблените ѝ гърди и тяло. На кръста си имаше изтъкано от златни нишки коланче. По ръцете и шията ѝ меко сияеха наниз перли, а други две, големи колкото нокътя на мъжки палец, висяха от ушите ѝ. Зад нея стоеше висок шемит с железен робски нашийник на врата и отегчено лице, натоварен с покупки. Тя пусна една сребърна монета в паничката на Пиор, но без да откъсва страстен поглед от Конан.

Мускулестият младеж обикновено се радваше, на поканата в погледите на жените, но тази го оглеждаше като кон, изкаран за продан. А и шемитът се намръщи, сякаш видя съперник. Лицето на Конан пламна от гняв. Той отвори уста, но жената го изпревари.

— Мъжът ми никога не би одобрил придобивката — усмихна се и отмина, полюшвайки бедра.

Шемитът, забърза подир нея, но преди това хвърли през рамо доволен поглед към Конан.

Костеливите пръсти на Пиор грабнаха монетата от паничката. Той се изкикоти — знак, че си е възвърнал поне част от доброто настроение — и бързо я пхна в торбата си.

— Готова е да плати сто пъти по толкова, за да прекара една нощ с теб, кимериецо. Двеста пъти. Този начин да припечелваш, е приятен, отколкото да дращиш по покривите на къщите, а?

— Ама ти май си просиш един счупен крак? — изръмжа Конан.

Просякът се разсмя толкова силно, че накрая се закашля. Когато отново можеше да диша нормално, той избърса тънките си устни с обратната страна на ръката си.

— Не се съмнявам, че тогава паничката ми ще се пълни повече. Нощем колената ме въртят от обездвижването през деня, но все пак онова падане беше най-доброто нещо, което ми се е случвало през живота.

При тази констатация Конан потръпна, но продължи започнатия разговор, преди другият да загуби словоохотливостта си.

— Не дойдох при теб само да ти дам портокал, Пиор. Търся една жена на име Лиана, или може би Тамира.

Кимериецът му описа девойката и му разказа онова, което можеше да сподели за тяхната среща. Пиор кимна и каза:

— Тамира. Чувал съм това име и съм виждал момата. Изглежда точно както ми я описа.

— Къде мога да я намеря? — попита обнадеждено Конан, но просякът поклати глава.

— Казах, че съм я срещал, и то неведнъж, но къде можеш да я намериш... — той вдигна рамене.

Конан бръкна в кожената торба на пояса си.

— Пиор, давам две сребърни монети на този, който ми каже как да я намеря.

— Ще ми се да знаех — отвърна унило Пиор, но след миг се оживи. — Но ще съобщя между Братството на паничката. Щом някой просяк я види, веднага ще ти кажа. В края на краищата затова е приятелството, нали?

Кимериецът се изкашля, за да скрие усмивката си. Затова е приятелството! Съобщението ще получи чрез Пиор, а просякът, който ще му го предаде, ще бъде щастлив, ако получи дори и една сребърна монета.

— Така е — съгласи се той.

— Виж, Конан, аз не одобрявам убиването на жени. Нали няма да нараниш Тамира?

— Само нейната гордост — успокои го Конан и се изправи. С помощта на просяците той ще я намери преди настъпването, на нощта. — Само нейната гордост, Пиор.

Два дни по-късно Конан си пробиваше път през блъсканицата на тълпата с кисело изражение на лицето. Не само просяците на Шадизар бяха станали негови съгледвачи. Мнозина проститутки, харесали якия и красив млад кимериец, дълбоко развълнувани от сините му очи му бяха обещали да търсят жената, от която се интересуваше, макар и нацупени от ревност. Уличните хлапаци, които не се впечатляваха лесно от широки рамене и сини очи, не бяха толкова склонни да му помагат. Някои наричаха тези бездомни и парцаливи, безпомощни пред ветровете на съдбата деца „боклук“, но улиците на Шадизар бяха сурово училище и затова гаменчетата неохотно се доверяваха и искаха наградата си в сребро. Ала от всички тях Конан научаваше къде е била Тамира по-рано и не къде е сега.

Конан се взираше в минавачите, опитваше се да зърне забулените лица на жените. Оглеждаше предимно онези от тях, които бяха слабички и високи до гърдите му. Още не му беше ясно какво ще направи, когато я намери, знаеше само, че ще опита да възстанови младежката си гордост. Ще я намери, дори ако трябва да огледа лицата на всичките жени в Шадизар.

Тези мисли така бяха обсебили вниманието на Конан, че той не чу думкането на барабана, което разпръсна хора и носилки, докато не се окажа сам-самичък по средата на улицата. Тогава се обърна да види откъде идва това натрапчиво думкане и забеляза приближаващата се процесия.

Начело вървяха двама въоръжени с копия мъже. Бяха високи колкото Конан, с черни очи и шапки от леопардова кожа с провиснали до широките им голи гърди лапи с остри нокти. Зад тях беше барабанчикът, а подир него вървяха много мъже с островърхи шлемове и с къси ризници без ръкави. Половината носеха копия, останалите лъкове и окачени на гърбовете им колчани със стрели. Всичките бяха обути с широки бели панталони и с високи червени ботуши.

Конан оглеждаше идващия все по-близо кортеж, но щом очите му попаднаха на следващите конници, погледът му се задържа върху предвождащата ги жена, възседнала буен скопен кон, чийто ръст надвишаваше почти с една ръка височината на животните, които язدهа останалите. Беше висока и закръглена, с добре оформено тяло. Плътно прилепналата ѝ туника и още по-впитите панталони — и двете от жълто-кафява коприна — както и аленият плащ, отметнат върху задницата на коня, не прикриваха, а подчертаваха заоблените ѝ форми.

Позлатена от слънцето, светлокафявата ѝ коса на едри къдрици стигаше до раменете ѝ и ограждаше горделиво лице с ясни сиви очи.

Жена, по която си струва да се загледаш, помисли Конан. Освен това и той, както и всички крадци в Шадизар, я познаваше. Лейди Джондра беше известна с много неща: със своята арогантност, с ловната си страст и с участието си в конни надпреварвания. Между крадците обаче беше известна най-вече като притежателка на огърлица и корона, по които на повечето от тях им течаха лигите. И двата накита бяха с изключително редки по големина рубини, оградени със сапфири и черни опали. Мъжете в Пустинята се предизвикваха един друг с кражбата на тези съкровища. Но от всички, направили опит да ги откраднат, само един не беше прободен от копията на стражата, беше загинал от забитите в очите му стрели на Джондра. Говореше се, че се разгневила не толкова на нескъпосания грабеж, колкото от това, че крадецът проникнал в покоите ѝ, когато се къпела.

Конан понечи да се отстрани от пътя на процесията в мига, в който копиеносците, сега на не повече от пет крачки от него, свалиха ниско копията си. Те не намалиха хода си, уверени, че недвусмислената заплаха ще го принуди да побегне.

Едрият кимериец се намръщи. Нима го смятат за куче, което могат да прогонят от пътя си? Гордостта на младия мъж, и без това сериозно накърнена през последните дни, се разбунтува. Конан изпъчи гърди, ръката му машинално посегна към излъсканата от употреба дръжка на меча. Тълпата затаи дъх. Над улицата възцари мъртвешка тишина.

Копиеносците се стъписаха при вида на младия великан; който остана невъзмутим на мястото си. Никой не се осмеляваше да препречва пътя пред тяхната господарка. Обикновено гръмливите удари на барабана, а в краен случай блясъкът на острите върхове на

копията, бяха достатъчни. В един миг всички разбраха, че този мъж не е чирак, когото да прогонят лесно. Като по команда копиеносците спряха и насочиха оръжията си.

Единствен барабанчикът продължи да марширува, без да забелязва нищо, докато не се оказа между двамата копиеносци. Тогава палките му сякаш замръзнаха — едната във въздуха, другата върху кожата на барабана — а очите му затърсиха изход. Групичката прегради улицата и по неволя заприщи пътя на останалата част от кортежа на лейди Джондра — първи спряха облечените в ризници ловци, после конниците, а след тях всички до края на процесията.

Нелепата ситуация поразява кимериеца и той неволно се развесели. Конан се чудеше как е попаднал в това затруднено положение.

— Ей, ти! — извика дрезгав женски глас. — Гиганте с голямата сабя! — Конан вдигна глава и видя лейди Джондра, втренчила поглед в него над главите на въоръжените с копия и лъкове ловци. — Щом като можа да накараш Зурат и Тамал да спрат, тогава може би ще можеш да се изправиш и пред лъв. Винаги имам нужда от истински мъже, а в Шадизар са малко онези, които можеш да причислиш към тях — един висок мъж с ястребово лице, който яздеше до нея, отвори гневно уста, но тя рязко махна с ръка и той замълча. — Права ли съм? Издържат ли раменете ти да хвърляш копие?

Конан се усмихна, после се засмя с глас, но не изпусна от очите нито копиеносците, нито дръжката на меча си. Лицето на Джондра застина от изненада.

— Вече съм на служба — успя да каже той през смях. — Служа на себе си, миледи. Желая ви приятен ден и обещавам да не преча никога на вашата процесия — той се поклони, но не толкова ниско, че да изпусне от погледа си върховете на копията, и отстъпи встрани.

След миг мъртвешка тишина лейди Джондра завика:

— Зурат! Тамал! Напред! Джуно! Барабана!

Копиеносците се окопитиха, а барабанчикът вдървено започна да отмерва такта. Процесията потегли. Джондра отмина високомерно, очите ѝ безразлично огледаха едрия кимериец, сякаш той не съществуваше. Мъжът с ястребовото лице яздеше до нея и многословно и разпалено ѝ говореше нещо, но тя изглежда не го чуваше.

Неочаквано зад Конан се появи банда босоноги гаменчета, облечени в дрипави туники, цветовете на които отдавна бяха избелели. Предвождаше ги едно момиче, толкова мършаво, че на тази възраст можеше да мине и за момче. Половин глава по-висока от другите, тя наперено застана редом до мускулестия младеж и впери любопитен поглед в бойния ред на ловците. Мъжете с усилие задържаха завързаните с каиши гончета на лъвовете — едри, ръмжащи зверове с нашийници с остри шипове.

— Кучета, които могат да ти отхапят крака — каза момичето. — Великане, тия можеха да те нанижат на копията си и тогава кой ще ни плати?

— Ще ви платя, когато я намерите, Лийта — отговори Конан. Покрай тях преминаваха ловните трофеи — кожи на леопарди и лъвовете, криви като ятаган рога на антилопа, глава на огромен див вол с дълги колкото човешка ръка рога — вдигнати високо, за да могат всички да ги видят.

Тя го погледна подигравателно.

— Ама не ти ли казах? Намерихме момата и искаме да получим двете сребърни монети.

— Щом се уверя, че е тя — изръмжа Конан. Това не беше първото съобщение, което получаваше. Едно се оказа, че се отнася за жена два пъти по-възрастна от него, друго — за едноока работничка при един грънчар. Последни от процесията на Джондра минаха товарните животни и волските каруци с големи колела. Тълпата, която стоеше настрани, се стече подир тях като река.

— Заведи ме при нея! — заповяда Конан.

Лийта се нацупи, но припна по улицата, съпроводена от бандата гаменчета, сякаш ѝ бяха телохранители. Кимериецът знаеше, че под всяка парцалива туника има по един нож, а може би и повече. Децата от улицата предпочитаха да бягат, но когато ги притиснеха, ставаха опасни като пълчища плъхове.

Като видя, че не отиват към центъра на Пустинята, а се отдалечават към района на занаятчиите, Конан се изненада. Ушите им запищяха от чуковете на медникарите, а носовете им се изпълниха с вонята от бояджийските казани. От двете им страни се издигаше пушек от пещите на леярите. Накрая момичето спря и посочи една каменна сграда с окачена на вериги табела пред входа, върху която се

мъдреше нескопосано изрисуван лъв, явно наскоро пребойдисан с тъмночервена боя.

— Вътре ли? — попита подозрително Конан. Кръчмите привличаха сродните души и един крадец едва ли щеше да бъде посрещнат радушно от грънчари и бояджии.

— Вътре — отговори Лийта. Тя захапа долната си устна, после въздъхна. — Ще те чакаме отвън, великане. За среброто.

Конан кимна нетърпеливо и влезе.

Обстановката на „Червения лъв“ се различаваше от обичайната за кръчма. Някога, в миналото, огън беше унищожил зданието. Приземният етаж, който се бе срутил, не беше изграден отново. Вместо него там сега имаше балкон на нивото на улицата, а общата зала беше в помещението, което някога е било мазе. И през най-горещия ден, дори по пладне, в „Червения лъв“ беше прохладно.

Застанал до парапета на балкона, Конан огледа вътрешността на кръчмата, търсейки стройно женско тяло. Видя неколцина мъже, облежнати на перилата на балкона с канчета в ръка, и други, които тихо се пазаряха с проститутките за времето в стаите на горния етаж. По стълбището в дъното на общата зала постоянно сновяха прислужнички с препълнени с ядене и пиене табли. Около масите върху каменния под седяха грънчари със засъхнала глина по ръцете, ковачи с кожени престилки и чираци с изцапани с разноцветни бои туники.

И тук между масите се разхождаха проститутки, които разкриваха прелестите си също като своите посестрими в Пустинята. Както беше очаквал, нямаше други жени. Почти доволен, че Лийта или е сбъркала, или е излъгала, той се намери да тръгне към вратата. Но с крайчеца на окото си съзря, че един снажен грънчар отмести погледа си от едрогърдата проститутка, седнала в скута му, и се загледа любопитно под балкона. Друг мъж, оставил кожената си престилка на масата пред себе си, спря да мачка пискащата жена върху коленете си и също се загледа. А подир него — и още един мъж.

Конан се наведе над парапета и видя Тамира, облечена в скромни светлосини дрехи и невинно като на младенец лице... с долепена до устата дървена чаша. След това с доволна въздишка захлупи чашата на масата — знак за прислужницата да я напълни отново.

Конан се усмихна и измъкна плоския нож за хвърляне от колана си. Едно незабележимо движение на китката и черното острие се заби

в дъното на обърнатата чаша. Тамира трепна, но запази спокойствие. Само пръстите на лявата ѝ ръка забарабаниха по масата. Усмивката на кимериеца помръкна. Той тихо изруга и заслиза по стълбището. Когато стигна до масата, ножът беше изчезнал. Без да обръща внимание на учудените погледи на мъжете от съседните маси, Конан седна срещу нея.

— Ти ми струваш осем златни монети — бяха първите му думи към нея.

Устните на Тамира леко се извиха нагоре.

— Толкова малко? Аз получих четирийсет от лейди Зайела.

Конан така стисна ръба на масата, че дървото запука. Четирийсет!

— Котианецът Зарат щеше да даде сто — промърмори той. После, за да ѝ попречи да го попита защо тогава му струва само осем, бързо продължи. — Искам да ти кажа две думи, момиче.

— И аз на теб — отвърна тя. — Не бих дошла в място като това и да ти позволя да ме намериш, само за...

— Позволила си да те намеря! — изрева Конан.

Един мъж от съседната маса бързо стана и се отдалечи.

— Точно така направих — лицето и гласът ѝ бяха спокойни, но пръстите ѝ отново забарабаниха по масата. — След като научих, че всички крадци в Шадизар и поне половината проститутки ме търсят из целия град.

— Мислиш ли, че бих могъл да те забравя — попита саркастично Конан.

Тамира продължи, сякаш той не беше казал нищо.

— Не можех да си го позволя. Ти щеше да привлечеш вниманието на моите... моите чичовци, а те не биха се отнесли любезно с един чужденец, който ме търси. Затова те доведох тук, далеч от Пустинята, с надеждата, че няма да узнаят за нашата среща. Иначе рискуваш да ти прережат гърлото, кимериецо. А по някаква причина, която не разбирам напълно, не искам това да ти се случи.

Конан я гледаше мълчаливо, докато под острия му поглед големите ѝ тъмни очи започнаха нервно да примигват. Барабаненето се засили.

— Значи ти знаеш и родното ми място — най-последно проговори той.

— Глупак! Опитвам се да ти спася живота.

— Чичовците ти ли се грижат за теб? — попита той неочаквано.
— Бдят над теб? Пазят те?

— И то много внимателно, в което сам ще се убедиш, ако не ме оставиш на мира. И на какво се хилиш толкова самодоволно?

— Само защото сега разбрах, че ще бъда първият ти мъж — гласът му звучеше спокойно, но стегнатите му мускули издаваха напрежението му.

Тамира безмълвно замърда устни, червенина заля бузите ѝ. Изведнъж от устата ѝ се изтръгна писък и ножът се появи в ръката ѝ. Когато замахна, Конан се хвърли от пейката. Зад него един чирак изрева и втренчи недоумяващ поглед във върха на носа си, от който на тънка струйка се стичаше кръв и прибавяше нови петна върху изцапаната му с бои туника.

Конан внимателно се изправи на крака. В безсилна ярост Тамира размаха към него малките си юмруци. Добре че има само един нож, помисли той, иначе нямаше да ми се размине.

— Но ще трябва да ми се помолиш — додаде Конан, сякаш нищо не се бе случило. — Това ще компенсира осемте златни монети, които открадна от мен.

— Дано Ерлик да те прибере! — изсъска тя задъхана. — Митра да те поразии! Да мислиш, че се безпокоя... да мислиш, че... В края на краищата кой си ти? Един грубиян! Дано чичовците ми те спипат! Дано градската стража набучи главата ти на кол! Дано... дано... — цялата се тресеше от ярост.

— С нетърпение очаквам първата ти целувка — каза Конан и бързо се отдръпна, за да избегне дървената чаша, запратена към главата му.

Той спокойно ѝ обърна гръб, невъзмутим пред гневните ѝ крясъци, изкачи стълбището и излезе от кръчмата. Щом вратата се затвори зад него, той вече не беше спокоен. Погледът му затърси Лийта. Когато тя се появи пред него с протегнатата длан, Конан се усмихна.

Преди момичето да успее да отвори уста, той ѝ подхвърли две сребърни монети.

— Ще има и други — обеща Конан. — Искам да знам къде ходи и с кого се среща. По една сребърна монета на всеки десет дни за теб и

една за помощниците ти. — Златото на Баратсис бързо се топи, помисли той, но с малко късмет може и да ми стигне.

Лийта, готова да го удари на пазарлък, сега мълчаливо кимна с глава.

Конан се усмихна доволен. Сега вече Тамира ще си намери майстора. След изиграния номер тя ще го мисли за палячо, решил да я прелъсти, за да запази гордостта си. Той се съмняваше, че Тамира си спомня изгърваните думи. Почти беше признала, че застава на пътя ѝ. Тя планираше кражба и не желаше някой да ѝ попречи. Но този път той ще я изпревари и тя ще намери поставката празна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мнозина заморийски благородници, мислеше си лейди Джондра, докато се разхождаше в градината на двореца, съжаляват, че последният от Перашанидите е жена. Тя внимателно придърпа ръкава на яркочервената си дреха и протегна длан под искрящите струи на оградения с мрамор на червени жилки фонтан. С крайчеца на окото си наблюдаваше мъжа до нея. Красивото му лице с тъмни очи излъчваше самоувереност. Пред гърдите върху тежките дипли на лимоненожълтата му туника висеше тежък златен синджир с фамилен герб на всяка халка. Лорд Амарандис обаче не се числеше към разочарованите, защото това означаваше, че цялото богатство на Перашанидите отива в нейните ръце. Само да успееше да спечели ръката ѝ!

— Да продължим с разходката, Ама — каза тя и се усмихна на опита му да скрие недоволната гримаса, когато чу да го назовава с това галено измислено от нея име. Джондра знаеше, че Амарандис ще си въобрази, че тя се усмихва на него. Беше сигурна в това.

— Градината е прекрасна — обърна се той. — Но не може да се сравнява с твоята красота.

Вместо да приеме предложената ѝ ръка, тя тръгна напред по покритата с плочи пътека и така го принуди почти да се затича, за да я настигне.

„Все някога трябва да се омъжа!“ При тази мисъл тя въздъхна от съжаление, но дългът ѝ повеляваше да направи онова, което легиони ухажори не успяваха да постигнат. Тя не можеше да допусне родът на Перашанидите да свърши с нея. Още една въздишка се отрони от сочните ѝ устни.

— Защо си толкова тъжна, мила? — прошепна Амарандис в ухото ѝ. — Позволи ми да целуна сладките ти устенца и да прогоня тъгата.

Джондра ловко избегна устните му, но с нищо повече не го обезкуражи. За разлика от повечето заморийски благороднички

Джондра не позволяваше повече от целувка, и то на малцина избраници. Макар че ѝ беше трудно да се въздържа и да не засяга неговата горделивост, тя открито не отхвърляше ухаждането на Амарандис.

Поне е достатъчно висок, утешаваше се тя. Джондра никога не се замисляше защо е по-висока от повечето заморийски мъже, но отдавна беше решила, че съпругът ѝ трябва да е по-висок от нея. Амарандис беше една глава по-висок, но беше слаб. В някакво скрито кътче на съзнанието си тя си бе изградила представа за желания мъж. Задължително благородник и разбира се отличен ездач, стрелец и ловец. По-висок поне с една глава от Амарандис, и много по-широк в раменете — с могъщи мускулести гърди. Красив и по-силен от нейния придружител. Очите му...

Когато разбра кого всъщност си беше представяла, Джондра ахна. Макар че го бе облякла като заморийски благородник, това беше същият уличен грубиян с небесносините очи, който беше помрачил тържественото ѝ завръщане от лов. Лицето ѝ се обля с червенина. Сини очи! Варварин! В тъмносивите ѝ очи загоряха гневни огънчета. Как можа дори да си помисли, че ще позволи на един такъв мъж да я докосне! О, всемогъщи Митра! Греховната мисъл е по-страшно провинение от сторен на дело грях!

— ... И при последния лов — някъде отдалеч чу тя гласа на Амарандис — наистина убих чудесен леопард. По-великолепен от всички, които ти си убивала, предполагам. За мен ще бъде истинско удоволствие да те науча на някои ловни тънкости, сладка моя. Аз...

Джондра стисна зъби, когато той продължи весело да дърдори. Все пак той е ловец. И е благородник. А това, че е глупак, в което няма никакво съмнение, само щеше да ѝ помогне по-лесно да го командва.

— Знам защо дойде, Ама — рече Джондра.

— ... ноктите му големи като... — гласът на благородника постепенно заглъхна и той объркан запримига. — Така ли?

Тя вече не успя да скрие раздражението в гласа си.

— Ти ме искаш за жена. Нали така? Ела тогава! — Джондра прекоси бързо градината и се отправи към мястото за стрелба.

Амарандис се поколеба, после се затича подир нея.

— Ти не знаеш колко щастлив ме направи, захарче мое. Сладкишче?... Джондра? Къде си... Ах!

Джондра отблъсна ръцете му, протегнати да я прегърнат, с лъка, който беше взела от позлатена поставка на моравата. Спокойно обвивялата си китка с кожен предпазител, за да не се нарани при опъване на тетивата. На поставката имаше още един лък, втори предпазител, два колчана и сноп стрели.

— Ти трябва... да си добър поне колкото мен — каза тя и посочи към малката кръгла мишена от плътно сплетена слама, окачена върху висока три човешки боя широка дървена рамка на сто крачки разстояние от тях. Смяташе да каже „по-добър“, но в последния момент се отказа, защото не вярваше, че някой мъж може да е по-добър стрелец и ездач от нея. — Не мога да стана съпруга на мъж, който е по-слаб стрелец от мен.

Самодоволно усмихнат, Амарандис погледна първо мишената, после взе втория лък.

— Защо целта е толкова високо? Е, няма значение. Обзалагам се, че ще те бия — той се засмя — противен рев, който нямаше нищо общо с красивите черти на лицето му. — Спечелил съм много награди от състезания по стрелба с лък, но ти ще бъдеш най-ценната.

Джондра стисна устни. Нави ръкавите на робата си, зареди стрелата на тетивата и извика:

— Майнеус!

От храстите до рамката изскочи нисък мъж с плешиво теме, облечен в бяла туника на слуга и задърпа вързаното за мишената въже. Големият колкото човешка глава диск се плъзна от единия към долния насрещен ъгъл на дървената рамка. Полюшваше се като махало с въртеливи движения около невидима ос и се спускаше с нарастваща скорост.

Джондра изчака мишената да пресече половината от разстоянието. После — само с едно движение — тя вдигна лъка, опъна тетивата и стреля. Чу се само рязко „трак“ и стрелата улучи мишената, без да забави нейното спускане. Почти едновременно до нея се забиха втора... трета... Когато сламената мишена падна на земята, Джондра свали заредения с поредната стрела лък, която беше безпредметно да изстрелва. Беше седмата. Шест стрели с перо на края украсяваха мишената.

— Робата малко ми попречи — каза тя разочаровано. — С твоята туника ще можеш да изстреляш повече от шест. Ще се облека в ловни

дрехи... Добре ли си, Ама?

Лъкът на Амарандис висеше в отпуснатата му ръка. Пребледнял, той гледаше мишената. Когато се обърна към нея, червенина покри бледите му бузи. Амарандис изкриви устни и промълви:

— Бях чувал, че ти доставя удоволствие да демонстрираш превъзходството си пред мъжете, но не съм допускал, че ще се престориш на готова да се омъжиш за мен, само за да ме прелъжеш да участвам в... това! — Амарандис изплю последната дума и захвърли лъка към загадъчната мишена. — Каква бритунианска магия използваш за стрелите си?

Ръцете ѝ се разтресоха от ярост. Вдигна лъка и опъна тетивата до бузата си, но си наложи да бъде спокойна.

— Махай се! — заповяда мрачно тя.

Оклюмалият тъмнокос благородник гледаше като хипнотизиран насочената към лицето му стрела. Изведнъж Амарандис се завъртя и хукна. Тичаше на прибежки, свил глава между раменете си, сякаш едновременно се опитва да избяга от стрелата и да се стегне за удара.

Джондра го държеше на мушка с насочена към него стрела, докато тялото му се скри в храстите. Тогава изпусна дъх през стиснатите си зъби и отпусна тетивата. Мислите, които беше прогонила от ума си, отново се върнаха.

Баща ѝ, лорд Карентайдис, беше генерал от заморийската армия и също беше последна издънка на древен род. Докато ръководеше битки по бритунианската граница, той си бе взел за съпруга една от пленените девизи. Високата сивоока Камардика претендирала, че е жрица. При нормални условия в това нямало да има нищо странно, защото заморийските войни често се забавлявали с пленнички от Бритуния, а в Замора имало безброй пленени бритунианци. Но Карентайдис се оженил за нея. И бил отлъчен от обществото.

Джондра си спомни изложеното за поклонение тяло на баща си — неговото... и на жената — след треската, която покоси стотици в града, без да пощади нито благородници, нито просяци. Бяха я отгледали, изучили и възпитали като наследница на огромно богатство, задължена да продължи древния род. Но беше белязана с високия ръст и проклетите сиви очи. Джондра често беше чувала да шушукат: „мелез“, „дивачка“, „бритунианка“... Докато умениято ѝ да си служи с лъка и буйният ѝ нрав не прекратиха тези шушукания — поне в нейно

присъствие. Тя беше лейди Джондра от рода Перашанид, дъщеря на лорд Карентайдис, последно поколение с родословие, съперничещо на рода на самия крал Тиридейтис... И смъртен враг за всеки, който дръзне да каже нещо друго.

— Амарандис нямаше да успее да уцели мишената дори веднъж, миледи — чу тя тих глас до себе си.

Джондра обърна глава и видя загриженото лице на слугата.

— Това не е твоя работа, Майнеус — отвърна тя, но в гласа ѝ не се долавяше упрек.

— Както заповядате, миледи — Майнеус почтително се поклони. — Позволете да ви кажа, че изпратеното от лейди Роксана момиче е тук. Оставих я във втората приемна, но ако желаете, мога да я отпратя.

— Щом няма да се омъжвам — рече тя и внимателно остави лъка върху поставката, — ще ми е нужна.

В средата на втората приемна, застлана с мозаечни арабески в зелено и златно, стоеше средна на ръст, стройна девойка, в къса тъмносиня туника — лейди Роксана използваше този цвят за своите прислужнички. Тъмната ѝ коса беше сплетена в плитка, пусната на гърба ѝ. Когато Джондра влезе в стаята, момичето разглеждаше пода под малките си крачета.

Върху абаносова маса, инкрустирана със слонова кост, лежаха две восъчни плочки, завързани една към друга с копринен шнур. Джондра внимателно огледа печатите на шнура. Освен благородниците и търговците малцина можеха да пишат, но някои слуги вече се бяха опитвали да подправят препоръките си. Печатите бяха цели. Тя срязва шнура и зачете.

— Защо искаш да напуснеш лейди Роксана? — попита неочаквано Джондра. — Лиана? Така се казваш, нали?

— Да, миледи — отговори девойката, без да вдига глава. — Искам да стана господарска прислужница, миледи. Работех в кухнята на лейди Роксана, но нейните лични слугини ме обучиха. Лейди Роксана няма място за мен, но ми каза, че вие търсите слугиня за себе си.

Джондра се намръщи. Нямаше ли това дребно момиче достатъчно смелост да я погледне в очите? Тя мразеше страхливците, независимо дали това са кучета, коне или прислужници.

— Трябва ми момиче, което да ме обслужва по време на лов. Последните две решиха, че работата е прекалено тежка. Мислиш ли, че желанието ти да бъдеш господарска прислужничка ще издържи на горещината, мухите и пясъка?

— О, да, миледи.

Джондра бавно обиколи момичето и го разгледа от всички страни. Изглеждаше доста яка и навярно щеше да издържи на суровия живот в ловния лагер. Тя повдигна брадичката на девойката.

— Хубавичка си — отбеляза Джондра и й се стори, че в големите тъмни очи проблеснаха искри. Може би все пак момичето има кураж. — Не искам обаче ловът ми да се проваля от копиеносци, които се захласват по красивото ти лице. Да не си посмяла да задиряш ловците ми! — Джондра се усмихна. Този път нямаше съмнение, че в очите на Лиана проблеснаха гневни пламъчета.

— Аз съм девица, миледи — с едва уловимо напрежение в гласа заяви момичето.

— Сигурна съм — някак безразлично отвърна Джондра. Наистина девствени прислужнички бяха рядкост, макар всички те бяха убедени, че именно това е предимство пред бъдещите им господарки. — Изненадана съм, че лейди Роксана се е съгласила да те изпрати при мен, след като толкова те хвали в препоръките си — тя почука с нокът в осъдителния печат. — След време ще разбере дали наистина ги заслужаваш. Във всеки случай трябва да ти кажа, че не търпя дори и опит за неподчинение, лъжа, кражба или мързел. Не бия слугите си така често, както някои, но ако нарушиш тези изисквания, ще бъдеш наказана с бой с пръчки. — Когато смисълът на думите й достигна до съзнанието на момичето, Джондра видя гневните пламъчета в очите й да угасват, заменени от нетърпение.

— Миледи, кълна се, че ще ви обслужвам така, както заслужава да бъде обслужвана благородна дама като вас.

Джондра кимна.

— Майнеус, покажи й стаите за прислугата. И извикай Арванеус.

— Слушам, миледи.

Джондра им обърна гръб и престана да мисли за новата си слугиня, нито пък чуваше стъпките на Майнеус, който отвеждаше момичето от стаята. Остави плочките на масата, прекоси стаята, застана пред високия, разкошно резбован шкаф от палиеандрово дърво

и го отвори. Полиците бяха пълни със завързани с панделки пергаментови свитъци. Тя набързо ги прерови.

Утринната разходка с Амарандис я накара да вземе решение. Слуховете за нейния произход, които продължаваха да се разпространяват, бяха достатъчно основание да не мисли повече за женитба. Вместо това...

Амарандис я беше обвинил, че обича да е по-добра от мъжете. Нейна ли беше вината, че с тяхната глупава гордост на мъжкар не можеха да се примирят, че стреля с лък, язди и ловува по-добре от тях? Добре, сега тя ще им покаже на какво е способна. Ще направи нещо, което никой мъж нито умее, нито има куража да извърши.

Джондра развърза шнурчето на един от свитъците, разви пергамента, откри това, което я интересуваше, и се зачете.

Казват, миледи, че звярът бил със змийска кожа, но ходел с крака. Като пресеем преувеличенията, предизвикани от страха, мога със сигурност да ви съобщя, че той убива и яде и хора, и животни. Изглежда, миледи, този звяр живее в Кезанкианските планини — до границата между Замора и Бритуния. При сегашните вълнения сред планинските племена аз не мога да предложа...

Пергаментът прошумоля в ръката ѝ. Ето! Това е! Тя ще донесе като ловен трофей кожата на този странен звяр. И тогава нека някой от пасмината на Амарандис се опита да твърди, че може да направи същото. Нека самият Амарандис се осмели...

Тамира потичваше по коридорите на двореца подир Майнеус, без да чува обясненията му за нейните задължения или думите, които разменяше с другите слуги. До последния момент тя не беше сигурна, че планът ѝ ще успее, въпреки че беше образцово замислен и прецизно разработен с много труд.

Почти всичките четирийсет златни монети от Зейла бяха отишли за тази подготовка. Повечето потънаха в джоба на дворцовия управител на лейди Роксана, който ѝ даде личния печат на

господарката си. Нямаше как да проверят препоръките ѝ и да я уличат в измама, защото лейди Роксана беше заминала преди два дни. Тамира се усмихна. След ден-два приказните накити на Джондра — огърлицата и короната — ще бъдат в нейни ръце.

— Слушай ме внимателно, момиче — сгълча я Майнеус нетърпеливо. — Трябва добре да запомниш всичко, което ти казвам, за да можеш да прислужваш на лейди Джондра при подготовката за лова.

Тамира премигна.

— Лов ли? Но нали тя току-що се завърна от лов.

— Ти ме видя да говоря с Арванеус, главния ловец. Няма съмнение, че ще потеглите веднага щом всичко бъде готово.

Обхвана я паника. Всъщност планът ѝ изобщо не включваше участие в ловните походи на Джондра. Не виждаше никакъв смисъл да се поти в палатка някъде си, докато скъпоценностите си стоят в Шадизар. Разбира се те нямаше да избягат, докато се върне в града. Но тогава имаше опасност и лейди Роксана също да се прибере в Шадизар.

— Аз... аз трябва да отида и си взема... нещата — запелтечи тя. — Дрехите ми останаха в двореца на лейди Роксана. И любимата ми брошка. Трябва да донеса...

— След като получиш указания какви са задълженията ти в подготовката за лов! — прекъсна я Майнеус. — Ти трябва да се погрижиш да се опаковат не само дрехите и накитите на миледи. Не бива да се забравят парфюмите ѝ, сапуни, благовонни масла и...

— Тя... миледи ходи на лов с накитите си?

— Да, момиче. Сега слушай внимателно! Ружът и пудрите на миледи...

— Имаш предвид няколко гривни и брошки — подпита Тамира.

Старият човек потри плешивата си глава и въздъхна.

— Нищо такова нямам предвид, момиче. Много често, когато е на лов, миледи обича да вечеря облечена като за прием. И да сме наясно, виждаш ми се нещо разсеяна, затова аз лично ще проверявам как си вършиш работата.

През целия ден Тамира беше претрупана със задачи, следена постоянно от бдителното око на Майнеус. Тя сгъна копринените дрехи с дантели на Джондра — наложи се да го направи три пъти, докато най-после Майнеус остана доволен — и ги подреди във върбови

кошове. Трябваше да увие в мек плат и да опакова редки парфюми от Вендия и пудри от далечен Китай, руж от Султанапур, скъпи масла и помади от всички краища на света. И през цялото време плешивият стар мърморко вървеше по петите ѝ, за да ѝ напомня, че с всяка стъкленница и бурканче трябва да се отнася като с пеленаче. Когато кошовете бяха наредени, Тамира и още една слугиня едва ги замъкнаха до конюшните, откъдето на другия ден щяха да ги натоварят на конете.

При всяко влизане в покоите на Джондра, Тамира виждаше железните ковчезета, в които се пренасяха накитите на господарката. Те стояха там, до украсената с гоблени стена, и я подлагаха на неимоверни мъки. Но сега ковчезетата бяха празни и едва в последния момент щяха да ги напълнят. Все пак скъпоценностите нямаше да заминат без нея. Тя не можа да сдържи усмивката си.

Схваната от непривичния труд, Тамира разбра, че Майнеус я води към една странична врата на двореца.

— Отивай да си вземеш нещата, момиче — каза той, — и бързо се връщай! Има още много работа!

Преди да успее, да отвори уста, Майнеус избута Тамира навън и затвори вратата под носа ѝ. За миг тя се огледа в недоумение. Беше забравила за измислените в паниката вещи. Първоначалният ѝ план предвиждаше да не напуска двореца на Джондра, докато не вземе огърлицата и короната. Така Конан нямаше, да успее да открие какво е замислила. Огромният варварин изглежда имаше намерение да...

Изведнъж Тамира осъзна, че не е в двореца, обърна се и огледа тясната улица. Един кезанкиански планинец с чалма на главата и с безизразно лице клечеше до отсрещната стена, а няколко парцаливи гаменчета играеха на гоненица по неравната настилка. Тя облекчено въздъхна. Не се виждаше нито просяк, нито проститутка. Чичовците ѝ щяха да ѝ осигурят един вързоп, с който да заблуди Майнеус. Тя забърза по улицата, като внимателно се озърташе за многобройните съгледвачи на Конан.

Не забеляза обаче трите хлапета, които зарязаха играта си и тръгнаха подире ѝ. Планинецът гледаше подире ѝ с похотливи очи, после неохотно се върна към наблюдението на двореца.

ПЕТА ГЛАВА

Седнал на една ъглова маса в кръчмата на Абулетис, Конан гледаше намръщено полупразната кана с евтино котианско вино. Семирамис, с коланче от монети и две ленти от тънка алена коприна, седеше в скута на един туриански фалшификатор в другия край на помещението. Но за първи път това не беше причината за киселата физиономия на кимериеца. Предишната нощ беше проиграл на зарове остатъка от двете златни монети на Баратсис. Погълнат изцяло от мисълта за Тамира, Конан не беше помислил откъде да намери други. Настроението му се вкисваше още повече, защото нямаше никаква вест от Лийта. Вярно, беше й възложил наблюдаването на Тамира само преди един ден, но беше сигурен — толкова сигурен, сякаш тъмнооката крадла сама му го беше казала — че Тамира вече е пристъпила към изпълнение на заплануваната кражба. Кражбата, която той се беше закълел да извърши. И нямаше никакво известие!

Още по-намръщен, той вдигна каната и изпи останалото вино. Когато я остави на масата, видя срещу себе си висок, костелив мъж. Беше загърнат от глава до пети във фино черно кауранианско наметало, общито със златна тъкан, за да скрие своята самоличност.

— Какво искаш, Баратсис? — промърмори Конан. — Аз получих две златни монети за опита, а ти трябва да си благодарен, че ти излезе толкова евтино.

— Имаш ли стая в това... заведение? — Черните очи на търговеца на подправки зашариха неспокойно из шумната кръчма, сякаш очакваше всеки момент да бъде нападнат. — Искам да говоря с теб насаме.

Конан поклати глава, изумен от вида на Баратсис. Глупакът се беше наконтил, а си мислеше, че дрехите му са неугледни — всъщност направо крещяха, че не е обитател на Пустинята. Идването му тук не можеше да остане незабелязано и разбойниците навън несъмнено го очакваха, а той се страхуваше да не го ограбят вътре, където беше на сигурно място.

— Ела — каза Конан и го поведе по разклатената дървена стълба в дъното на общата зала.

Стаята му по-скоро беше скована от нерендосани дъски килия, с тесен прозорец, затворен с дървен капак в безуспешен опит да се спре вонята от уличката. Цялата мебелировка се състоеше от широко, ниско легло, килната на една страна маса и самотен стол. Малкото вещи на кимериеца — с изключение на старинния меч, с който Конан не се разделяше — висяха закачени на забита в стената кука.

Баратсис презрително огледа стаята и Конан настръхна.

— Не мога да си позволя дворец. Все още. Казвай защо си дошъл? Пак ли трябва да открадна нещо? Този път обаче ще трябва да платиш каквото се полага. Иначе си търси друг!

— Ти още не си изпълнил последното си задължение, кимериецо — макар че вратата беше заключена, търговецът се загърна още поплътно с наметалото. — Нося за теб и останалото злато, но къде е бокалът? Знам, че вече не е у Самарайдис.

— И в мен не е — отговори тъжно Конан. — Някой ме беше изпреварил. — Той се поколеба, но не можа да се отърси от убеждението, че за двете златни монети човекът заслужаваше поне малко информация — Чух, че сега бокалът е у лейди Зейла.

— Значи тя ти е предложила повече от мен! — промърмори Баратсис. — Бях чувал, че държиш на своята чест, но сега разбирам, че съм се лъгал.

— Не ме наричай лъжец, търговецо. — Очите на кимериеца се превърнаха в ледени късове. — Друг е взел бокала.

— Стаята е затворена отвсякъде — небрежно забеляза Баратсис. — И ми стана горещо. — Той внезапно дръпна наметалото от раменете си и го завъртя пред себе си.

Инстинктът на Конан го предупреди. Преди още наметалото да направи пълен кръг, той стрелна огромната си ръка и сграбчи китката на Баратсис. Само на педя от корема си задържа карпашианската кама с черно острие.

— Глупак! — извика Конан.

Юмрукът на кимериеца се стовари върху челюстта на търговеца. От устата му рухна кръв заедно с няколко избити зъби. Камата се изплъзна от безчувствените пръсти на Баратсис и падна на пода, а миг по-късно и той я последва.

Едрият кимериец погледна намръщено лежащия в безсъзнание мъж на пода. Канията на камата беше привързана към ръката му. Конан се наведе, освободи ремъците на канията и я захвърли заедно с камата върху наметалото.

— Опита да ме убиеш — промърмори той накрая. — Сигурно си струва златото, което носиш.

Конан дръпна от колана на търговеца кесията му, развърза я и изсипа съдържанието ѝ върху дланта си. Нямаше злато. Само сребърни и медни монети. Преброи ги и се намръщи. Три медни монети струваха малко повече от една златна. Изглежда търговецът беше решил да го убие — с или без бокала. Конан върна обратно монетите в кесията и я захвърли при камата и канията.

Баратсис се размърда и простена.

Сграбчвайки го за туниката, Конан изправи мършавия човек и го разтърси, докато той отвори очи.

Баратсис опипа с език разбитата си челюст и издаде гъргорещ стон.

— Бокалът не е у мен — рече тъжно кимериецът, после вдигна търговеца във въздуха. — Никога не е бил у мен. — Конан пристъпи напред и блъсна Баратсис в капака на прозореца, който се отвори. Той измъкна окървавения мъж навън и го задържа с протегнатата ръка над уличката. — Ако отново те видя, ще избия и останалите ти зъби — Конан разтвори юмрука си.

Когато тялото на Баратсис шляпна в кашата от кал, смет и изхвърленото на улицата съдържание на ноцните гърнета, стенанията му заглъхнаха. Едно мършаво куче спря да рови в нечистотиите и свирепо залая. Баратсис се изправи на разтрепераните си нозе и като обезумял се огледа наоколо. След това побягна, но на всяка крачка се подхлъзваше и залиташе.

— Убиец! — извреця Баратсис. — Убиец!

Конан въздъхна, загледан след изчезващия в уличката търговец. В Пустинята нямаше кой да се притече на виковете му, но след като напусне тесните улички, градската стража бързо щеше да дотича. И щеше с внимание да изслуша разказа на един уважаван търговец. Може би за Конан щеше да е по-добре, ако му беше прерязал гърлото, но убийството никога не е било начин да урежда нещата. Ще трябва да напусне града за известно време, докато историята се позабрави.

Юмрукът, който беше избил зъбите на Баратсис, удари в рамката на прозореца. Докато се върне, Тамира вече ще е осъществила плана си и той може би никога няма да научи какво е откраднала, камо ли да бъде там преди нея!

Конан бързо се приготви — прибра парите на Баратсис в торбичката си, завърза канията с камата на лявата си ръка и метна черното наметало върху широките си рамене. Не му беше съвсем по мярка, но беше десет пъти по-добро от неговото.

Усети някаква буца върху гърдите ѝ се намръщи. Опипа вътрешната страна на наметалото и откри пришита към него малка платнена торбичка. Извади сребърна кутийка с украсен със скъпоценни камъни капак. Опитното му око без колебание определи, че са сапфири от най-доброкачествените. Отвори кутийката. Беше пълна със стрити на прах листа, с неприятна миризма. Устните му презрително се свиха. Цветен прашец от зелените лотоси на Вендия. Изглежда Баратсис обичаше хубавите сънища. Малкото количество прашец можеше да се продаде за десет златни монети. Но той изсипа съдържанието на сребърната кутийка на пода, дори я очука в дланта си, за да е сигурен, че в нея не е останало и прашилка. Не търгуваше с такава стока.

Конан бързо огледа другите си вещи. Нямахше нищо, което си заслужава да го вземе. След почти две години кражби беше останал бедняк. За същите пари, които глупак като Баратсис пилееше с лека ръка за съновидения, той трябваше да будува нощем и да рискува живота си. Конан отвори вратата и с нерадостен смях стисна дръжката на мечта си. Всичко, от което имам нужда, е този меч, рече си той и слезе в кръчмата.

Долу едрият кимериец с жест повика Абулетис, който бавно се приближи към него.

— Трябва ми кон — каза на дебелия кръчмар. — Добър кон. Не някоя мърша.

Черните, заобиколени от тлъстина очички на Абулетис се стрелнаха от наметалото върху раменете на Конан към стълбището.

— Бързо ли трябва да напуснеш Шадизар, кимериецо?

— Не съм оставил труп след себе си — успокои го Конан. — Само дребно несъгласие с човек, който може да се оплаче на градската стража.

— Много лошо — изсумтя Абулетис. — По-лесно е да се отървеш от труп, отколкото да купиш кон. Но аз познавам един човек... — Изведнъж Абулетис се втренчи над рамото на Конан. — Ти! Вън! Не ви искам в заведението си, мръсни малки крадци!

Конан погледна през рамо. На прага стоеше Лийта, отправила свиреп поглед към кръчмаря.

— При мен идва — каза кимериецът.

— Тя? — възкликна невярващ Абулетис, но Конан вече му беше обърнал гръб.

— Имаш ли новини за Тамира? — попита Конан, когато отиде при момичето. Напоследък все ми се случва, помисли той, новините да пристигат, когато не мога да ги използвам. Лийта кимна, но не отвори уста. Конан извади две сребърни монети от торбичката си. Тя протегна ръка да ги вземе, но той вдигна своята, за да не може да ги достигне, и я погледна въпросително.

— Добре, великане — въздъхна тя. — Но по-добре да си получа поне моята монета. Вчера твоята мома е отишла в двореца на лейди Джондра.

— Джондра! — Значи тя е решила да открадне огърлицата и короната. А той трябваше да напусне града. Стисна зъби и подхвърли монетите на Лийта. — И защо чак сега ми казваш?

Момичето скри среброто под скъсаната си туника.

— Защото след това напусна двореца. И ние изгубихме дирите ѝ на тържището Катара — добави неохотно момичето. — Тази сутрин поставих Уриас да наблюдава двореца на Джондра и той отново я видял. Този път била облечена като прислужница и карала товарна каруца в ловната дружина на Джондра. Напуснали са града през Лъвската врата. Преди шест обръщания на пясъчния часовник. Уриас се забави със съобщението и сега ще му удържа неговия дял от тези пари.

Конан наблюдаваше момичето и се чудеше дали не е измислила цялата история. Беше твърде невероятна. Освен ако... освен ако Тамира не е сигурна, че Джондра ще вземе великолепната огърлица и короната със себе си. Но на лов? Няма значение. Той трябваше бързо да напусне Шадизар. Защо да не отиде на север и сам да проучи какво е намислила Тамира.

Конан понечи да се обърне, после спря и се загледа в калното лице и големите недоверчиви очи на Лийта. И я видя истински за първи път.

— Почакай тук — нареди ѝ той. Тя го погледна насмешливо, но остана на мястото си.

Конан намери Семирамис, облежната на стената в дъното на общата зала, праметнала крак върз крак. Той бързо отдели половината от монетите в торбичката си и ги сложи в ръката ѝ.

— Конан — възмути се тя, — знаеш, че не взимам пари от...

— Тези пари са за нея — и той кимна с глава към Лийта, която го наблюдаваше подозрително. Семирамис изви въпросително вежди. — След една година няма да може да минава за момче — обясни Конан. — Вече си слага кал на лицето, за да скрие колко е красива. Мисля, че може би ти... — Конан смутено вдигна рамене. Беше объркан и не знаеше как да ѝ каже какво иска от нея.

Семирамис се повдигна на пръсти и долепи устни до бузата му.

— Това не е целувка — засмя се Конан. — Ако искаш да се сбогуваш...

Тя сложи ръка на устните му.

— Ти си по-добър, отколкото се опитваш да се представиш, кимериецо — промълви Семирамис и тръгна към вратата.

Докато наблюдаваше как тя се приближи до Лийта, Конан се запита дали жените са създадени от същите богове като мъжете. Двете тихо споделиха нещо, погледнаха към него, после се запътиха към една празна маса. Когато седнаха, Конан изведнъж се сети за собствените си грижи. Запъти се към кръчмаря и хвана ръката на дебелия мъж.

— Какво става с коня, Абулетис...

ШЕСТА ГЛАВА

Нощта се бе спуснала над Шадизар. Дворецът Перашанид тънеше в мрак. В тъмнината на сенките се придвижваше мъж с остри черти на лицето и сплетена на три плитки брада, с мръсна чалма и прилепнал към тялото къс кожен елек. Кучешки лай раздра нощта и той замръзна на място. После отново настана тишина.

— Фаруз — извика тихо брадатият. — Джаал. Тирджас.

Тримата мъже излязоха от тъмното, а след всеки от тях вървяха десет кезанкиански планинци с чалми на главите.

— Истинските богове насочват ножовете ни, Джинар — промълви един от планинците, когато минаваше край мъжа с изсеченото лице.

Обутите в ботуши крака стъпваха тежко по плочите, всяка колона бързаше към целта си. Фаруз трябваше да отведе хората си при западната стена, Джаал при северната. Тирджас щеше да наблюдава двореца откъм улицата и да се погрижи никой да не го напусне... жив.

— Тръгвайте! — заповяда Джинар и десетте жестоки планинци забързаха след него към източната страна на дворцовата градина.

До стената двама от неговите хора се наведоха, сплетоха ръце и Джинар стъпи върху тях. После го повдигнаха. Той се хвана за горния край на стената и се прехвърли вътре. Луната заливаше със сребърна светлина дърветата и цветята в градината. За миг той се изуми колко труд е прахосан тук. Толкова много човешка пот и за какво? Хората в градовете наистина са луди.

Тихи тупвания известиха за пристигането на другарите му. Чу се лекото поскърцване на стоманените остриета, измъкнати от кожените калъфи, а един от мъжете свирепо прошепна:

— Смърт на неверниците!

Джинар изсъска да не вдигат шум. Не искаше да говори, за да не издаде чувствата, които го вълнуваха след пристигането им в града. Толкова много хора на едно място! Толкова къщи. Толкова стени, които го ограждаха. Той направи знак на планинците да го последват.

Мъжете с жестоки очи мълчаливо прекосиха градината. Нищо не им попречи да проникнат в двореца. Всичко е наред, успокои се Джинар. Останалите също ще влязат в двореца. Никой не ги усети, никой не обяви тревога. Наистина бяха благословени от боговете, както бе казал ималът Басракан.

Изведнъж пред него се появи мъж с бяла туника, отворил уста да извика. Ятаганът на Джинар като че ли сам се вдигна, а закривеното в края острие разряза гърлото му.

Когато трупът потръпна в локвата от кръв, плиснала по мраморния под, Джинар усети, че отново е хладнокръвен и спокоен.

— Разпръснете се! — заповяда той. — Не оставяйте живи! Не допускайте да се вдигне тревога! Тръгвайте!

С ятагани в ръце хората му тихо изръмжаха и се разпръснаха. Джинар също затича. Търсеше стаята, която бе описал потъналият в пот Акадан под ледения поглед на имала Басракан. Още трима слуги, събудени от тежко стъпващите ботуши, паднаха съсечени. Не бяха въоръжени, едната беше жена, но и тримата бяха неверници. Той не им даде възможност дори да извикат.

Достигна до целта. Точно както я беше описал пълният човек. Големи квадратни плочки — червени, черни и златни — образуваха по пода геометрични фигури. Стените бяха облицовани с червени и черни тухли до височината на половин човешки бой. Не забеляза никакви мебели. Лампите бяха поставени така, че можеше да види всичко, което беше важно.

Все още стиснал окървавения, ятаган, Джинар се спусна към най-близкия ъгъл и натисна една черна тухла — четвъртата от горе на долу и от ъгъла. Тя потъна и Джинар изсумтя от задоволство. Изтича бързо до останалите три ъгъла и още три тухли потънаха в стената.

Тропотът от ботуши по коридора го изправи на крака, готов да се бие. В стаята нахлуха Фаруз и други планинци.

— Трябва да побързаме — изръмжа Фаруз. — Един плешив старец разби черепа на Карим с ваза и избяга в градината. Ще вдигне тревога, преди да го намерим.

Джинар изруга. Заповяда на четирима бойци да застанат на колене така, че да се образува четириъгълник около широко разделените златни плочки.

— Натиснете четиримата едновременно! — заповяда той. — Едновременно, не забравяйте!

Четиримата натиснаха като един. Под краката им се чу остро изтракване и висок стържещ звук. Две дебели секции от пода бавно се отместиха и откриха стълбище, водещо надолу.

Джинар се спусна по стълбището и се озова в малка стая, изсечена в скалата под двореца. На слабата светлина, проникваща отгоре, пред очите му се разкриха покрити с рафтове стени, върху които бяха наредени стотици ковчезета. Той припряно отвори едно, после друго. Смарагди и сапфири, инкрустирани върху златни верижки. Опали и перли върху сребърни брошки. Резбована слонова кост и кехлибар... Нямаше го само онова, което търсеше. Безразличен към съкровищата, с които бяха пълни ковчезетата, планинецът изсипваше съдържанието им на пода. Скъпоценни камъни и благородни метали се трупаха върху мрамора. Краката му газеха богатства, достойни за крал, но той нито за миг не ги погледна. Гневно захвърли последното празно ковчеже и изтича по стълбището.

Прииждаха още планинци и изпълниха стаята. Някои слязоха в скривалището, крещяха и тъпчеха туниките си със скъпоценности и злато.

— „Очите на огъня“ не са тук — извести Джинар. Мъжете долу, задъхани от алчност, не обърнаха внимание на думите му, но онези в стаята при него оклюмаха.

— Може би жената ги е взела със себе си — каза един мъж с обезобразено лице — на мястото на лявото му ухо зееше дупка.

Фаруз шумно се изплю.

— Ти беше този, Джинар, който искаше да чакаме. „Проститутката отива на лов — рече ти. — Тя ще вземе охраната със себе си и по-лесно ще ги вземем.“

Тесните устни на Джинар се дръпнаха и зъбите му се оголиха.

— А ти, Фаруз — изръмжа той, — ти да не би много да настояваше да дойдем? Не прекара ли по-голяма част от времето си на места, където жените, се продават за пари? — Той гневно стисна зъби. Отново го завладя чувството, че стените се затварят зад него. Какво трябва да направи? Да се върне при имала Басракан с празни ръце, след като е получил заповед да му занесе „Очите на огъня“?... Джинар потрепери при тази мисъл. Ако заморийската кучка е взела „Очите на

огъня“ със себе си, тогава трябва да я намерят. — Не остана ли жива някоя от онези гадини?

Стаята се изпълни с тихи гласове, които отговориха отрицателно, но Фаруз каза:

— Джаал държи жива една жена, докато може да му доставя удоволствие.

Изведнъж в ръката на Джинар се появи кама. Той опита острието ѝ върху мазолестия си палец.

— Отивам да я разпитам — заяви Джинар и излезе от стаята. Зад него врявата от спора за плячката нарасна.

СЕДМА ГЛАВА

Конан отпусна юздите върху шията на коня, забави ход и отпи от меха голяма глътка вода. Застоялата, възтопла течност беше с отвратителен вкус, но той с нищо не издаде погнусата си — лицето му остана спокойно. Беше пил и по-големи гадости и то по време, когато слънцето не печеше така жестоко от безоблачното небе както сега, макар че все още беше на три педи над хоризонта. Беше завързал навитото на руло наметало зад седлото, а върху главата си беше заметнал края на туниката. Докъдето стигаше погледът му, се виждаха само голи хълмове, тук-там с по някоя огромна гола скала или полузарит заоблен каменен блок. И нито едно дърво или някаква растителност, с изключение на разпръснати кичурчета жилава трева.

Откакто бе напуснал Шадизар, на два пъти пресече следите на много хора, а веднъж дори съгледа в далечината заморийската пехота да се придвижва на север. Скри се, за да не го видят. Струваше му се невъзможно Баратсис да е толкова влиятелен, че да изпратят подире му войска, но човек с професия като неговата бързо научава, че е по-добре да избягва случайните срещи с много войници. От ловната дружина на лейди Джондра нямаше и следа.

Конан запуши чучурката на меха, метна го на рамо и се зае да изследва следите, по които се движеше. Бяха от един кон без тежък товар. Може би ездачът е бил жена.

Пришпори коня в тръс — най-бързия му ход. Беше решил да си поговори с Абулетис щом се върне в Шадизар — един спокоен разговор за съобщенията, които е изпратил до търговците на коне. Приятелят на кръчмаря беше казал, че няма друг, освен този скопен, изживяващ последните си дни кон. Но се пазареше така, сякаш знаеше, че едрият младеж има сериозни причини бързо да напусне Шадизар. Конан отново го пришпори, но животното не можеше да се движи по-бързо.

Откъм възвишението пред него до ушите му достигна ръмжене, което непрекъснато се засилваше. Изкачи се на върха и с един поглед

обхвана разиграващата се долу сцена — десет вълка разкъсваха един кон. Без да прекъсват пиршеството, няколко чифта очи предпазливо се стрелнаха към него. На двайсетина крачки от тях, стиснала лък в ръка, лейди Джондра беше намерила несигурно убежище върху един заоблен каменен блок. Пет огромни сиви звяра чакаха в подножието на ниската скала.

Изведнъж един от вълците се спусна напред и скочи към младата жена. Тя отчаяно присви крака и размаха лъка като тояга. По средата на скока тялото на вълка се изви. Силните челюсти се заключиха над лъка и го задърпаха от ръката ѝ. Тялото ѝ се наклони напред, тя изпусна лъка и започна да се хлъзга надолу. Лейди Джондра изпищя, хвана се за камъка и увисна над зверовете. Сви краката си, но при следващия скок някой от хищниците лесно щеше да я достигне.

— Всемогъщи Кром! — промърмори Конан. Нямаше време нито за мислене, нито за съзнателни действия. Петите му се забиха в хълбоците на коня. — Всемогъщи Кром! — изрева той, а мечът му изсвистя, когато го изтегли от шагреновата ножница.

Глутницата вълци като по команда приклекнаха на задни лапи, сивите тела се свиха в очакване. Джондра го гледаше и не вярваше на очите си. Подивял от ужас, с широко отворени очи, дорестият кон високо изцвили и неочаквано препусна в галоп. Два вълка скочиха към главата му, други два се; стрелнаха към краката, за да разкъсат коленните сухожилия. Предните копита размазаха една голяма глава със сива козина. Мечът на Конан просветна и разсече главата на втория вълк. Конят хвърли къч и изпочупи ребрата на третия, но четвъртият вълк заби белите си зъби в един от задните му крака. Конят изцвили, препъна се и рухна на земята.

Конан успя да скочи от седлото точно на време, за да посрещне с меча си връхлитащата сива смърт. Грамадният вълк падна разсечен на две. Зад себе си Конан чу дорестият да се изправя на крака, да цвили неистово, копитата му да удрят по зверовете. Нямаше време да погледне нито към коня, нито дори към Джондра, защото останалите вълци от глутницата го заобиколиха.

Едрият кимериец бясно сечеше и мушкаше дивите зверове, които връхлитаха срещу него като сиви демони. Кръв багреше пепелявата им козина, но тя не беше само тяхна. Зъбите им бяха като бръсначи, а той не можеше да държи всичките далеч от себе си. Хладнокръвен и

уверен, Конан знаеше, че няма да им позволи да го съборят. Падне ли, ще се превърне в лесна плячка за зверовете. Успя да извади карпашианската кама и я хвана в лявата си ръка. Насочи пред себе си двете оръжия. Съзнанието му беше заето единствено с борбата. Бореше се с ярост равна на вълчата. Нито търсеше, нито признаваше милост. Знаеше само, че трябва да се бие. Загубилият в тази битка щеше да стане храна за гарваните.

Борбата завърши така внезапно, както бе започнала. Миг след като камата влезе в двубой с убийствените остри зъби, огромните зверове се разбягаха с дълги скокове нагоре по хълма. Един от вълците куцаше на три крака. Конан отпусна ръце и се огледа. Не можеше да повярва, че е жив. Девет вълка лежаха в локви кръв. Конят му отново беше рухнал на земята, но този път нямаше да може да стане. От една дълбока рана на шията му се стичаше кръв и се разливаше по каменистата почва.

Стържещ звук привлече вниманието на Конан. Джондра се свлече от каменния блок и вдигна лъка си от земята. Плътно прилепналата туника от кафяво-червена коприна и изпънатия по бедрата панталон за езда очертаваха всички извивки на прекрасното ѝ тяло. Стиснала устни, тя оглеждаше следите от зъби върху лъка. Ръцете ѝ трепереха.

— Защо не стреля по тях? — попита Конан. — Може би щеше да се спасиш, преди да дойда.

— Колчанът ми... — гласът ѝ се накъса при вида на останалата от коня ѝ кървава купчина месо и кости. Но тя видимо се стегна и отиде до останките. Изпод кървавата маса измъкна колчана. Едното рамо на черното лакирано дърво беше пукнато. Джондра провери стрелите, изхвърли три, които бяха счупени, и праметна колчана на гърба си. — Нямах никаква възможност да го взема — обясни Джондра, като намести ремъците, които държаха лакираната кутия на гърба ѝ. — Още преди да ги видя, първият вълк прегриза сухожилието на коня ми. Извадих истински късмет, че успях да се кача на онзи камък.

— Тази страна не е за сама жена — измърмори Конан, размота наметалото си и избърса, окървавената сабя в седлото. Знаеше, че трябва да бъде особено внимателен с тази жена. В края на краищата беше пресякъл цяла Замора с единствената цел да е достатъчно близо

до нея, за да открадне скъпоценностите ѝ. Сега стоеше до нея, конят му беше мъртъв, по тялото си имаше рани, които, макар и да не бяха сериозни, горяха и кървяха, а той не знаеше как да се държи.

— Мери си приказките! — озъби се Джондра. — Яздех... — изведнъж тя го разпозна. Джондра отстъпи крачка назад ѝ вдигна лъка пред себе си като щит. — Ти! — извика тя едва чуто. — Какво правиш тук?

— Ходя пеша, тъй като вълците убиха коня ми, докато спасявах живота ти, за което не получих нито благодарност, нито предложение да превържат раните ми в бивака на ловците ти.

Джондра видимо оклюма, а от променящото се изражение на лицето ѝ се виждаше как в душата ѝ се борят изненада, гняв и смущение. Тя си пое дълбоко дъх и разтърси глава, сякаш се събужда от сън.

— Ти си спасил живота ми... — започна тя, после постепенно млъкна. — Аз дори не знам името ти.

— Наричат ме Конан. Конан Кимериеца.

Джондра леко се поклони, а устните ѝ едва видимо трепнаха в усмивка.

— Кимериецо Конан, благодаря ти от все сърце, че ми спаси живота. Можеш да използваш моя лагер толкова дълго, колкото желаш — тя погледна към убитите вълци и потрепери. — Вземала съм трофеи — продължи неспокойно тя, — но никога не съм допускала, че самата аз мога да бъда трофей. Кожите, разбира се, са твои.

Кимериецът завъртя глава. Налагаше се да изостави полезните вълчи кожи. А и ценни, ако могат да се закарат в Шадизар. Той вдигна меха и видя върху кожата дълга цепнатина — явно дело на челюстите на някой от зверовете. Няколко последни капки вода се стекоха на земята.

— Без вода в тази горещина не можем да губим и минута за дране на кожи — Конан заслони очи с широката си длан, за да види колко още път остава на слънцето, докато достигне зенита си. — Преди да захладнее, ще стане още по-горещо. Колко далеч е твоят лагер?

— С коне бихме могли да стигнем дотам по пладне или малко по-късно. Пеша... — тя вдигна рамене и тежките ѝ гърди се

размърдаха под опънатата коприна на туниката. — Не съм ходила много пеша и не мога да преценя.

Конан си наложи да се съсредоточи върху непосредствения проблем.

— В такъв случай трябва веднага да потегляме! Ще вървим без почивка, защото спрем ли, няма да можем да тръгнем отново! В коя посока?

Джондра се поколеба, очевидно не беше свикнала, нито да ходи пеша, нито да изпълнява заповеди. Сивите ѝ очи високомерно се опълчиха срещу студените сапфиреносини очи на Конан... И отстъпиха. Без повече приказки, но и без да скрива раздразнението си, високата аристократка сложи стрела на лъка си и се насочи на юг от линията на изгряващото слънце.

Преди да я последва, Конан я изгледа. Но го направи, за да се наслади на ритмичното полюшване на ханша ѝ. Беше се досетил, че глупавата жена не иска да го остави зад гърба си. Нима се страхува, че насила ще я вземе на ръце? И защо се стресна така, когато го позна? С всяка крачка обаче въпросите бяха измествани от удоволствието да наблюдава изкачването ѝ по хълма. Сребристата коприна на панталона за езда прилепваше към бедрата, сякаш беше собствената ѝ кожа. Гледката можеше да накара всеки мъж да загуби ума си.

Слънцето продължи да се издига — тъмнооранжево огнено кълбо, което изсушаваше въздуха. Лъчите му се отразяваха от каменистата почва и от нея проблясваше трепкаща светлина, подметките на ботушите пареха, като че стъпваха по жарава. Всяка глътка въздух изсмукваше влагата от дробовете и изсушаваше устата. Слънцето се изкачи неумолимо в зенита си и го превали, изсушавайки плътта, изпичайки мозъка.

Жарещото слънце измести Джондра от централното място в мислите на Конан. Той разбра това, докато крачеше след нея. Опита се да определи времето, което му остава, за да намери вода, времето преди силите на мускулите му да се изчерпят. Напразно се мъчеше да овлажни напуканите си устни — и без това оскъдната слюнка мигновено изсъхваше. Не виждаше никакъв смисъл да отправя молитви. Кром — богът на Надгробната могила, богът на суровата родна страна — не слуша молитви, не приема оброци. Кром дарява човека само с две неща: живот и воля. И нищо друго. Волята му ще

издържи до мръкнало, реши той. После, щом като е оцелял през деня, ще се бори да преживее нощта, след това следващия ден и следващата нощ...

За жената не беше сигурен. Тя вече започваше да се олюлява, вече се спъваше в камъните, които в началото прескачаше с лекота. Камък, по-малък от юмука ѝ, се търколи под крака ѝ и тя падна. Джондра се надигна на ръце и колене, но не можа да се изправи на крака. Главата ѝ висеше отпусната, гърдите ѝ тежко се повдигаха, за да поемат глътка сух и дращещ като пясък въздух.

Конан отиде до нея и я изправи на крака. Тя тежко увисна в ръцете му.

— Вярна ли е посоката, момиче?

— Как... се осмеляваш... ти... — успя да каже тя през напуканите си устни.

Той силно я разтърси, главата ѝ се олюля.

— Посоката, момиче! Каж ми посоката!

Джондра се огледа несигурно.

— Да — каза накрая тя. — Мисля... че е вярна.

Конан въздъхна и я метна на рамо.

— Не! — извика тя задъхана. — Пусни... ме... долу.

— Сега няма кой да ни види — отвърна Конан. И може би никога няма, да ни видят, помисли той. Вроденият му инстинкт за посока щеше да му помогне да следва пътя, по който беше тръгнала Джондра, докато можеше да се движи. Инстинктът му за самосъхранение пък и железната му воля щяха да го поддържат да върви още дълго след свършека на телесната сила. Той ще намери нейния лагер. Ако тя беше поела във вярната посока. Ако той не беше чакал прекалено дълго, преди да я попита. Ако...

Без да се поддава на съмненията си, както и на едва доловимата съпротива на Джондра, Конан тръгна малко по на юг от линията, следвана от слънцето. Напразно търсеше следи от вода. Беше изключено да съгледа палмово клонче, наклонено над бистър поток. Нямаше дори растения, които да му посочат къде да копае дупка, в която да се просмуче вода. Освен ниската жилава трева, която растеше дори по места, където и гущер би умрял от жажда, не се виждаше никаква зеленинка. Слънцето продължаваше да сипе жар по пътя си на запад.

Конан огледа хоризонта. Не видя дори нишка дим — белег за съществуване на лагер. По каменистите склонове на хълмовете пред него не се виждаше никаква следа. Продължи с равномерна крачка — най-напред енергично, а по-късно, когато сенките пред него се удължиха, с непреклонна решимост, отхвърлил всякаква мисъл за примирение. С вода можеха да спрат и да си починат през настъпващата нощ. Без вода не можеха да спрат, защото ако спрат, едва ли някога щяха да направят и крачка.

Нощта се спусна отведнъж без своя вестител — полумрака. Удължените сенки се сляха и за миг изпълниха въздуха. Изсушаващата топлина бързо се разсея. Върху черното кадифе на небосвода се появиха искри като кристални люспи и с тях настъпи студ, пронизващ костите със същата жестокост, както и горещината. Джондра се размърда върху рамото му и тихо промърмори. Конан не можа да разбере какво изрече, но пък не можеше да губи сили и да гадае какво може да е било.

Започна да се препъва. Знаеше, че това се дължи не само на тъмнината. Гърлото му беше сухо като скалите, които се ронеха под краката му, студът не облекчаваше напуканата от слънцето кожа на лицето му. Виждаше само звездите. Вперил очи в хоризонта — една тънка линия, където тъмното се сливаше с черното — той продължи тежко да крачи. Изведнъж проумя, че три звезди не трептят. И светеха под хоризонта.

Огньовете!

С последни усилия застави краката си да се движат по-бързо. Конан почти тичешком се насочи към лагера... Той можеше да бъде само лагер — нямаше значение на кого е. Чийто и да беше, те трябваше да отидат в него, трябваше да намерят вода. Със свободната си ръка Конан изтегли меча от ножницата. Имаха нужда от вода и той бе решен да я получат.

„Звездите“ вече видимо се превърнаха в големи огньовете, заобиколени от каруци на две колела, кръгли палатки и животни зад тях. Конан се втурна към светлината. Наскачаха мъже в къси туники и торбести бели панталони. Ръцете им посегнаха към копията и ятаганите.

Кимериецът остави Джондра на земята и стисна дръжката на меча си.

— Вода! — изграчи той и това беше единствената дума, която успя да промълви със слепени от жажда устни.

— Какво си направил? — попита висок мъж с ястребово лице. Конан се мъчеше да събере малко слюнка в устата си и да го попита какво има предвид, но другият не изчака. — Убийте го! — изръмжа той.

Конан бързо вдигна меча си, но на светлината от огньовете лъснаха и други остриета. Няколко мъже вдигнаха копия, готови да ги хвърлят.

— Не! — чу се слаб, стържещ от сухота глас. — Не, заповядвам ви!

Конан рискува и погледна с крайчеца на окото си. Един от мъжете в ризница загрижено държеше до устните на Джондра мех с вода, а Тамира, в къса бяла туника на прислужница, придържаше раменете ѝ.

Без да сваля меча си, защото единици от мъжете срещу него бяха отпуснали оръжието си, Конан се засмя от облекчение със сух, стържещ смях. Гърлото го заболя, но той не обърна внимание.

— Но, миледи — протестира мъжът с ястребовото лице, Конан чак сега си спомни, че през онзи ден в Шадизар този мъж яздеше до Джондра.

— Млъкни, Арванеус — прошепна Джондра. Тя преглътна жадно още две глътки от меха, после го откъсна от устните си и властно направи знак с ръка да я изправят на крака. Мъжът с меха побърза да изпълни заповедта. Тя се олюля, но когато мъжът се опита да я подкрепи, Джондра го отблъсна. — Този мъж ме спаси от вълците, Арванеус, и по пътя насам ме носи на ръце, когато не можех да ходя. Докато вие се греехте край огньовете, той спаси живота ми. Дайте му да пие. Привържете раните му. Погрижете се да се настани удобно.

Нерешително, без да откъсва очи от голия меч на Конан, мъжът подаде меха на едрия кимериец.

Арванеус разпери умолително ръце.

— Търсихме те, миледи. Когато не се върна, търсихме те чак до мръкване, после запалихме високи огньове, за да ги видиш. При първи зори щяхме...

— При първи зори щях да съм мъртва! — прекъсна го остро Джондра. — Сега ще се оттегля в палатката си, Арванеус, и благодаря

на Митра, че не от теб трябваше да очаквам спасение. Придружи ме, Лиана — тя се отдалечи гордо изправена, но се спъна и изруга, докато влизаше в алената си палатка.

Конан се огледа и като не видя копия и ятагани, прибра своя меч в ножницата. Докато вдигаше меха с вода, срещна погледа на Арванеус. Черните очи на ловеца бяха пълни с омраза, която сякаш извираше от душата му. Но той не беше единственият, който втренчено гледаше кимериеца. Тамира също го наблюдаваше с вкаменено от безсилие лице!

— Лиана! — извика Джондра от палатката си. — Ела веднага, момиче, или... — заплахата остана недоизказана, но скрита в тона на заповедта.

Тамира се поколеба за миг, погледна остро Конан и се втурна към палатката.

Лицето на Арванеус все още беше изкривено от омраза, но Конан нито знаеше, нито се интересуваше от причината. Единственото, което имаше значение за него сега, беше, че със сигурност ще докопа огърлицата и короната преди младата крадла. Само това беше важно. Нищо друго. Със стържещ смях той надигна меха и пи до насита.

ОСМА ГЛАВА

Високият сивоок млад мъж подкара коня си в тръст, понеже всичко наоколо му подсказваше, че приближават неговото село. Последната утринна мъгла на талази се разсейваше сред високите дъбове — нещо обичайно за тази част на Бритуния, недалеч от Кезанкианските планини. Показа се и самото село само от две кръстосани мръсни улици с малки колиби от плет и сламени покриви, а в центъра между тях няколко каменни къщи — на най-богатите хора от селото.

Когато влезе в селото, от колибите наизскачаха хора.

— Елдран! — викаха те, а кучетата тичаха заедно с коня му и засилваха общата врява със своя лай. — Ти се върна! Боданесиа каза, че ще се върнеш!

Мъжете бяха облечени като него — с бродирани по врата кафяви или сиви туники, с високи до коленете на кривите им крака козиняви гамаша. Женските дрехи бяха като мъжките, но по-дълги, с много червено, жълто и синьо, бродирани, освен около врата, и по подгъвите и краищата на ръкавите.

— Разбира се, че се върнах — усмихна се той и слезе от коня. — Защо да не се върна?

Хората се скупчиха, като всеки се опитваше да застане по-близо до него. Елдран забеляза, че всички мъже носеха саби, а мнозина държаха копия и кръгли дървени щитове, обковани по краищата с желязо.

— Какво се е случило тук? Какво са намислили жреците?

Отговориха му нестройни гласове, които се прескачаха един-друг като вода над камъни в буен планински поток.

— ... Изгорени чифлици...

— ... Умрели мъже, умрели жени, умрели животни...

— ... Някои изядени...

— ... Дяволско чудовище...

— ... Отишли да го дирят...

— ... Еландюн...

— ... Всички умрели, освен Годтан...

— Замълчете! — извика Елдран. — Нищо не мога да чуя. Кой спомена нещо за Еландюн? Добре ли е брат ми?

Изведнъж гласовете млъкнаха, чуваше се само шум от пристъпващи крака. Никой не смееше да го погледне в очите. Откъм края на тълпата се чу ропот, хората се отместиха, за да сторят път на висока жена със студено лице, по което възрастта не беше оставила никакви следи. Черната ѝ, прошарена със сиви кичури коса, завързана с бяла ленена лента, стигаше до глезените. Дрехите ѝ бяха от старинен лен с избродирани листа и плодове на имел. На колана ѝ висеше малък златен сърп. Тя можеше да ходи навсякъде в Бритуния и дори най-бедният човек нямаше да докосне този сърп, дори най-буйният не би вдигнал и пръст срещу жрицата Боданесиа.

Елдран погледна тъмнокафявите ѝ очи и тревога притисна сърцето му.

— Ще ми кажеш ли, Боданесиа? Какво се е случило на Еландюн?

— Ела с мен, Елдран — жрицата хвана здраво ръката му. — Ела с мен и ще ти кажа всичко, което мога.

Той се остави да го отведе и всички го изгледаха съчувствено. Обзе го страх. Тръгнаха мълчаливо по прашната улица. Елдран съдържаше нетърпението си, защото знаеше, че тя ще говори само по своя воля и не трябва да я насилва.

Боданесиа спря пред своята сива каменна къща.

— Влез, Елдран! Виж Годтан! Говори с него! Сетне ще ти кажа.

Елдран се поколеба, после отвори вратата от светло полирано дърво. Вътре го посрещна ниска слаба жена, облечена като Боданесиа, но с тъмна и блестяща коса, прибрана на плитки и завита около главата — знак, че все още не е посветена за жрица.

— Годтан! — беше единственото име, което можа да каже Елдран. Искеше да попита за Еландюн, но се изплаши от отговора.

Жената мълчаливо отмести, червената завеса от вратата и му направи знак да влезе в стаята. Отвътре го удари миризма, от която стомахът му се сви — на лечебни билки и помади, на изгоряла плът... на гниеща плът. Елдран преглътна и влезе. Завесата падна зад него.

Стаята беше скромно обзаведена, с чист под от гладки дъски и с един прозорец с дръпнато настрани перде, за да влиза светлина. До

леглото имаше маса с гледжосан глинен леген и кана. В леглото лежеше гол човек или по-точно онова, което някога е било човек. Дясната страна на лицето му беше изгоряла, върху другата имаше само кичур сива коса. От рамото до коляното дясната страна на тялото му представляваше овъглена плът, под която се аленееха рани, в края на изкривената като тояга ръка нямаше никакви пръсти. Елдран добре си спомняше тази дясна ръка, която го бе учила да държи сабя.

— Годтан — гърлото му се сви. — Годтан, това съм аз, Елдран.

Единственото останало око на жестоко обгорелия мъж леко трепна и се завъртя към него. Елдран простена, когато видя лудостта в него.

— Ние го преследвахме — изпъшка Годтан, а гласът му приличаше на клокочещо тракане — в... планините. Ние се... канехме да... Ние не... знаехме. Цветовете... Кра... сиво. Красиво... като смъртта. В люспите... стрелите ни... се чупеха... като сламки. Копията ни не можеха... Дъхът му... е... огън! — Окоето трескаво блестеше.

— Спокойно, Годтан — каза Елдран — Спокойно, аз ще...

— Не! — Думата прозвуча твърдо от изкривената уста. — Никакво спокойствие! Ние... избягахме. Трябваше да избягаме. Планинците... ни намериха. Плениха Аелрик. Плениха... Еландюн. Мислеха... че съм... мъртъв. Измамах ги... — Годтан издаде стържещ звук наподобяващ лай. Елдран с ужас разбра, че това е смях. — Един... от нас... трябваше... да съобщи... какво се е случило. Аз... трябваше да го сторя. — Единственото му око се взря в лицето на Елдран и за момент лудостта в него беше изместена от учудване и болка. — Прости... ми! Аз... не... исках... да го оставя! Прости ми... Елдран!

— Прощавам ти — каза тихо Елдран. — И ти благодаря, че си се върнал да съобщиш какво се е случило. Ти си най-доблестният мъж сред всички нас.

Признателна усмивка изкриви запазилата се половина от устата на Годтан, а окоето му се затвори, сякаш усилието да го държи отворено беше прекомерно голямо.

Стиснал зъби до счупване, Елдран излезе от къщата и блъсна така силно вратата, че тя се удари в каменната стена. И когато застана пред Боданесиа, ръцете му бяха посивели като закалена стомана, втвърдени и вкочанени от стискане, а от усилието да овладее гнева си юмруците му все още бяха свити със забити в дланите нокти.

— Сега ще ми кажеш ли? — попита мрачно той.

— Огненият звяр... — започна тя, но той я прекъсна.

— Приказка за деца! Кажи ми какво се е случило.

Тя размаха юмрук под носа му и гневът ѝ, не по-малък от неговия, избухна като светкавица.

— От какво мислиш, е обгорял така Годтан? Помисли, човече! Ти го нарече приказка за деца. Ха! Въпреки широките ти рамене винаги нещо ме е тревожило, щом трябваше да те считам за зрял мъж. Та нали аз помагах на майка ти при раждането, нали с тези две ръце те пових за първи път. Сега ти отново събуждаш тази тревога. Знаем, че имаш горещо мъжко сърце. Но дали имаш трезв и хладен разум?

Въпреки кипящия в гърдите му гняв, Елдран беше изумен. Познаваше Боданесиа още от детинство, но никога не я беше виждал ядосана.

— Но Годтан... мисля, че е... полудял.

— Да, той наистина е луд и има от какво. Такъв, какъвто го видя, е изминал целия път от Кезанкианските планини, за да ни разкаже за съдбата на другарите си, за да потърси помощ за народа си. Търсеше моята помощ. Но не можах да му помогна нито със заклинания, нито с церове. Загниването е много дълбоко. Сега само некромант^[1] може да му помогне — тя докосна златния сърп на колана си, за да прогони силата на злото от себе си. — Той очерта с ръка защитния сърпен знак.

— Значи... дяволският звяр е дошъл — заключи Елдран.

Боданесиа кимна и дългата ѝ коса се люшна.

— Докато ти беше на запад. Най-напред изгоря една ферма — цялата постройка. Всички хора и животни бяха изядени. Мъжете съчиняваха разни истории — по-скоро за собствено успокоение — че огънят умъртвил семейството и животните, а когато догорял, вълци изяли останките. Но после беше унищожено второ стопанство, след него трето, и четвърто, и... — Тя пое дълбоко дъх. — Общо двайсет и три. И всички нощем. Последната нощ бяха изтребени седем. И тогава буйните глави взеха нещата в свои ръце. Аелфрик. Годтан. Брат ти. И още двайсетина други. Когато бяха унищожени първите стопанства, аз им казах, но те говореха като теб — Приказка за деца. А сетне намериха дири, отпечатъци. И въпреки това, когато им казвах, че никакво оръжие, изковано от човешки ръце, не може да нарани

страшния звяр, те не искаха да ми повярват. Тайно бяха изготвили план и се измъкнаха от селото преди зори, за да не ги видят.

— Ако никакво оръжие, изковано от човек... — От безсилие Елдран размаха ръце. — Боданесиа, аз няма да оставя нещата така. Планинците ще трябва да си платят за смъртта на моя брат! Звярът трябва да бъде убит. Уикана ще ми помогне, трябва да ми помогне! Не само за да отмъстя, а за да сме сигурни, че този звяр никога повече няма да дойде.

— Завинаги — промълви едва чуто жицата. — Почакай тук. — Боданесиа изчезна така бързо в къщата, че при друг — без нейното величествено достойнство — това би изглеждало като бягство. Когато се върна, подир нея вървеше пълничка помощничка с весели кафяви очи. Тя носеше плоско червено лакирано ковчеже, върху което имаше грижливо сгънати бели покривки и бяла гледжосана кана. — От този момент — каза Боданесиа — ти трябва да вършиш само онова, което ти се нареди. И нищо повече. От това ще зависят твоят живот и твоят разсъдък. Хайде, ела!

Жрицата пое отпред с отмерена крачка. Той я следваше, а помощничката тръгна подир него. Елдран с изненада забеляза, че върви в крак с нея, сякаш някакъв невидим барабан отмерва такта.

Когато разбра къде го водят, космите на тила му настръхнаха. Свещената дъбрава на Уикана — най-старата от всички свещени дъбрави на Бритуния, където стволите на най-младите дъбове бяха толкова дебели и високи колкото вековните исполини в гората. Сега само жрицата и помощничката посещаваха свещените дъбрави, макар че някога, преди много столетия, всички редовно са ходели там, за да правят жертвоприношения на богинята. Тази мисъл не донесе утеха на Елдран.

Дебели като човешко тяло клони образуваха покрив над главите им, изсъхнали листа от миналогодишната есен шумоляха под краката им. Изведнъж пред тях се ширна поляна, сред която се издигаше надгробна могила, обрасла с ниска трева. Върху единия скат на могилата лежеше полузарита квадратна гранитна плоча с размерите на човешки бой.

— Опитай се да отместиш плочата! — заповяда му Боданесиа.

Елдран изненадан я погледна. Вярно, беше с две глави по-висок от повечето мъже в селото, с яки мускули и могъщи рамене, но знаеше,

че няма да може да я помръдне. После си спомни първите ѝ нареждания — да се подчинява. Елдран клекна до големия каменен блок и зари ръце под него, за да открие вкопания в земята ръб на основата. С лекота изгреба няколко шепи пръст, но изведнъж пръстта стана твърда като скала. Изглеждаше същата както в началото, но сега ноктите му не успяваха дори да я надраскат. Отказа се да дълбае и се опита да преобърне плочата, като я натисна с цялата си сила. Напрегна всичките си мускули, пот започна да се стича на вадички по лицето и тялото му, но гранитът не помръдна — беше като споен с надгробната могила.

— Достатъчно! — каза Боданесиа. — Ела и коленичи тук! — и тя му посочи мястото пред плочата.

Помощничката отвори ковчежето. Вътре имаше гледжосани със зелена като имел глеч фиали^[2] и купи. Боданесиа обърна Елдран с гръб към пълничката жена и го накара да коленичи. Поля светена вода върху ръцете му и ги избърса с бели меки кърпи. После навлажни други и избърса потта от лицето му.

Докато почистваше лицето и ръцете, жрицата говореше:

— Няма човешко същество, което да помръдне този камък или да влезе в тази надгробна могила без благословията на Уикана. С нейна помощ...

Помощничката застана до нея с малка зелена купичка в ръце. Със златния сърп Боданесиа отрязва кичур от косата на Елдран. Когато го пусна в купичката, Елдран потрепери. Тя взе една след друга ръцете му и убоде палците на всяка с върха на сърпа. После изстиска няколко капки кръв върху косата. Помощничката и купичката бързо изчезнаха от погледа му.

Елдран гледаше Боданесиа в очите. Вече не чуваше звъntenето на фиалите и думите на заклинанията. Не можеше да откъсне очи от лицето на жрицата. После помощничката отново се върна, Боданесиа взе купичката и натопи дълга вейка имел в нея.

С наклонена назад глава жрицата започна монотонно да пее. Елдран никога не беше чувал думите, излизащи от устата ѝ, но от тяхната сила мраз скова тялото, душата и съзнанието му. Въздухът стана леден и неподвижен. Тръпки на ужас преминаха през него, докато държеше ръцете си протегнати напред с обърнати нагоре длани. Никой не му беше казал да протегне ръце. Беше разбрал интуитивно

какво трябва да прави. Имелът отново го удари по ръцете и ужасът беше сменен от усещане за всеобятност и ведрина, по-дълбоки от всякога. Боданесиа продължаваше да пее, звученето на хвалебствения химн ставаше все по-звънливо. Влажната вейка имел го удари по едната буза, после по другата. Изведнъж престана да усеща тежестта на тялото си, чувстваше се толкова лек, че можеше да полети и с най-слабия полъх на вятъра.

Гласът на Боданесиа замлъкна. Елдран се олюля, после залитна. Странното чувство, че е безтегловен, остана.

— Иди при камъка! — гласът на Боданесиа прозвуча като камбанен звън в кристалния въздух. — Отмести го!

Елдран мълчаливо отиде при плочата. Доколкото можеше да види, тя си беше същата, а вместо да се почувства по-як, той сякаш бе останал съвсем без сили. Но трябваше да се подчини. Той се наведе, обгърна с ръце камъка, изправи се... и устата му остана отворена, когато го вдигна като перце, завъртя го и плочата безшумно се отмести. Елдран местеше поглед от камъка към открия се коридор навътре в надгробната могила. После вдигна очи към Боданесиа.

— Влез вътре! — нареди му тя. Лицето ѝ беше напрегнато, а настойчивостта придаде нова сила на думите ѝ. — Влез и донеси онова, което намериш!

Елдран си пое дълбоко дъх и тръгна надолу по измазания с глина под на полегатия коридор. Под краката му не се вдигна никаква прах. За стени и таван на коридора грижливо бяха наредени широки, продълговати каменни плочи, чиято необработена повърхност издаваше тяхната древност. Много скоро коридорът го изведе до широка десетина крачки стая, със стени и таван от сив камък. Нямаше никакви лампи, но в стаята проникваше мека светлина. Нямаше нито паяжини, нито прах, както беше очаквал. Въздухът ухаеше на свежа зеленина, миришеше на пролет.

Елдран не се усъмни дори за миг какво трябва да занесе на жрицата. Освен поставката от светъл камък, върху която лежеше старинна сабя, в стаята нямаше нищо друго. Широкото острие на сабята матово блестеше, сякаш току-що изковано и полирано от ръката на майстор. Бронзовата дръжка беше увита в наскоро щавена кожа. Рамената на ръкохватката бяха с формата на извити нокти на животно, сякаш предназначени да държат нещо, но сега бяха празни.

Докато разглеждаше сабята, го обзе усещането, че трябва мигновено да действа. Грабна оръжието, затича обратно по коридора към слънчевата светлина горе.

Когато излезе от каменния тунел и кракът му стъпи върху земя, Елдран въздъхна с облекчение. И макар да идваше в свещената дъбрава за първи път, той неочаквано изпита чувството, че е бил там и по-рано. Всички странни усещания бяха изчезнали. Против волята си погледна през рамо. Големият камък лежеше на първоначалното си място без никакви следи от отместване. Никъде около него нямаше разкопана пръст.

Потрепери. Само сабята в ръката му — на вид обикновена, макар и старинна — оставаше като свидетелство, че нещо се е случило. Той вярваше в здравия разум и много добре знаеше, че нещото в действителност се е случило.

— „Убиеца на огъня“ — промълви Боданесиа и протегна ръка към сабята, но не я докосна. — Символ на нашия народ, сабя на неговите герои. Изкована е от прославени магьосници преди почти три хилядолетия като оръжие срещу огнедишащите зверове, изпратени от злия дух на Подземния свят. Някога тези нокти държали два големи рубина — „Очите на огъня“ — и сабята притежавала силата както да властва над зверовете, така и да ги убива. Тя може да убие звяра.

— Защо не ми каза за нея? — попита Елдран. — Защо ме държа в неведение и ме доведе тук като овца на... — Гласът му заглъхна, а неизказаните думи извикаха в съзнанието му нежелани и неприятни образи.

— Такава е повелята, за да се съхрани вълшебната сила на сабята — отговори жрицата — и на тези, предопределени да я пазят — жреците. Без помощта на жрица никой не може дори да се доближи до сабята. Но никоя жрица не може да говори за нея на някой, който не я държи в ръцете си. А този човек, преди да се докосне до сабята, трябва да се избере много грижливо. Защото „Убиеца на огъня“, освен силата си срещу огнените зверове, притежава още нещо — власт и могъщество за този, у когото се намира и който познава пътя към него.

Елдран повдигна любопитно сабята.

— Власт? Какъв вид власт?

— Власт ли искаш, Елдран? — попита тъжно тя. — Или искаш да убиеш звяра?

— Искам да убия звяра — изръмжа той, а тя кимна одобрително.

— Добре. Още щом разбрах за огнения звяр, избрах теб. В Бритуния ти си най-добрият войн, ездач и стрелец. Говори се, че когато се движиш през гора, дори дърветата не могат да те усетят, че можеш да откриеш следата и на вятъра. Само такъв човек може да убие огнения звяр. И ти трябва да помниш това! Не позволявай сабята да попадне в други ръце, пази я дори когато спиш, защото иначе никога няма да я получиш отново! Сабята ще се върне на мястото си под камъка. Как? Само Уикана знае как. Била е губена много пъти, но винаги, когато е била необходима и камъкът поместван, сабята е била на мястото си. Но ако я изгубиш, тези сведения няма да ти помогнат, защото тя се дава на човек само веднъж през живота му.

— Няма да я изгубя — твърдо заяви Елдран. — Тя ще изпълни своята мисия и аз ще я върна на мястото ѝ. Но сега трябва да я отнеса оттук — Елдран тръгна към гората, навън от свещената дъбрава. Отново го завладява онова усещане, че не бива и миг да остава на това място. — Няма време за губене, трябва бързо да избира мъжете, които ще тръгнат с мен.

— Мъжете? — възкликна Боданесиа. — Мислех, че ще тръгнеш сам — един устремен ловец, който ще убие...

— Не! Трябва да се плати кръвна дан за Аелрик и Еландюн. И за всички жертви на планинците. Ти знаеш. Така трябва!

— Знам — въздъхна тя. — Майка ти ми беше като родна сестра. Надявах се един ден да държа в ръцете си нейния внук, надявах се това да стане преди днешния ден. Сега се страхувам, че това никога няма да стане.

— Аз ще се върна — отговори той и неочаквано се засмя, което изненада и него самия. — И ще те поканя на сватбата си.

Боданесиа вдигна клончето имел за благословия и той наведе глава да я приеме. Но в този тържествен момент Елдран вече избираше мъжете, които да вземе със себе си в планините.

---

[1] Човек, който умее да призовава духовете на умрелите — Б.р.

↑

[2] У древните гърци и римляни — ниска плоска чаша за пиене или за извършване на изливания при жертвоприношения — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Трети ден след спасяването на Джондра ловната дружина яздеше през еднообразни ниски хълмове, покрити с пожълтяла трева. Отпуснат удобно на заморийското седло, Конан внимателно оглеждаше местността, която приближаваха. Същите ниски хълмове, но сега тревата по каменистите склонове зеленееше и тук-там се виждаха трънливи храсти. Хълмовете зад тях обаче ставаха все по-високи и в далечината се сливаха с назъбените, извисяващи се върхове на Кезанкианските планини.

Бяха на превала на планинската верига, която се простираше на югозапад по границата между Замора и Бритуния. Конан не знаеше по тези места да има дивеч, заслужаващ вниманието на Джондра, освен криворогите кози в най-скалистата част на този район. И планинците. Не можеше да повярва, че е решила да отиде там.

Настроението на ловната дружина беше като на разлютена змия. Тя се движеше между ниските хълмове, избягвайки билата. Копиеносците кълнях тихо, когато сандалите им се подхлъзваха по каменистите склонове, и си разменяха обиди със стрелците, които яздеха. Товарните животни ревяха, а мулетарите ругаеха. Воловарите крещяха и плющяха с дългите си камшици, за да накарат воловете да се напънат и да теглят тежките каруци с високи колела. Само колоната от резервни коне не участваше в общата врява, но те пък вдигаха повече прахоляк от всички останали. Джондра яздеше най-отпред заедно с Арванеус и десет други конника, безразлична към данданията зад себе си. Нямаше път, по който да влязат в земята на планинските племена. Конан беше благодарен, че поне бяха оставили кучетата в Шадизар.

Тамира едва се крепеше върху вързаните на денкове палатки в една от каруците, която подскачаше и се кискаше сред камънака. Тя му махна с ръка и Конан отиде при нея.

— Изненадваш ме — каза той. — През последните три дни упорито ме отбягваш.

— Лейди Джондра непрекъснато ми намира работа. — Тамира погледна коларя, който вървеше до воловете и се премести към задната част на каруцата.

— Защо ме преследваш? — прошепна тя гневно.

Конан невъзмутимо се усмихна.

— Да те преследвам? Може би просто искам да изляза малко сред природата. Казаха ми, че усилената езда била добра за здравето.

— Усилената езда... — Тя запелтечи от възмущение. — Каж ми истината, кимериецо! Ако мислиш, че аз ще зарежа...

— Вече ти разкрих намеренията си — прекъсна я той.

— Ти... не говориш сериозно, нали? — попита тя с още по-голямо недоверие и се сви в далечния край на каруцата, като че ли се страхуваше да не я сграбчи. — Лейди Джондра повелява прислужниците ѝ да бъдат целомъдрени, кимериецо. Ти може би си мислиш, че като си ѝ спасил живота имаш право да не се съобразяваш с това, но колкото и благородна да е, в мига, в който нарушиш тази забрана, ще забрави всякаква благодарност.

— Значи трябва да внимавам — заключи Конан и изостана от каруцата.

Тамира се втренчи в него, а каруцата продължи да се отдалечава. Конан се усмихна доволно.

Беше сигурен, че Тамира се досеща за истинските му намерения — не беше глупачка, иначе не би могла да краде толкова дълго в Шадизар, без да я хванат — но може би си мисли, че Конан се колебае между скъпоценностите и жената. Беше забелязал, че повечето жени вярват, че и най-малкото предизвикателство поражда у мъжете непреодолима страст. Ако и Тамира е от тях, дори да открадне преди него скъпоценностите, той пак щеше да я надхитри.

Тъмнеещ планински склон, малко встрани от пътя им, привлече вниманието на едрият кимериец и той насочи коня си към него. От трънливите храсти, покривали някога склона, сега бяха останали само овъглени коренища. Не прилича да е от мълния, помисли Конан, иначе щеше да удари върха, а не да падне върху склона. Изведнъж конят спря, вдигна глава и страхливо изцвили. Конан се опита да подкара животното напред, но то се запъна и дори заотстъпва назад. Той се намръщи, не виждаше нищо опасно наоколо. Какво би могло да изплаши кон, трениран за лов на лъвовете?

Конан слезе, пусна юздите, но остана нащрек дали конят няма да побегне. Хълбоците на животното трепереха от възбуда, но закалката си каза думата. Доволен, Конан приближи изгорялото място, като за всеки случай освободи меча си.

Ботушите му нагазиха в пепелището. Изведнъж под крака си усети нещо твърдо. Оказа се счупен волски рог заедно с парче от черепа. Рогът беше овъглен, залепналите по черепа остатъци от плът също, но парчето череп не беше. Конан внимателно претърси цялото пепелище. Не намери други кости, нито костица, които оставаха дори след хиените. Конан заоглежда земята около пепелището. Забеляза малка вдлъбнатина.

Арванеус галопираше по склона към него, а копитата на коня чаткаха по камънака. Щом доближи, той дръпна юздите, животното се изправи на задните си крака, а мъжът наведе ястребовото си лице към Конан.

— Ако изостанеш, варварино — каза Арванеус презрително, — няма да имаш късмет втори път да ни заповядат да те приемем.

Конан стисна силно рога. Но мисълта за скъпоценностите охлади гнева му.

— Намерих това в пепелта и...

— Овъглен от мълния стар волски рог — изръмжа ловецът. — Не се съмнявам, че ти виждаш в него някаква поличба, но ние нямаме време за губене.

Конан пое дълбоко дъх и продължи:

— Има следи...

— Имам си следотърсачи, варварино. Нямам нужда от теб. А и за тебе е по-добре, ако изостанеш. Напусни ни, варварино, докато все още имаш тази възможност! — Арванеус пришпори коня си, копитата му пръснаха камъни и пепел и той препусна подир бързо отдалечаващата се дружина.

Силно изпукване стресна Конан, а волският рог се натроши в ръката му.

— Дано те погълнат деветте ада на Зандру! — промърмори той.

Захвърли счупените останки и коленичи, за да разгледа откритата следа. Вдлъбнатината върху каменистата почва приличаше на предната част от животинска лапа. Зачуди се от какво животно е. Ясно личаха отпечатъците на два пръста с дълги нокти, а зад тях се

очертаваше овалност — може би следа от останалата част на стъпалото. Той сложи показалеца си до отпечатъка от единия нокът. Беше два пъти по-дълъг от пръста му.

Конан не беше чувал за животно с такива големи нокти. Беше сигурен, че Джондра не е тръгнала на лов за такъв звяр. Реши, че не трябва да ѝ казва нищо. Доколкото вече я познаваше, тя нямаше да се спре пред опасностите, а напротив — щеше да се втурне да търси непознатото същество. Нямаше да ѝ каже, но трябваше да е нащрек. Конан се метна на седлото и препусна подир ловната дружина.

Настигна ги по-бързо, отколкото очакваше. Колоната беше спряла. Мъжете държаха главите на конете, за да не цвилят, а воловарите — халките на носовете на воловете, за да не мучат. Когато Конан мина покрай каруцата на Тамира, тя спря да изтупва прахта от късата си бяла туника и се намръщи. Пред тях се чуваше слабо равномерно биене на барабани.

Отпред Джондра и ловците лежах по корем на билото на хълма. Конан слезе от коня си в подножието на склона, изкачи се при тях и залегна, преди главата му да се покаже над хълма. Тук биенето на барабаните се чуваше по-силно.

— Махай се, варварино! — озъби се Арванеус. — Нямаме нужда от теб.

— Млъкни, Арванеус! — заповяда тихо, но много остро Джондра.

Конан не им обърна внимание. На разстояние около хиляда и петстотин метра от тях той видя друга колона от хора, която се движеше в стегнати редици, без да се прикрива. Заморийска войска. Сто конника с островърхи шлемове язدهа в четири редици след боен стяг с леопардова глава. Зад тях пристъпваха двайсет барабанчици и отмерваха маршов такт. Следваха ги... Кимериецът набързо пресметна броя на копията — поне пет хиляди заморийски пехотинци удряха крак с отмерена стъпка.

Конан обърна глава към Джондра. Тя се изчерви под пронизващия му поглед.

— Защо се криете от войската? — попита той.

Без да отговори на въпроса му, Джондра кротко обяви:

— Тук ще лагеруваме. Намери място, Арванеус! — после тръгна по склона към останалите и ловците я последваха.

Конан намръщен ги изгледа, после се обърна и остана да наблюдава войската, докато и последните пешаци се скриха зад хълмовете на север.

Когато най-после напусна хълма, лагерът беше готов. В долчинката между два хълма бяха вдигнати множество островърхи палатки. В центъра се аленееше голямата палатка на Джондра. Воловете бяха спънати, а конете бяха вързани за забити в редица колове зад каруците. Конан забеляза, че не бяха запалени огньовете — готвачите раздаваха за вечеря изсушено месо и плодове.

— Ето те и теб, варварино — изръмжа Арванеус. — Виждам, че си изчакал работата да се свърши, преди да се върнеш.

— Защо Джондра избягва среща с войската? — попита Конан.

Мъжът с ястребовото лице изплю полусдъвкано парче месо.

— Лейди Джондра — озъби се той. — Отнасяй се с уважение към нея, варварино, или аз... — Ръката му стисна дръжката на сабята.

На лицето на Конан бавно се появи усмивка, която не достигна до очите му, станали изведнъж стоманени. Някои хора, ако бяха живи, биха могли да кажат на Арванеус какво означава тази усмивка.

— Давай, ловецо? Ако се имаш за мъж, хайде, защо не направиш онова, което имаш наум. — В един миг оръжието на черноокия мъж излезе от ножницата. В същия миг блесна и мечът на Конан, макар че неговата ръка не стискаше дръжката.

Арванеус премигна от изумление пред светкавичната реакция на едрия кимериец.

— Знаеш ли кой съм аз, варварино? — В гласа му се почувства несигурност, а лицето му се сгърчи. — Ти ме нарече ловец, но аз съм син на лорд Анданезос и ако онази, която ме е родила, беше негова законна съпруга, щях да съм заморийски лорд. Във вените ми тече благородна кръв, варварино, кръв, която е достойна за самата лейди Джондра, докато твоята е...

— Арванеус! — гласът на Джондра изплющя като камшик над притихналия лагер. С пребледняло лице тя се приближи до двамата мъже. Арванеус я гледаше с изтерзано изражение. Разтревожените й сиви очи се стрелнаха към Конан, после се отвърнаха встрани. — Прекаляваш, Арванеус — срязва го тя раздражено. — Приберете сабите! — тя отново стрелна очи към Конан. — И двамата!

Арванеус не успя да скрие завладелите го страсти и върху лицето му едновременно се изписаха гняв и срам, желание и разочарование. Със силен вик той втична сабята си в ножницата, сякаш я забиваше в гърдите на високия кимериец.

Конан го изчака с меч в ръка да прибере оръжието, после мрачно каза:

— Очаквам да науча защо се криете от собствената си войска.

Джондра го погледна притеснена, но Арванеус бързо заговори:

— Миледи, този човек не ни трябва. Не е ловец, не е стрелец, не е копиеносец. Той не ви служи така, както... служи аз.

С гърлен смях Конан поклати покритата си с черна грива глава.

— Вярно е, че служи само на себе си, но аз съм толкова добър ловец, колкото си и ти, замориецо. А за неумението да си служи с копие, искаш ли да се състезаваме? За пари? — Конан трябваше да докаже, че го превъзхожда в нещо, иначе трябваше да се състезава с него през цялото време, докато е с ловната дружина. Предвидливо пропусна да включи стрелбата с лък, защото цялото му умение едва надхвърляше начина как да го държи.

— Приемам! — извика ловецът. — Приемам! Донесете мишени! Бързо! Ще покажа на този малоумен варварин как се мята копие!

Джондра отвори уста, сякаш да каже нещо, но при вида на суматохата, която думите на Арванеус предизвикаха, замълча. Възбудени мъже бързаха да разчистят място за хвърляне, други се втурнаха към каруците за мишената. Обемистият вързоп от гъсто навита слама беше доста тежък за пренасяне, но в него върховете на копията и на стрелите не се чупеха както в другите мишени — дървета или предмети върху планинския склон.

Мъж с бръсната глава и дълъг нос скочи върху една обърната бъчонка.

— Приемам облози! Залагам едно срещу дващест за Арванеус. Дващест срещу едно за варварина. Печалбата ви е сигурна! — няколко души отидоха при него, но изглежда повечето смятаха изхода от състезанието за предрешен.

Сред насъбралите се зяпачи Конан забеляза и Тамира. После тя се отдалечи и мина покрай него.

— Покажи на какво си способен и аз ще спечеля една сребърна монета... — Тамира почака, докато гърдите му се издуха от гордост и

завърши със смях — ... тъй като ще заложа на другия.

— С удоволствие ще ти помогна да изгубиш медните си монети — отговори сухо Конан.

— Престани да флиртуваш, Лиана — извика строго Джондра. — Върви да си гледаш работата!

Тамира направи гримаса, която високата жена не видя.

Конан се усмихна.

— Ще хвърляш ли, варварино? — подигравателно попита Арванеус. Високият ловец държеше копието в ръката си. Беше се съблякъл до кръста, излагайки на показ яките си мускули. — Или предпочиташ да останеш при прислужницата?

— По-приятно ми е да гледам нейното лице, отколкото твоето — отвърна Конан.

Лицето на Арванеус помръкна, щом чу смеха, с който бяха посрещнати думите на кимериеца. С върха на копието си замориецът издълба върху земята една линия.

— Ако пристъпиш тази линия дори с част от стъпалото си, губиш състезанието независимо колко добре си хвърлил копието. Това обаче си е твой проблем.

Конан свали туниката си, взе копието, което един от ловците му подаде, и застана пред линията. Погледна към поставената на трийсет крачки мишена.

— Разстоянието не изглежда голямо.

— Виж обаче мишената, варварино — мургавият ловец, посочи с ръка и се усмихна. Един слаб и висок като върлина копиеносец тъкмо окачваше върху сламения вързоп голямо колкото мъжка длан кръгло парче черен плат.

От изненада очите на Конан се разшириха. Той ахна, а Арванеус се ухили до уши.

— За да бъде справедливо — заяви високо той, — ще заложа по-голяма сума. Сто срещу едно — зяпачите също ахнаха и започнаха оживено да шушукат. Събра се целият лагер. — Ти отвори дума за пари, варварино. Освен ако сега доброволно признаеш, че съм по-добър от теб.

— Облогът изглежда справедлив — съгласи се Конан, — като се има предвид твоята репутация. — Думите му бяха посрещнати с буен

смях от тълпата. Конан пресметна съдържанието на кесията си. — Залагам срещу твоите пари, пет сребърни монети.

Смехът секна. Малцина бяха тези, които се съмняваха в победата на Арванеус, но всички бяха поразени от размера на евентуалната загуба. Той единствен остана невъзмутим.

— Прието — беше единственото, което се отрони от устата му. Отдръпна се от линията, засили се с два скока напред и заметна. Копието удари в центъра на черния кръг и се заби дълбоко в плътната слама. Ловците нададоха одобрителни възгласи, а някои дори избързаха да събират облозите. — Спечелих! — заяви Арванеус и се засмя подигравателно.

Без да отстъпи от линията Конан вдигна копието. Дръжката му беше дебела колкото два мъжки палеца с желязно, дълго една педя острие на върха. Рязко се наклони с цяло тяло назад, после мощно се изметна напред. Копието излетя и с удар, който разтърси тежкия вързоп, върхът му се заби на един пръст от копието на ловеца.

— Може би... ако беше малко по-нататък... — промърмори Конан, сякаш размишляваше на глас.

Арванеус скръцна със зъби.

В лагера настъпи тишина. Най-последно мъжът върху бъчонката извика:

— По равно! Залагам по равно за Арванеус и за... Как се казва другият? Конан?... И за Конан. По равно!

— Млъкни, Теладис! — изкрещя Арванеус, но хората се струпаха около мъжа и започнаха да залагат.

Тогава ловецът гневно посочи мишената.

— Назад! Преместете я назад!

Двама души издърпаха вързопата слама още десет крачки назад, после бързо се върнаха.

С обърнато, към Конан лице, Арванеус отново застана зад линията. Засили се и хвърли. Копието му отново удари мишената. Веднага след него Конан отстъпи една крачка и пак хвърли с едно-единствено движение. Копието му отново се заби до това на Арванеус, този път още по-близо. Между ловците се чува възгласи на изненада. Кимериецът се смая, като видя Джондра да се усмихва, но направо се изуми, когато видя да се усмихва и Тамира.

Лицето на Арванеус беше изкривено от ярост.

— По-назад! — изрева той, когато отново им върнаха копията. — По-назад! Още по-назад!

Когато целта беше поставена на шейсет крачки, настана тишина. Конан призна пред себе си, че разстоянието отговаря на големината на мишената. Може би дори беше малко по-голямо.

Мърморейки под нос, ловецът се приготви, после хвърли копието си и изсумтя. То удари силно в мишената.

— Пропусна! — извика Теладис. — Докосна плата, но пропусна. Едно към пет за Конан!

С опъната назад ръка Конан се втурна към линията. За трети път копието му проряза тъмна линия в плата. Прогърмя мощен вик, мъжете заудряха с копия по земята от възхищение.

Теладис скочи от бурето и весело се запровира през тълпата да поздрави Конан.

— Скъпо ми излезе, но си заслужаваше да видя как го стори — разтърси ръката му той.

Разярен, Арванеус изрева:

— Не! — Спусна се напред, като разблъскваше хората пред себе си, отиде до мишената и започна сам да избутва тежкия сноп още по-назад. — Уцели я сега, варварско куче! — извика той, продължавайки да се бори с тежката маса. — Дано Ерлик те прибере заедно с проклетите ти подли номера! Уцели я сега!

— Ай, та тя е на сто крачки — възкликна Теладис и поклати глава. — Никой човек не би могъл... — Той млъкна стъписан, когато видя, че Конан взима копието на стоящия наблизо ловец. С бързината на антилопи, усетили приближаването на лъв, хората освободиха пространството между кимериеца и мишената.

— Уцели я сега, варварино! Опитай! — изкрещя отново Арванеус.

Конан, който досега беше вдигнал копието колкото да прецени тежестта му, внезапно се раздвижи. Силните му крака го понесоха напред, ръката му се изтегли назад и копието полетя високо във въздуха. Мъжът с ястребовото лице гледаше зяпнал как копието се насочва към него, после изпищя и се хвърли настрана. Когато копието се заби в сламата до другите две, от вързопа се вдигна прах.

Теладис не повярва на очите си и се затича към мишената. После вдигна високо ръце.

— О, богове! Уцелил е плата! Вие, които се наричате копиеносци, поздравете вашия господар! Той уцели плата от сто крачки!

Ловците се струпаха около Конан, изразяваха възхищението си от неговото постижение, опитваха се да стиснат ръката му.

Изведнъж виковете стихнаха. Появи се Джондра. Ловците се отдръпнаха встрани и ѝ сториха път. Изчакваха да чуят какво ще каже. За момент тя застана странно нерешителна. После, извърнала леко глава, Джондра заговори на Конан, но очите ѝ не гледаха в него.

— Ти ми зададе въпрос, кимериецо, но аз не ти отговорих. Не ти казах и причината за онова, което върша, но ти спаси живота ми и си служиш превъзходно с копието, така че ще ти кажа. Но насаме. Ела!

Гордо изправена, без да поглежда встрани, тя се обърна и тръгна към алената палатка.

Конан бавно я последва. Когато влезе в палатката, Джондра стоеше с гръб към входа, а пръстите премятаха връзките на кожения ѝ елек. Красиви иранистански килими с наредени по тях копринени възглавници покриваха пода, златни лампи стояха на ниски месингови маси.

— И каква е причината? — попита той.

Тя трепна, но не се обърна.

— Щом войската е толкова многочислена — започна тя объркано, — сигурно очакват някаква неприятност. И още по-сигурно е, че ще се опитат да ни върнат в Шадизар. Аз обаче не желая да си губя времето и да убеждавам когото и да било, че няма да позволя на армията да ми се меси.

— Значи ти пазиш в тайна този ловен поход — рече Конан и се намръщи. — А не мислиш ли, че някой от твоите ловци може да има същите съображения?

— Лиана ли имаш предвид? — попита тя. — Радва окото, нали? Повече от мен?

— Тя е красива — Конан се усмихна, но когато видя как Джондра настръхна, благоразумно добави: — Но не така красива като теб.

Беше млад, но познаваше жените и знаеше как да говори за красотата на една жена в присъствието на друга.

— Ще платя облога на Арванеус — заяви Джондра неочаквано.
— Той няма петстотин сребърни монети.

Високият кимериец премига от изненада пред неочакваната промяна на разговора.

— Няма да ги приема от теб. Облогът е негов.

Тя наведе глава и промърмори, очевидно без да си дава сметка, че говори на глас:

— Защо винаги е един и същ в съзнанието ми? Защо трябва да е варварин? — изведнъж тя се извъртя към него.

Конан се стъписа. Беше развързала връзките на елека и меката кожа се беше разтворила, за да открие голи, едри, закръглени гърди и набъбнали розови зърна.

— Мислиш ли, че те доведох в палатката си само да отговоря на въпросите ти? — извика тя. — Досега не съм позволила на никой мъж да ме докосне, а ти дори не протягаш ръка. Или трябва да бъде безсрамна като...

Думите на младата жена секнаха, когато Конан я притегли към себе си. Големите му ръце се плъзнаха под дрехата, пръстите му докоснаха гладката кожа на гърба ѝ и я притиснаха към тялото му.

— Протягам и двете — каза той, после издърпа елека ѝ и го пусна на килима.

Тя сложи глава на широките му гърди и се притисна към него.

— Ловците ми ще научат... ще се досетят... че аз... че ти... — Тя потрепери и се притисна още по-силно.

Той нежно наклони главата ѝ назад и се взря в очите ѝ — сиви като облаците сутрин в планината.

— Ако се страхуваш от онова, което ще си помислят — рече той, — тогава защо го правиш?

Върхът на малкият ѝ розов език облиза устните ѝ.

— Никога не бих могла да хвърля така копието... — промърмори тя и го притегли върху копrienените възглавници.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Конан отметна кожената завивка и се изправи, хвърляйки преценяващ поглед върху голото тяло на Джондра. Тя въздъхна в съня си, протегна ръце над главата си, а гърдите ѝ така се извиха, че той се замисли дали изобщо да се облича. Тихичко се засмя и се пресегна към туниката си. Не обърна никакво внимание на заключените железни ковчезета със скъпоценностите на Джондра.

Бяха изминали три дни от състезанието по хвърляне на копие, мислеше си той. Ловците трябваше да са едновременно и слепи, и глухи, за да не се досетят какво става между Джондра и него. През онази първа нощ тя не го пусна да излезе от палатката ѝ, а през останалите две беше същото. Всяка сутрин, без да се интересува от подхилването на ловците и свирепите погледи на Арванеус, Джондра настояваше Конан да я „съпровожда“, докато ловува — лов, който продължаваше само докато тя намери някое достатъчно широко сенчесто място далеч от пътя на дружината. Целомъдрената, благородна лейди Джондра откри, че ѝ харесва да е с мъж и сега бързаше да навакса пропуснатото.

Не че се бе отдала изцяло на плътски удоволствия. През първия ден, недоволна от бавното придвижване на ловната дружина, Джондра препускаше край колоната ту напред, ту назад и така гълчеше хората си, че те трепереха, все едно че държи бич в ръката си. После отведе настрана Арванеус и никой не чу какво му каза, но когато той се върна, беше стиснал устни, а черните му очи мятаха мълнии. Оттогава нямаше случай да е недоволна от изминатия през деня път.

Конан наметна черното си кауранианско наметало и излезе навън в хладната утрин. Забеляза със задоволство, че огньовете за готвене най-после са накладени със сух волски тор, както беше препоръчал. Така горяха без пушек и нямаше опасност да привлекат нечие нежелано внимание. А това сега беше по-важно от всякога. На един ден път на север от мястото на лагеруване, най-много два, се

извисяваха планинските вериги на Кезанкианските планини, чийто зъбери тъмнееха на хоризонта.

Лагерът им беше върху висок хълм сред ниски, разкривени дървета и безводна, камениста почва. Сега всички ловци носеха ризници и островърхи шлемове и никой не се разделяше с копието или лъка си, дори когато трябваше да се облекчи.

Потънала в пот, Тамира сновеше от огън на огън под зоркото око на готвача, а Арванеус седеше със скръстени крака близо до един от тях. Когато видя Конан, тя презрително изкриви лице и се изплю, а той навря намусеното си лице в каната с вино.

Конан не им обърна внимание. Беше напрегнал уши. Беше чул нещо. Там. Конан дръпна Тамира за ръката.

— Иди да събудиш... господарката си! — заповяда той. Сложила ръце на бедра, Тамира кисело го изгледа. — Върви! — изръмжа Конан. — От юг към нас идват конници.

На лицето ѝ най-напред се изписа изненада, а сетне тя хукна презглава към голямата алена палатка.

— Сега пък каква мърша си надушил? — попита Арванеус. — Нищо не виждам.

Теладис дотича до мъжа с ястребово лице.

— Мардак твърди, че чува конски тропот от юг, Арванеус.

Ловецът изруга, захвърли каната на земята и се изправи. Сега лицето му беше загрижено.

— Планинци ли? — попита той Теладис.

Мъжът с бръснатата глава вдигна рамене.

— Едва ли, щом тропотът идва от юг — каза Конан. — Все пак няма да навреди, ако предупредим хората. Спокойно.

— Когато ми потрябва съветът ти... — изръмжа Арванеус, но не довърши. Вместо това се обърна към Теладис. — Иди сред хората. Кажи им да са готови. — Лицето му се изкриви и той промърмори: — Спокойно.

Без да чака да го молят, кимериецът се зае да помага на Теладис. Минаваше от човек на човек и съобщаваше шепнешком новината. Мардак — кривоглед мъж, с дълги редки мустаци и прошарена коса — отдавна я беше разгласил. Ловците приеха спокойно вестта. Тук-там някой опипваше дръжката на ятагана си или притегляше по-близо

лакирания колчан със стрели, но всички продължиха да си вършат работата, макар непрекъснато да поглеждаха на юг.

Когато Конан се върна в центъра на лагера, на билото на съседния хълм се появи десет конника и се насочиха към техния лагер.

Арванеус измърмори:

— Можехме да избием всичките, преди още да са ни усетили. Какви ли са? Не приличат на планинци.

— Бритунианци — отговори Теладис. — Има ли причина да ги убиваме, Арванеус?

— Варварска измет — отвърна с насмешка мъжът с ястребовото лице. — Те дори не ни виждат.

— Виждат ни — възрази Конан, — иначе нямаше да пресекат билото! И какво те кара да мислиш, че са само тези?

Двамата заморийци изненадани се спогледаха. Конан насочи вниманието си към приближаващите се мъже. Бяха обути в гамаши с козината навън и също такива шапки, със саби на кръста и кръгли щитове, закачени отзад на седлата. Никой не носеше копие. Водачът им държеше дълъг извит лък.

Бритунианските конници внимателно се придвижиха нагоре по хълма и спряха до лагера. Мъжът вдигна лъка над главата си.

— Наричат ме Елдран — представи се той. — Ще ни приемете ли?

Намръщен, Арванеус не отговори.

Конан вдигна дясната си ръка над главата.

— Наричат ме Конан — отвърна той. — Приветствам ви с добре дошли, ако нямате лоши помисли. Слизайте и се разполагайте край огньовете.

Елдран скочи усмихнат от коня. Беше висок почти колкото Конан, макар и не толкова мускулест.

— Не можем да останем дълго. Търсим информация. След това трябва да продължим.

— Аз също търся информация — заяви Джондра и тръгна към двамата мъже. Косата ѝ беше разрошена, а комбинацията на тесните ѝ панталони за езда с туниката от зелена коприна създаваше впечатление, че се е облякла набързо. — Кажете ми... — думите ѝ заглъхнаха, когато срещна погледа на Елдран с очи, сиви като нейните.

Тя отметна назад глава, а устата ѝ остана отворена. Накрая нервно попита: — От... от коя страна си?

— Бритунианци са — отвърна Арванеус. — Диваци.

— Млъкни! — гневният вик на Джондра изненада мъжете. Конан и Елдран озадачено я погледнаха. Арванеус пребледня. — Не питам теб! — продължи тя с разтреперен глас. — И се научи да мълчиш, когато аз говоря! Разбра ли ме, ловецо? — Без да чака отговор, тя отново се обърна към Елдран. Бузите, ѝ горяха, гласът ѝ беше тих, но студен. — Ловци ли сте? За вас е двойно по-опасно да ловувате тук. Наоколо има заморийска войска, а и тук е близо до земите на планинците.

— Заморийската войска едва ли ще ни открие — отговори бритунианецът. Хората му, които още не бяха слезли от конете, се засмяха. — Колкото до планинците... — Гласът му прозвуча пренебрежително, но в очите му проблесна зловещо пламъче. — Аз ти казах името си, жено, но не чух твоето.

Тя изпъна рамене, за да изглежда колкото се може по-висока, но въпреки това главата ѝ се изравни с раменете му.

— Ти говориш с лейди Джондра от рода на Перашанидите от Шадизар, бритунианецо.

— Благороден род, заморийко.

Тонът му беше неутрален, но Джондра трепна, сякаш ѝ се присмя. Но странно, едновременно с това по някакъв начин я успокои. Гласът ѝ укрепна.

— Ако си ловец, може би си видял звяра, който искам да убия. Или следи от него. Казаха ми, че тялото му е като на огромна змия, покрито с многоцветни люспи. Дирята му...

— Огненият звяр — промърмори един от бритунианците, а останалите направиха обреден кръг във въздуха с ръка, сякаш това бе поличба.

Лицето на Елдран беше непроницаемо.

— Ние също търсим звяра, Джондра. Нашите хора отдавна знаят за него. Може би ще е най-добре да обединим силите си.

— Нямам нужда от повече ловци — отсече Джондра.

— Вие нямате представа, колко е трудно да се убие този звяр — упорстваше високият бритунианец. Ръката му стисна здраво дръжката

на сабята — старинна изработка с напречник завършващ с нокти като на орел. — Без нас няма да го откриете до края на живота си.

— Това са приказки за деца — отвърна подигравателно тя. — Аз ти казвам, че и без твоя помощ ще убия звяра. Освен това те предупреждавам, този трофей е мой и няма да го отстъпя никому.

— Очите ти са като утринна мъгла — учуди се Елдран и се усмихна.

Джондра потръпна.

— Ако пак те видя, ще забия по една стрела в твоите очи. Ще...

Неочаквано тя грабна един лък. Бритунианците насочиха напред копията си, конете нервно се изправиха на задните си крака. Ловците посегнаха към ятаганите си. Само с едно плавно движение Джондра опъна тетивата и стреля. Високо кръжащ над лагера гарван нададе пронизителен кръсък, започна да пляска странно с криле и да пада.

— Виж това — каза Джондра — и се пази от стрелите ми!

Преди думите ѝ да заглъхнат, гарванът трепна и се обърна смъртно ударен от втората стрела, която го прониза.

— Умението ти да стреляш заслужава похвала — каза Елдран и свали ниско своя лък, после пъргаво скочи на седлото. — Искане ми се да остана и да се състезавам с теб, но съм тръгнал да убия звяра. — Без да погледне назад, той обърна коня си и препусна надолу по хълма. Хората му го последваха, сякаш не си даваха сметка, че остават в гръб незащитени.

Тази мисъл бързо мина през ума на Арванеус.

— Стрелци... — започна той, но Джондра се обърна към него и го погледна. Не каза нищо, но думи не бяха и необходими. Ловецът се отдалечи, свел сконфузено очи и промърмори: — Прости ми, миледи.

После тя се обърна към Конан.

— Ти! — извика тя разгневена. — Той си позволи да ми говори по такъв начин, а ти не направи нищо. Нищо!

Едрият кимериец я погледна невъзмутимо.

— Може би е прав. Аз намерих следи от звяра, който убива с огън. А щом бритунианецът е прав за съществуването на такъв звяра, навярно е прав и за това, че е много трудно да бъде убит. Може би трябва да се върнете в Шадизар.

— Може би, може би, може би! — Тя гневно натъртваше всяка дума. — Защо не ми каза за тези следи? Арванеус, какво знаеш за тях?

Ловецът хвърли злобен поглед към Конан.

— Обикновен пожар, причинен от мълния — смотолевите отегчено той — и няколко стари кости. Кимериецът се е изплашил от собствената си сянка. Или от сянката на планините.

— Това не е вярно, нали? — Джондра погледна недоумяващо към Конан. — Нали не си измисляш от страх да не умреш от ръката на планинец?

— Не се страхувам от смъртта — отвърна Конан спокойно. — Тя ще дойде, когато ѝ е време. Но само глупак може да я търси без нужда.

Джондра високомерно тръсна глава.

— Така значи — промърмори тя, а после повтори високо: — Така значи! — Без да погледне към Конан, горделиво се отдалечи и високо извика: — Лиана! Пригответи ми утринната баня, момиче!

Арванеус злобно се ухили към Конан, но кимериецът не забеляза злорадството му, вгълбен в мислите си. Очевидно някакви събития са възникнали много преди решението му да напусне Шадизар. Какво да направи сега? Когато се налагаше да реши някой сложен проблем, Конан знаеше как да го направи. Извади от торбата си точило, седна с кръстосани крака на земята и се зае методично да остри меча си и да мисли.

Ималът Басракан гледаше мъртвия гарван на пода в стаята си и от безсилие подръпваше брадата си. Гарвани-съгледвачи не се отглеждаха лесно. Трябваше да се уловят малки пиленца, а само един чифт от двайсет оставаха живи след заклинанията, чрез които и двата гарвана виждаха света с очите на една птица. Да се намерят току-що излюпени гарванчета трябваше време. Време трябваше и да подействат заклинанията. Той обаче нямаше време за нов чифт гарвани-стражи. Вероятно и ешът ѝ е станал жертва на някой ястреб. Бездруго вече бяха останали малко на брой.

Басракан се намръщи, ритна мъртвата птица и трупчето се удари в голата каменна стена.

— Мръсна гад! — изръмжа той.

Той оправи тъмночервените си дрехи и се обърна с лице към шестте високи пръта в средата на стаята, забити в пода. Върху пет от тях бяха накацали гарвани, които въртяха глави и го следяха с

блестящите си като черни мъниста очи. Крилата им, подрязани за да не могат да летят, висяха безпомощно. Освен тези пръти, в стаята имаше малко мебели — инкрустирана, покрита със седеф маса, върху която имаше месингова лампа и всичко необходимо за правене на магии и полица пред една от стените с наредени свитъци с некромантски знания, които бе събирал цял живот. Никой, освен него, не влизаше нито в тази стая, нито в помещенията, където вършеше голямото си дело. И никой, освен помощниците му, не знаеше какво става там.

Басракан запали една борина от лампата и започна да описва сложна фигура във въздуха пред първата птица. Мънистените очички следваха извивките на пламъка и просветваха от отражението му в блестящите повърхности. В същото време Басракан напяваше думи от заклинание, написано върху тънък пергамент, направен от човешка, а не от агнешка кожа. Думите и пламъкът се носеха във въздуха и стените сякаш започнаха да блещукат. С всяка дума описваната фигура ставаше по-плътна, докато накрая между Басракан и гарвана увисна сатанински знак.

Мъчително бавно човката на гарвана се отвори и от нея се чу едва разбираем грак:

— Хълмове. Небе. Дървета. Облаци. Много, много облаци.

Магьосникът плесна с ръце. Огненият образ изчезна и птицата престана да говори. С тези същества често се получаваше така. Докато бяха във властта на магиите, виденията им преди всичко се отнасяха за хора, но ако не виждаха хора, изреждаха, всичко видно и продължаваха да бръщолевят, докато той не ги накара да млъкнат.

Същият ритуал се повтори с втората птица. В нейните видения различен беше само описваният терен. Така беше и със следващата, и с тази след нея.

Когато стигна до последната, вече бързаше. Вниманието му бе насочено към съседната стая, където му предстоеше изключително отговорна работа. Освен това знаеше какво ще чуе. Басракан подхвана монотонния напев и описа огнения магически знак, готов веднага да плесне с ръце.

— Войници — изграка гарванът. — Много, много. Много, много.

Дъхът на Басракан секна. Повече от всеки друг път съжали, че гарваните не могат да съобщават числа.

— Къде? — попита той.

— На юг. На юг от планините.

Ималът замислено гладеше брадата си. Ако идват от юг, сигурно са заморийци. Как да постъпи с тях? Другият гарван, който реално беше видял войниците, можеше да бъде призован тук, а след това да заведе неговите бойци при тях. За хората това ще бъде още един знак за благоразположението на древните богове, защото духовете на въздуха са въплътени в птиците. И това ще бъде първата победа — първата от многото, които щяха да последват — срещу неверниците.

— Върни се! — заповяда Басракан.

— Връщам се — изграчи птицата и той прекъсна връзката.

Колко ли са войниците, запита се той, докато излизаше от стаята, колко войни на истинските богове да изпрати срещу тях?

Докато прекосяваше съседната стая към коридора, той спря и погледна момичето, приклепано до стената, облицована с полиран дъб — рядък и скъп като перлите в тези планини. От тъмните ѝ очи капеха сълзи, пълните ѝ устни конвулсивно тръпнеха. Никакви дрехи не скриваха от очите му изваяното ѝ като от мрамор тяло.

Лицето на Басракан се разкриви от погнуса и той избърса ръце в дрехите си, сякаш бяха омърсени. Само осемнайсетгодишна и вече развъдник на порока, който пускаше пипала към умовете на мъжете.

Такива бяха всички жени. Никой не беше истински чист. Никой не беше достоен за древните богове.

Отърсвайки се от мрачните мисли, благочестивият мъж бързо продължи. Не се страхуваше, че момичето може да избяга. Докато не ѝ разреши, докато не установи, че заслужава да я пусне, тя щеше да остане подчинена на магиите.

В коридора Басракан видя имала Ябил да излиза от стаята си. Мършавият мъж се поклони, черните му дрехи прошумоляха.

— Истинските богове да те благословят, имала Басракан. Идвам с лоши вести.

— Лоши вести? — каза Басракан, без да отвърне на поздрава. — Говори, човече!

— Много войни се присъединиха към нас, но повечето никога не са виждали знамението за милостта на истинските богове — над сплетената брада тъмните очи на Ябил горяха със страстта на фанатик, а презрително изкривените устни издаваха ненавистта му към онези, които не споделяха вярата му. — Мнозина искат да видят с очите си

принасяне на жертва. Дори свидетелите на жертвоприношението сега мърморят, че съществото, изпратено от старите богове, ни е изоставило, тъй като от много дни не се е мяркало. Сред новодошлите има и такива, които твърдят, че то не е знак за благодат, че всичко е лъжа. Засега говорят тайно помежду си, но това няма да трае дълго. Страхувам се, че съмняващите се лесно могат да се повлияят.

Басракан стисна зъби, обзет от безсилие. Самият той също имаше съмнения, че е изоставен, и нощем се самоизтезаваше заради разколебаната си вяра. Беше се опитал да извика огнения звяр, но безуспешно. Звярът все още е там, казваше си той. Все още е в недрата на планината в очакване отново да се покаже. Очакващ! Доказателство за тяхната, вяра! Дъхът му секна.

— Колко войни се събраха? — попита той.

— Повече от четирийсет хиляди, имала, и всеки ден прииждат нови. Трудно е да се изхранят толкова много, макар че, разбира се, са правоверни.

Басракан изпъна рамене. Тъмното му тясно лице светна от подновената вяра.

— Нека войните узнаят, че съмненията им не са тайна за нас — той изпя думите убеден, че са внушени от истинските богове. — Нека знаят, че за да видят гледката, за която копнеят, трябва да имат вяра. Ще долети птица, един гарван, знак от духовете на въздуха. Половината от събраните войни трябва да я последват и тя ще ги заведе при неверниците, войниците от Замора. Те трябва да се избият до крак, да не остане и един оцелял. И ако изпълнят повелята, ще видят благоволенieto на истинските богове.

— Птица? Знак от духовете на въздуха — развълнувано повтори Ябил. — Древните богове наистина са всемогъщи и ималът Басракан е техният могъщ жрец.

Басракан махна пренебрежително с ръка.

— Аз съм само човек — рече той. — Сега върви! Погрижи се всичко да бъде направено, както наредих.

Мъжът с черните дрехи се втурна да изпълни нареждането на жреца, а Басракан започна да разтрива слепоочията си. Толкова много грижи. Главата го заболя от тях. Но тук беше момичето. Той ще ѝ покаже злото в нея, ще я спаси от него и това ще облекчи болката. Той ще изгони порока от нея. Очите му загоряха с фанатизма на

страданието в името на дълга и озариха лицето му. Басракан влезе в стаята при момичето.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джинар лежеше по корем в нощния мрак и зорко наблюдаваше стихналия лагер на ловците на отсрещния хълм. Тъмните му дрехи се сливаха с околните сенки. Само тлеещите въглени напомняха за доскорошните огънове. Палатките и каруците тъмнееха. Единствено в голямата червена палатка се виждаше мека светлина. Луната се беше издигнала високо над скалистите зъбери на север, но бледата ѝ светлина озаряваше местността само през някое случайно, мимолетно разкъсване на гъстите тъмни облаци. Идеална нощ за нападение. Той подръпна трите плитки на брадата си. Може би древните богове са с тях.

Наистина изглеждаше така през дните, когато следата на ловната дружина водеше на север като стрела, насочена към лагера на имала Басракан. Възможно ли е жрецьт да е получил „Очите на огъня“ и истинските богове да са се намесили между хората по някакъв начин, дори чрез онази заморийска развратница? Мраз като тънка струйка на леден планински поток плъзна по гърба на Джинар, космите на тила му настръхнаха. Стори му се, че вижда как древните богове ходят по земята. Камънакът зад него се изрони. За миг Джинар замръзна ужасен, с отворена уста.

Фаруз припълзля до него по каменистата почва.

— Стражи? — окопити се Джинар. Беше доволен, че гласът му не трепна.

— Десет — изръмжа презрително Фаруз, — но всички спят, вместо да бдят. Лесно ще се справим.

— Толкова много? Само войска се охранява така, не и ловци.

— Казвам ти, Джинар, че всичките хъркат. Очите им са затворени.

— Десет чифта очи — въздъхна Джинар. — Достатъчно е две от тях да ни видят. Ако лагерът се разбуди и трябва да яздим нагоре по хълма към тях...

— Виждаш ли! Трябваше да ги нападнем на часа, когато ги открихме, докато бяха в равното. Още ли се страхуваш от бритунианските кучета? Отдавна са си отишли.

Джинар не отговори. Шармал беше изостанал да се облекчи и случайно беше забелязал бритунианците да се промъкват подир ловците от Шадизар. Вярно е, че бритунианците и заморийците не хранеха приятелски чувства едни към други, но те с готовност щяха да се откажат от намерението да се бият помежду си, за да изколят планинците. Без да му мигне окото, Фаруз би нападнал едновременно и двата врага — най-малко четирийсет бритунианци и около двайсет заморийци — с единствената мисъл, колко ще убие самият той.

— Ако твоята... предпазливост стане причина да не успеем — промърмори Фаруз, — хич не си мисли, че ще можеш да се опазиш от гнева на имала Басракан, като хвърлиш вината на други. Истината трябва да се знае.

Джинар реши, че Фаруз няма да остане жив, за да се върне в лагера на правоверните. Самите древни богове ще се погрижат за това.

От скалите зад тях отново се изрониха камъчета, но този път Джинар само погледна през рамо. До двамата мъже седна Шармал, строен младеж с рядка брада, сплетена на много тънки плитки.

— Бритунианските неверници продължават да яздят на изток — съобщи той.

— И през нощта? — попита Джинар и се намръщи. Не му се нравеше поведение, което се различава от обичайното. Хората яздеха нощем, само ако имаха много важна причина, но не и в подножието на Кезанкианските планини.

— Когато се връщах на смрачаване — отговори Шармал, — те все още яздеха на изток. Аз... не исках да пропусна боя.

— Ако има такъв — подхвърли с насмешка Фаруз.

Джинар скръцна със зъби.

— Качвайте се на конете — заповяда той. — Внимателно заобиколете лагера. Не нападайте без моя заповед, освен ако ни усетят и вдигнат тревога. Е, Фаруз? Говориш дръзки думи. Ръката ти ще може ли да ги потвърди?

Фаруз изръмжа, скочи на крака и се спусна надолу към подножието на хълма, където бяха оставили конете си.

Джинар го последва с тъжна усмивка. Той поведе внимателно коня си към лагера на върха на съседния скалист хълм. Тропотът на неподкованите копита по камънака не го тревожеше, не сега. Джинар не изпитваше и капка съмнение, че заморийците ще се събудят. Древните богове бяха с него. Той и другите се сливаха с мрака. Съгледа един от стражите, подпрян на копието си, който виждаше единствено движението на собствената си сянка. Джинар извади ятагана си. Истинските богове може би бяха в лагера преди него, но там витаеше и още нещо. Смърт! Долавяше дъха ѝ. Смърт за много хора. Смърт за Фаруз.

Джинар се усмихна и пришпори коня си. Животното скочи напред. Стражът дори не разбра какво се случи. Извитото острие, движено от силната ръка на Джинар и скоростта на тежкия кон, отнесе главата от раменете на мъжа. Викът на Джинар прониза тишината.

— Избийте ги в името на истинските богове! Никаква пощада за неверниците!

Ревът на планинците разтърси нощта, последван от безпощадната сеч.

Легнал на земята под звездното небе, Конан отвори очи. След високомерното оттегляне на Джондра беше решил да спи навън, въпреки че до късно лампата в палатката приканващо продължи да свети. Събуди го не желанието по нейното копринено тяло, а някакъв необичаен звук. Ослуша се внимателно и чу дишането на близкия страж — твърде равномерно за буден човек. Глупаците не са послушали съвета ми. Слушат: но не чуват.

Имаше обаче и още нещо, което заморийците не чуха. Освен хъркането на мъжа Конан долови шум от търкалящи се по склона на хълма камъчета. От всички страни!

— Всемогъщи Кром! — промърмори той, отхвърли черното наметало, с което се беше покрил, и скочи на крака с изваден нож. Отвори уста да вдигне тревога и в същия миг това стана излишно.

Едновременно с глухия звук при удрянето на стомана в плът се чу вик:

— Избийте ги в името на истинските богове! Никаква пощада за неверниците!

В тъмнината настъпи хаос. От всички страни връхлитаха планинци, жадни за кръвта на неверниците. Ловци изкачаха от

палатките и молеха боговете да дочакат утрото.

Едрият кимериец затича към заспалия на поста си страж. Събуден от адския шум, ловецът се опита да прободне с копието си връхлитащия планинец, но стоварилият се върху му ятаган го съсече.

— Всемогъщи Кром! — изрева Конан.

С рязко дръпване на юздите планинецът възви коня си над убития ловец и се насочи към изникналия пред него в нощта огромен мъж.

— Такава е ролята на истинските богове! — извика той, размахал над чалмата окървавения си ятаган.

За миг Конан спря, сякаш се готвеше да посрещне нападението. После изненадващо скочи напред, гмурна се под свистящия полумесец на стоманата и заби меча си в планинеца. От силата на удара кимериецът се олюля, а прободеното тяло на планинеца заедно с меча се преметна през задницата на коня и падна на земята.

Конан стъпи с крак върху гърдите на трупа и измъкна меча си. Предупреден от инстинкта си, той мигновено се обърна и видя изникналия от мрака зад него друг неприятел на кон, замахнал към главата му. Едновременно беше вдигнал меча си и наточеното острие отсече спускащата се китка. Отсечената ръка, която продължаваше да стиска дръжката на ятагана, полетя надолу, а планинецът препусна в нощта, вдигнал високо останалата част, сякаш така можеше да спре бликащата като фонтан кръв.

Две каруци с високи колела вече горяха като факли и пламъците бързо обхванаха пет от палатките. Въздухът бе изпълнен с глъчката на боя — звън от удари на стомана, писъци на ранени, стонове на умиращи. Огънят погълна още една каруца. Лумналите пламъци хвърляха отблясъци и тъмните сенки на биещите се мъже се гънеха, сякаш те танцуваха с окървавени саби между нападалите по хълма трупове. Повечето от труповете бяха със заморийски ризници и островърхи шлемове.

На Конан му беше достатъчен само миг, за да види всичко, но една гледка прикова вниманието му. Джондра, изскочила от завивките гола, само с колчан на рамо, стоеше пред алената си палатка, слагаше стрели на тетивата и стреляше така спокойно, сякаш имаше пред себе си мишени. И всяка стрела беше смърт на един планинец.

Кимериецът видя, че и друг също я съгледа. В далечния край на лагера един планинец неочаквано нададе боен вик и препусна към голия стрелец.

— Джондра! — извика Конан и на мига разбра, че сред тази врява няма да го чуе. Нито пък можеше да отиде при нея навреме.

Прехвърли меча в лявата си ръка и с два скока се доближи до стража, който лежеше на земята с размазано, обърнато към черното небе лице. Безмилостно стъпи върху протегнатата ръка на мъжа и издърпа от нея тежкото ловно копие. Мълниеносно се изправи, обърна се и го метна. Остана вцепенен на мястото си, когато копието изхвърча от ръката му. Нито воля, нито мисъл беше останала в него. Бяха излетели заедно със смъртоносното копие. Конят на планинеца беше само на две крачки от Джондра. В следващия миг ятаганът му щеше да се стовари върху гърба ѝ, но тя нито го чу, нито се обърна. Планинецът потръпна, когато дългото острие на копието се заби в гърдите му. Конят продължи да галопира, а той се катурна назад и се строполи като вързоп пред жената, която се канеше да убие. Джондра трепна, когато тялото падна почти в краката ѝ, и зарови в празния колчан с надежда да напипа някоя стрела. Колчанът беше празен. Изведнъж тя захвърли лъка и грабна ятагана от ръката на мъртвия планинец.

Чак сега Конан сякаш оживя и си пое дъх. Той направи една крачка към нея... и зад гърба си улови отблясъка на сребърен лъч. Едрият младеж се преметна напред, после отново се изправи и потърси с очи нападателя. Зад него имаше хора — планинци и ловци — но всички, с изключение на Арванеус и Теладис убиваха или бяха убити. Конан нямаше време да търси врагове. Имаше достатъчно за всички. Обзе го тъмна неудържима ярост, толкова дива, че изпепеляваше.

Обърна се, но Джондра беше изчезнала. Макар и отдаден на битката, не беше престанал да мисли за нея. Казват, че някои хора са родени за бойци. Конан беше роден воин. Първата му глътка въздух беше наситена с миризмата на прясно пролята кръв. Първият звук, достигнал до ушите му, беше звън на стомана. Първата гледка, видяна от очите му, беше кръжаци в небето гарвани в очакване живите да се оттеглят, за да се нахвърлят върху падналите.

С бойна ярост, наследена от поколения, Конан закрачи между пламъците и писъците на лагера. И с него крачеше смъртта. Той търсеше мъже с чалми, мъже с бради и онези, върху които попаднеш,

се отправяха към Черния трон на Ерлик, отнесли със себе си спомена за гиганта със сините очи. Старинният му меч проблясваше смъртоносно на светлината на горящите палатки, докато покритата с кръв стомана повече не можеше да отразява, а поглъщаше светлината, както поглъщаше човешките животи. Мъжете се изправяха пред него, падаха пред него, бягаха от него.

Накрая остана сам. Острият му поглед вече попадеше само на чалми и бради върху главите на мъртвите. Когато пелената на бойната ярост се вдигна от очите му, видя, че все още има изправени на крака мъже — в голям кръг около него се бяха събрали заморийски ловци, които го гледаха удивени и ужасени. Конан бавно се завъртя около себе си и погледна поред всеки един от тях. И всеки отстъпи пред погледа му. Дори Арванеус отвърна очи, макар че лицето му почервения, когато разбра това.

— Планинците? — попита с дрезгав глас Конан. Той свали грубото вълнено наметало от трупа на един планинец и избърса сабята си.

— С тях е свършено — каза Теладис високо, после се окашля. — Мисля, че някои успяха да избягат, но повечето... — Той посочи към билото на хълма, осеяно с тела и изгорели палатки, осветени от пламтящите каруци. — Ти ни спаси, кимериецо.

— Ха, името на Хануман! — изрева Арванеус. — Да не би вие да сте баби? Спасиха ви вашите мишци, сабите във вашите ръце! Варваринът уби един или двама, за да запази собствената си кожа.

— Не говори глупости — възрази Теладис. — Ти най-малко от всички имаш право да говориш против него. Конан се би като демон, докато останалите се мъчехме да разберем, че сме будни, че всичко това не е кошмар.

Откъм наредените в кръг хора се чу одобрително мърморене:

С изкривено от гняв черно лице Арванеус отвори уста, но Конан го пресече.

— Ако някои планинци са останали живи, те могат да се върнат и да доведат други. Трябва бързо да се махаме оттук.

— Остани, нали си герой! — присмя се Арванеус. — Готов да бяга! Малко банди на планинците са по-големи от тази, която ни нападна, и повечето от тях сега ще нахранят червеите. Кои други ще

дойдат срещу нас? Аз например мисля, че избихме всички планински кучета.

— Някои избягаха — протестира Теладис, но Арванеус го прекъсна.

— Всички са мъртъвци! Ако бях видял някой да се спасява с бягство, нямаше да остане жив. А щом сме готови да побегнем като зайци, тогава като зайци се плашим от сенки.

— Обидите ти почват да ме дразнят, ловецо — озъби се Конан и вдигна меча си. — Досега по една или друга причина се въздържах да те убия. Но сега или ще накараш езика си да млъкне, или аз ще го сторя.

Арванеус високомерно го погледна и измъкна сабята си, без да каже нещо. Другите ловци се отдръпнаха, за да освободят място.

Неочаквано се появи Джондра в небесносиня брокатена рокля до глезените, която притискаше с длани около врата си. Тя първо мълчаливо изгледа двамата мъже, изправени един срещу друг, след това заговори:

— Конан, защо мислиш, че планинците ще се върнат?

Кимериецът знаеше, че Джондра се опитва да разсее напрежението и това го изненада, но реши, че да отговори на въпроса ѝ е по-важно от убиването на Арванеус.

— Вярно е, че бандите на планинците обикновено са малобройни, но в Шадизар се говори, че кезанкианските племена се събират. Войниците, които видяхме да отиват на север, също го потвърждават, защото се говори също, че е изпратена войска, която да се справи с тях. Ако си тръгнем оттук, не рискуваме нищо, но ако останем, има опасност малцината избягали да се върнат и да доведат със себе си още хиляда.

— Хиляда! — Ястребовото лице на Арванеус презрително се изкриви. — Миледи, планинските племена водят непрекъснати войни помежду си. Хиляда планинци, събрани на едно място, ще се избият един друг за по-малко от ден. И ако по някакво чудо се съберат хиляда, вниманието им сигурно ще бъде насочено към войската. Във всеки случай, аз не вярвам на приказките по тържищата за някакво събиране на племената. Това противоречи на всичко, което знам за планинците.

Джондра кимна замислено, след което попита:

— Ами нашите ранени? Колко са и тежки ли са раните им?

— Много повърхностни рани и натъртвания, миледи — съобщи Арванеус, — но само четиринайсет са ранени, а двама от тях — сериозно. — Той се поколеба, след това продължи: — Единайсет са убити, миледи.

— Единайсет! — тя въздъхна и затвори очи.

— Щяха да са повече, миледи, ако не беше Конан — намеси се Теладис, а Арванеус се нахвърли върху него.

Престани да повтаряш брътвежите на варварина, човече!

— Достатъчно! — извика Джондра. Гласът ѝ моментално усмири ловците. — Аз ще реша какво да правим утре. Сега се погрижете за ранените и изгасете пожарите. Арванеус, ти имаш грижата за това. — Тя спря да си поеме дъх, без да погледне към никого от двамата. — Конан, ела в палатката ми. Моля те! — Джондра произнесе с усилие последните думи, бързо се обърна и излезе от кръга. Робата ѝ се развя и разкри голите ѝ бедра.

Посещенията на Конан в палатката на Джондра и в нейните кожи за спане бяха публична тайна.

Мъжете старателно отместиха поглед от Конан. Арванеус изглеждаше потресен. Само Тамира го погледна с очи, които блестяха като ками.

Едрият кимериец поклати глава, недоволен от капризите на жените, прибра меча в ножницата и последва Джондра. Вътре тя смъкна копринената роба от раменете си. Ръцете му се плъзнаха по гладката ѝ гола кожа. Джондра се притисна към него и зарови глава в широките му гърди.

— Аз... аз не трябваше да казвам това — промърмори тя. — Не се съмнявам в онова, което си видял, и искам да споделям леглото си с теб.

— Добре е, че ми вярваш. — Той гладеше косата ѝ. — Защото аз го видях. Но сега не е време да говорим за това. — Тя въздъхна и се притисна още по-силно, сякаш това беше възможно. — Време е да говорим за връщане. Твоите ловци понесоха тежки загуби, а до планините има още един ден. Когато навлезете там с каруците и воловете, няма да убегнете от вниманието на племената. Те ще избият хората ти, а теб самата ще вземат за робиня на някой мръсен дивак и жените му ще те бият заради красотата ти, докато суровият живот и

тежкият труд не съсипят хубостта ти така, както са съсипали тяхната красота.

Подир всяка дума тя все повече настръхваше в ръцете му. Накрая го отблъсна от себе си и злобно го загледа.

— Много отдавна — рече тя, — не съм се извинявала на мъж и никога преди теб не съм... допускала мъж до леглото си. И сега, когато те допуснах, очаквах всичко друго, но не и да ми даваш съвети.

— Това е нещо, което трябва да обсъдим. — Беше му трудно да не обръща внимание на закръглените ѝ гърди, на тънкия ѝ кръст, който се разширяваше в пищни бедра и дълги крака, но си наложи да говори, сякаш беше увита в дебела кожа. — Планинците са се надигнали. Те могат да не забележат мравки, но не и хора. И ако искате да намерите звяра, който си тръгнала да убиеш, не забравяйте, че той също убива и дори с огън. Даваш ли си сметка колко мъже могат да бъдат изпечени живи, за да окачиш още един трофей на стената си?

— Предание — присмя се тя. — Щом планинците не могат да ме надвият, мислиш ли, че ще се изплаша от един мит?

— Елдран... — започна той, вече изчерпил търпението си, но нейният писък го прекъсна.

— Не! Не искам да слушам за онзи... онзи бритунианец. — Тежко задъхана, Джондра се мъчеше да се овладее. Най-накрая продължи с обичайната си властна гордост. — Не съм те извикала да спорим. Ти ще идваш в леглото ми и ще говорим само за онова, което вършим! Ако ли не, можеш да си вървиш!

Конан едва се удържа да не избухне, но успя да ѝ отговори подигравателно.

— Както миледи желае. — Обърна се и я остави сама в палатката.

Гневните крясъци на Джондра го последваха навън в отминаващата нощ и проехтяха над лагера.

— Конан! Върни се Конан! Дано Митра те порази! Ти не можеш да ме оставиш така! Заповядвам ти да се върнеш! Дано Ерлик те прокълне завинаги!

Никой в лагера не вдигна глава, но от съсредоточения вид, с който вършеха работата си, беше ясно, че не са глухи. Онези, които ровеха с копия горящите вързопи в каруците, изведнъж удвоиха усилията си да спасят онова, което още не беше унищожено от огъня.

Новата смяна стражи се по-напрегнато се завзираха в бледнеещите сенки, сякаш във всяка се криеше планинец.

Тамира поднасяше мях с вода до устата на ранените, наредени върху одеяла в средата на лагера. Когато мина покрай нея, тя вдигна глава и го погледна дяволито.

— Значи довечера ще спиш самичък, кимериецо — подхвърли момичето подигравателно. — Колко жалко.

Конан не я погледна, но се намръщи.

Една от каруците догаряше и наоколо бяха разхвърляни горящи вързопи. Дебелият готвач подскачаше между мъжете, размахваше над главата си оловна табла и високо се оплакваше, че използват съдовете му да ринат пръст върху огньовете. Конан взе таблата от ръцете му и се наведе до Теладис да копае в каменливата почва.

Ловецът с бръснатата глава го погледна накриво, после каза внимателно:

— Малко мъже могат да я зарежат без причина.

Вместо да отговори на въпроса, който се четеше в очите му, Конан изръмжа:

— Не бях далеч от мисълта да я завържа за коня й, та да можете да я върнете в Шадизар.

— И сигурно щеше да го направиш, стига да си вярваше, че можеш — промърмори Теладис и изсипа едно гърне с пръст и дребни камъчета върху горящия вързоп. — Или че ние ще ти позволим. Лейди Джондра решава къде да отиде и ние я следваме.

— Дори в Кезанкианските планини? — подхвърли Конан скептично. — Когато племената готвят нещо? Войската неслучайно отиде на север.

— Служа на рода Перашанид още от дете — отвърна бавно другият мъж. — Преди мен им е служил моят баща, а преди това неговият. Сега лейди Джондра представлява рода, защото е последната. Не мога да я напусна. Но ти би могъл, предполагам. А може би дори трябва да я напуснеш.

— И защо трябва да го сторя? — попита сухо Конан.

— Не всички копия, хвърлени по теб — отговори загрижено Теладис, — са от онези, които смяташ за врагове, северянино. Пази си гърба, ако останеш с нас.

Конан престана да гребе пръст. Значи копието, което долетя откъм гърба му, не е било хвърлено от ръка на планинец. Арванеус, няма никакво съмнение. А може и от някой друг, който отдавна служи на Перашанидите, на когото не харесва последната дъщеря на рода да допуска в леглото си един воин без земя. Само това му липсваше. Враг зад гърба му — най-малко един — и планинци наоколо. Утре, реши той, ще направи последен опит да убеди Джондра да се върне. Също и Тамира. В Шадизар има достатъчно скъпоценности, който може да открадне. И ако те не се съгласят, ще ги зареже и ще се върне сам. Конан разярено загреба пръст с таблата и я хвърли върху пламъците. Ще се върне! Ерлик да го поразя, ако не се върне.

В сивата зора Джинар гледаше жалките останки от групата, с която беше тръгнал. Петима изплашени мъже и никакви коне.

— Беше великанът — каза Шармал. Беше изгубил чалмата си, лицето му беше изцапано с кал и засъхнала кръв от рана на главата. Очите му бяха приковани върху нещо, което никой друг не можеше да види. — Великанът изкла всички, които настигна. Никой не можа да му се опре. — Никой от групата не направи опит да го накара да замълчи, защото лудият беше свързан с боговете и закрилян от тях.

— Смята ли някой, че ние все още можем да вземем „Очите на огъня“ от заморийската жена? — попита уморено Джинар.

Четиримата му отговориха с безизразни погледи.

— Той отрязва ръката на Фаруз — каза Шармал. — Кръвта шуртеше от нея, докато той препускаше в нощта, за да умре.

Джинар не обърна внимание на младежа.

— Има ли някой, който да се съмнява в цената, която ще платим за неизпълнението на заповедта на имала Басракан? — Отново четиримата, които криеха своите чувства, останаха безмълвни, но отговорът се четеше в тъмните им очи, сега изпълнени с ужас.

Шармал започна да плаче.

— Гигантът беше духът на земята. Ние разсърдихме истинските богове и те ни изпратиха наказание.

— Тогава значи е решено — Джинар поклати глава. Той ще остави много неща, включително любимото си седло и две млади жени, но това може по-лесно да се поправи, отколкото кръвта, изтекла

от вените на един мъж. — На юг племената все още не обръщат внимание на призива на Басракан. Интересуват се единствено от керваните на Султанапур и Аграпур. Там ще отидем. По-добре да отидем там с риск да не ни приемат, отколкото със сигурност да се изложим на гнева на Басракан.

Джинар не видя как Шармал се приближи и изведнъж стовари юмрук върху гърдите му. Остана без дъх и смутен сведе очи. Ударът не беше много силен. Чак сега видя дръжката на кама в стиснатия юмрук. Когато отново вдигна очи, другите бяха изчезнали — не искаха да имат нищо общо с работата на един луд.

— Ти се опозори, Джинар — каза Шармал с тон, сякаш поучаваше дете. — По-добре да се изложим на неговия гняв, отколкото да не изпълним волята на истинските богове. Вярвам, че разбираш това. Ние трябва да се върнем при имала Басракан, който е свят човек, и да му разкажем за великана.

Прав е, помисли Джинар. В онзи лагер беше смъртта. Той усети нейния дъх. Джинар отвори уста да се засмее и кръвта бликна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато следобедните сенки започнаха да се удължават, положението в лагера на ловците донякъде се нормализира. Пожарите бяха изгасени, а каруците, които не можеха да се поправят, бяха бутнати надолу по хълма заедно с обгорелите товари, които също не можеха да се използват. Повечето от ранените бяха на крака, макар и да не бяха готови за нова битка като останалите. Мъртвите, чийто брой се увеличи с двама от най-тежко ранените, бяха заровени в подножието на хълма и над тях беше натрупана каменна пирамида, за да не ги изровят вълците. Във всеки случай така постъпиха със заморийските мъртъвци. Зад отсрещния хълм, където бяха завлекли трупове на планинците, грачеха и се бореха лешояди и гарвани.

Сега поставиха стражи не само около лагера на самото било, но и в подножието на хълма. Така нямаше да бъдат изненадани. Конан ги посъветва да разположат стражите по този начин. Тогава Джондра се отнесе пренебрежително към съвета, но въпреки това заповяда да се поставят стражи, без да признава заслугата на Конан.

Конан ходеше из лагера със свъсено като буреносен облак лице, но не защото се чувстваше засегнат. За него нямаше значение на кого се приписва заслугата, щом като охраната на лагера беше засилена. Но Джондра го избягваше през целия ден. Тя провери състоянието на ранените, отиде да види приготвянето на храната, занимаваше се с множество задачи, които обикновено възлагаше на други. И натовари със задачи всички в лагера, с изключение на Конан. Конан знаеше, че тя върши всичко това, за да не говори с него.

Тамира мина покрай него, понесла внимателно табла с шише вино и бокал върху нея. Конан я хвана за ръката.

— Не ме задържай — каза тя смутено. — Джондра иска веднага да ѝ занесе вино, а при настроението ѝ днес нямам никакво желание да се бавя. — Изведнъж дребната крадла се изкиска. — Може би за всички ни щеше да бъде по-добре, ако през нощта не беше спал самичък.

— Това не е важно — изръмжа Конан, — ами е време да се връщаме, Тамира. Утре групата ще бъде в планините.

— Това ли каза на Джондра, та е бясна днес? — Лицето ѝ се вкамени. — Казал си ѝ да се връща?

— Глупаво момиче, искаш ли да чуеш какво ще ти кажа? Един ловен трофей не си заслужава риска да умрем от ръцете на планинците, както не заслужават и онези скъпоценности.

— И какво мисли Джондра? — попита тя подозрително. — Не иска ли да се върне?

— Ако не мога да я убедя, ще се върна без нея. Ти ще дойдеш ли?

Тамира захапа пълната си долна устна и го погледна през дългите си мигли. Накрая кимна.

— Ще се върна. Това обаче трябва да стане през нощта, докато Джондра спи. Ако усети, няма да ме пусне. Какво ще прави без прислужничка, по която да крещи? Но какво ще стане с твоя интерес към рубините, кимериецо?

— Вече не се интересувам от тях — отговори той.

— Вече не се интересуващ... — започна Тамира, после спря и недоверчиво поклати глава. — За толкова голяма глупачка ли ме смяташ, та да ти повярвам, кимериецо? Или пък ти самият си глупак? Аз обаче не забравям, че мъжете действат като мъже.

— Какво ще рече това? — попита Конан.

— Че те пусна в леглото си и сега не искаш да я обереш. И ти твърдиш, че си крадец?

— Това не е твоя работа — отвърна той с повече търпение, отколкото изпитваше. — Както не са твоя работа и рубините. Запомни ли, че тази вечер тръгваш с мен?

— Запомних — отговори тя бавно. Когато големите ѝ кафяви очи го погледнаха, за момент помисли, че иска да му каже още нещо.

— Лиана! — изплющя като камшик гласът, на Джондра. — Къде ми е виното?

— Къде ѝ е виното? — промърмори Тамира подигравателно, но заобиколи Теладис, който мъкнеше един тежък, обкован с бронз сандък и затича към палатката.

— Може би не трябваше да я ядосваш, кимериецо — каза тежко задъханият мъж с бръсната глава. — Може би трябва да ѝ се извиниш.

Мъжът, който държеше другия край на сандъка, кимна загрижено в знак на съгласие.

— Всемогъщи Кром! — изръмжа Конан. — Нима всички в този лагер са загрижени дали аз... — Думите му заглъхнаха, когато видя един от стражите да препуска нагоре по хълма. Машинално извади меч си от ножницата и се запъти към мястото, където мъжът беше слязъл от коня и стоеше пред Джондра. Ловците изоставиха работата си и се струпаха около тях.

— Войници, миледи — докладва часовоят, дишайки тежко. — Конна войска. Двеста, може би триста конника идват насам.

Джондра удари с юмрук по закръгленото си бедро. Червеникавооранжевата ѝ копринена туника и бричът бяха прашни и с петна от пот от работата през деня.

— Дано Ерлик ги поразил! — изруга тя разгневено, после пое дълбоко дъх. Едрите ѝ гърди се размърдаха под опънатата коприна на туниката ѝ. — Много добре. Ако дойдат, ще приема техния началник. Арванеус! Погрижи се всички превързани да се приберат. Ако войниците пристигнат, преди да съм се върнала, бъди любезен с тях, но не им казвай нищо. Нищо, разбра ли ме! Лиана! Придружи ме, момиче! — още докато изстрелваше една след друга заповедите, тя премина през струпалите се ловци, без да чака да се отместят.

Мъжът с ястребово лице започна да издава нареждания, бързайки да подготви лагера за посетители. Пренасянето на ранените в палатките беше най-малката му грижа, защото повечето можеха да ходят без чужда помощ, но от усърдието на Джондра целият лагер беше осеян с бали и вързопи, готварски съдове и копия, останки от изгорели палатки, сякаш беше преминала вихрушка.

Без да обръща внимание на суетнята зад себе си, Конан приклепна в края на лагера и насочи поглед натам, откъдето беше дошъл стражът. Ръката му неведнъж посягаше към износената дръжка на старинния му меч. Той не се съмняваше, че ловецът беше видял заморийски войници, а не планинци, но за него това беше без значение. Отношенията му с войската рядко биваха добри.

Звънтене на подковани копита оповести приближаването на войниците, още преди да се покаже колоната. В редици по четирима с блестящи на слънцето добре подравнени върхове на копията, те вървяха по малките долчинки между хълмовете. Отпред според обичая

на заморийските генерали носеха зелено знаме, обримчено със злато и избродиран списък на победните битки. Конан презрително изпуфтя при вида на бойния стяг. От мястото си не можеше да разчете кои са битките, но можеше да види колко са. Върху знамето очевидно бяха описани, освен истинските битки на заморийската войска и много погранични схватки и разпри с разбойници.

В подножието на хълма войниците спряха. Две колони се обърнаха към лагера, други две обърнаха конете си в обратна посока. Знаменосецът и генералът, който можеше да се познае по кичура от конска опашка на шлема и лъскавата ризница, се заизкачваха по хълма между малкото хилави дръвчета и разпръснати туфи от високи до кръста храсти.

В отговор на нетърпеливия знак на Арванеус двама ловци изтичаха напред. Единият пое юздата на генерала, другият държа стремето му, за да слезе от коня. Беше висок мъж с тъмно, красиво лице с тънки мустаци. Той огледа бързо лагера, спря за момент очи върху Конан, вдигна вежди изненадан, изсумтя презрително и продължи с проучването. Кимериецът се запита дали някога е имал случай да използва окачената на кръста му, украсена със скъпоценни камъни сабя.

— Е — каза генералът, — къде е господарката ви?

Арванеус изтича напред, готов да сипе искрени извинения, но гласът на Джондра го сепна и той се подхлъзна.

— Ето ме, Затанидис. Какво търси най-добрият заморийски генерал толкова далеч от стените на Шадизар?

Тя пристъпи към генерала с котешка грациозност. Облеклото ѝ предизвика изненада дори сред нейните ловци. Роба от блестяща алена коприна, стегната в кръста с плътно сплетено злато и перли, подчертаваше всяка извивка на гърдите, корема и бедрата — толкова съблазнителни, че дори и евнух би ги пожелал.

Не дрехите обаче привлякоха вниманието на Конан. На главата ѝ имаше корона, украсена със сапфири и черни опали, а над веждите ѝ блестеше огромен рубин. Между пищните ѝ гърди имаше втори такъв рубин върху огърлица, украсена като короната с блестящи сини сапфири и черни като абанос опали. Кимериецът се огледа за Тамира. Младата крадла стеснително поднасяше на Затанидис поднос със

златен бокал, кристално шише и навлажнени кърпи. Тя сякаш не виждаше скъпоценностите, които беше решила да открадне.

— Ти си все така красива, Джондра — подчерта генералът, избърса ръцете си и захвърли кърпите на подноса. — Но твоята хубост щеше да украсява колибата на някой планинец, ако не бях срещнал Елдран.

Джондра видимо настръхна.

— Елдран?

— Да. Бритунианец. Каза, че е ловец. — Той взе бокала, който Тамира напълни, като я награди с лека усмивка. — Нямах да повярвам на разказа му за някаква, заморийска благородница в това прокълнато от Митра място, ако не те беше описал — жена висока колкото повечето мъже, с поразително красиви лице и тяло, добър стрелец с лък. И сивите ти очи, естествено. Разбрах, че това не може да бъде никоя друга, освен Джондра. — Той вдигна бокала с виното.

— Позволил си е да ме опише така? Добър стрелец? — Джондра изсъска думите през стиснати зъби. Беше се изчервила при думите „поразително красиви“, а при споменаването на очите ѝ беше стиснала юмруци. — Надявам се, че си оковал във вериги този Елдран. И хората с него. Аз... аз имам основания да смятам, че са разбойници.

Конан се усмихна. Джондра не беше жена, която може да се спечели с ласкателства.

— За съжаление не — отговори Затанидис и върна бокала на Тамира. — Този Елдран наистина приличаше на ловец, за какъвто претендираше, и беше сам, така че го пуснах да си върви. Във всеки случай трябва да си му благодарна, че ти спаси живота, Джондра. Планинците се надигат и това място не е подходящо за твоите ловни разходки. Ще изпратя няколко от хората си с теб — да се погрижат за безопасното ти завръщане в Шадизар.

— Не съм дете, за да ми заповядват какво да правя — отвърна високомерно Джондра.

Очите на генерала се плъзнаха по тялото ѝ и той отговори бавно.

— Разбира се, че не си дете, Джондра. Не, никак не приличаш на дете. Но трябва да се върнеш.

Джондра погледна към Конан. Изведнъж изразът на лицето ѝ омекна и тя каза бавно:

— Не, не съм дете, Затанидис. Може би ще можем да обсъдим бъдещите ми планове. Насаме, в моята палатка.

По лицето на Затанидис се изписа първо изненада, а веднага след това удоволствие.

— Разбира се — съгласи се той с похотлива усмивка. — Хайде да... обсъдим твоето бъдеще.

Отчаяние и ярост се изписаха върху мургавото лице на Арванеус, като видя как двойката изчезна в червената палатка. Конан само загреба шепа камъчета й започна да ги хвърля едно по едно надолу по хълма. Теладис клекна до него.

— Още една неприятност, кимериецо — каза мъжът с бръснатата глава. — И ще започна да се чудя дали си достоен за нея.

— Какво общо имам аз с това? — попита студено Конан.

— Тя го покани заради теб, глупав северянино.

— Тя е свободна да избира. — Конан не искаше да признае дори пред себе си, че поканата към Затанидис не му беше приятна. — Джондра не е първата жена, която избира мъж заради богатство и титли.

— Но тя не е обикновена жена. Служа при нея още когато беше дете и ти казвам, че ти си първият мъж, когото е приела в леглото си.

— Знам — отвърна Конан през стиснати зъби. Не беше свикнал жените да го отхвърлят, това нито му харесваше, нито пък имаше желание да го обсъжда.

От палатката се чу женски писък и кимериецът хвърли друго камъче. Стиснатите му челюсти се отпуснаха и на устните му се появи лека усмивка. Арванеус направи една крачка към червената палатка, после замръзна нерешително. Тамира, клекнала пред входа на палатката, хвърли измъчен поглед към Конан. Всички останали сякаш бяха замръзнали. Друг писък процепи въздуха.

Теладис скочи на крака, но Конан го хвана за ръката.

— Ще проверя дали има нужда от помощ — заяви той спокойно и захвърли камъчетата, които, държеше. Въпреки спокойния тон кимериецът тръгна бързо, а докато стигне до палатката вече тичаше.

Когато се шмугна вътре, веднага разбра какво става. Джондра беше съборена върху възглавниците, червената й роба се беше вдигнала над закръглените бедра, дългите й крака ритяха във въздуха,

а легналият върху нея Затанидис ровеше в панталона си и я обсипваше с целувки. Малките ѝ юмруци удряха безрезултатно гърба му.

С ръмжене Конан сграбчи мъжа за врата и за дъното на панталона и го вдигна във въздуха. Затанидис извика, после започна да сипе проклетия и да се бори. Посегна към сабята си, но грамадният кимериец с лекота го занесе до входа на палатката и го изхвърли като чувал навън.

На Конан му беше достатъчен един миг, за да се увери, че Джондра не е наранена. Бижутата ѝ бяха пръснати по възглавниците, под разкъсаната роба се белееше рамото ѝ, но когато се изправи на крака и придърпа надолу коприната, за да прикрие голотата, изглеждаше повече разгневена, отколкото наранена. С изкривена от ярост уста, Затанидис се беше надигнал на коляно. Когато видя Конан, измъкна сабята си. Кимериецът я ритна и украсената със скъпоценни камъни сабя излетя от ръката му. Затанидис изрева и се хвана за китката, но викът заглъхна, когато Конан опря върха на мечата си в гърлото му.

— Спри, Конан! — извика Джондра. — Прибери мечата!

Конан бавно свали оръжието си, но не го прибра в ножницата. Джондра беше нападната и според него нейно право беше да реши дали да се отнеме живота на Затанидис, или да му се прости. Но той няма да прибере оръжието си, докато мъжът не е мъртъв или не си отиде.

— Ще ти отсека главата, варварино — изръмжа Затанидис, докато се изправяше. — Ще разбереш какво е наказанието за нападение на заморийски лорд.

— Тогава ти ще разбереш какво е наказанието за... посегателство срещу заморийска лейди — каза студено Джондра. — Махай се и бъди внимателен, Затанидис, защото твоята глава и тази на Конан ги очаква една и съща съдба и изборът е твой.

Затанидис облеци в безсилна ярост тъмните си очи, а от устата му се стече слюнка.

— Можеш да отправиш към мен каквото си щещ обвинение, бритунианска уличнице. Мислиш ли, че в Замора има и един, който да не е чул за твоите истории? Че си приела в леглото си мъж, преди да си го приела на служба като ловец? Кой би повярвал, че човек като мен ще се докосне до такава уличница, такава...

Той млъкна и отстъпи, когато Конан отново вдигна мечата си, но Джондра задържа силната ръка на кимериеца, макар че и с двете си ръце не можеше да я обгърне.

— Спри, Конан — извика тя нервно. — Решавай, Затанидис.

Генералът с тъмното лице избърса слюнката от брадата си с обратната страна на ръката си и после кимна нервно.

— Ти си тази, която направи избора, Джондра. Запази си този дивак за любовник. А можеш да идеш в планините и да си намериш някой планинец. — Той отиде до мястото, където беше паднала сабята му, вдигна я и я пхна в ножницата. — Що се отнася до мен, можеш да вървиш направо в деветия ад на Зандру.

Като наблюдаваше как генералът вдървено отива към коня си, въпреки гнева си Конан изпита задоволство. На Затанидис може и да му се иска да остави Джондра на съдбата ѝ, но много от неговите войници знаеха, че той се е срещнал с нея. Опитът да я изнасили също можеше да бъде прикрит — особено ако други благородници изпитваха същите чувства към Джондра като генерала. Но провалът му да върне една жена от планините наистина щеше да представи мъжеството му в неблагоприятна светлина. Конан беше готов да се обзаложи, че още утре тук ще пристигне войска със заповед да ескортира ловната дружина до Шадизар независимо какво ще каже Джондра.

Когато Затанидис и неговият знаменосец препуснаха надолу по хълма, Арванеус, едновременно надменен и нерешителен, се доближи до червената палатка.

— Миледи — започна той с дрезгав глас, — ако заповядаш, ще взема със себе си мъже и ще се погрижа тази нощ Затанидис да не оцелее.

— Само ако заповядам — отговори Джондра с леден тон, — ти ще се промъкнеш през нощта и ще убиеш Затанидис. Конан не изчака моята заповед. Той открито ме защити от Затанидис, без да се страхува от последиците.

— Миледи, аз... аз съм готов да умра за теб. Животът ми изцяло ти принадлежи.

Джондра обърна гръб на възбудения ловец. Очите ѝ се заковаха върху широките гърди на Конан, сякаш не смееше да срещне погледа му.

— Стана ти навик да ме спасяваш, кимериецо — каза тя тихо. — Не виждам причина, поради която да продължим да спим разделени.

Арванеус скръцна със зъби.

Конан не каза нищо. Ако правилно беше преценил Затанидис, преди да изтече нощта трябваше да напусне лагера, защото заповедите на генерала сигурно щяха да включват и смъртта на един едър северняк. Освен това беше изготвил план да тръгнат двамата с Тамира. Да откаже леглото на Джондра обаче ще е свързано с обяснения, които той не желаше да дава.

Високата знатна жена пое дълбоко дъх.

— Не съм кръчмарска курва, с която мъжете могат да си играят, Конан. Искам отговор сега.

— Не напуснах леглото ти, защото съм пожелал да го сторя — рече той предпазливо и мислено се прокле, когато тя вирна брадичка и очите ѝ пламнаха. — Хайде да не спорим — додаде той бързо. — Ще минат дни, преди ранените да възстановят силите си. Това ще бъдат дни на почивка и развлечения.

Дни за връщане в Шадизар, помисли той, но задоволството му изчезна, когато чу презрителния ѝ смях.

— Как можеш да си толкова глупав? Затанидис ще размисли върху засегнатото си мъжко достойнство и чест, после, ще убеди сам себе си, че може да избегне всякакви обвинения, които мога да отпраща към него. Утре ще пристигнат много войници, Конан, несъмнено със заповед да ме оковат във вериги, ако не се съглася доброволно да се върна. Но те ще трябва да ме търсят в планините. — Изведнъж лицето ѝ се успокои, а гласът ѝ стана по-твърд. — Ти не си чак толкова глупав. Ти също знаеш, че войниците ще се върнат. И ще изчакаш да видиш как ще ме върнат като вързоп. Е, върви си, щом се страхуваш от планините. Тръгвай! Хич не искам да знам! — Така неочаквано, както му беше обърнала гръб, Джондра отново се обърна към Арванеус. — Смятам да тръгнем при първи зори — каза тя на мъжа с ястребово лице — и да вървим бързо. Без багаж. Само онова, което може да се натовари на животните, останалото да се изхвърли. Ранените и всички мъже, за които няма коне, да се върнат с волските каруци в Шадизар. Следите им може би ще объркат Затанидис за известно време...

Докато слушаше разпорежданията ѝ, Арванеус хвърли поглед през рамо към Конан, в който освен удовлетворение той прочете и

обещание за разправа. Ако остане с ловците, от този тип могат да се очакват още неприятности, напомни си Конан, но той нямаше никакво намерение да остава. Беше решил да ги напусне, беше време да се стяга за път.

Конан бавно се отдалечи, оставил зад гърба си разпорежданията на благородницата. С подчертана небрежност той отиде зад огньовете за готвене. Дебелият готвач, съсредоточен над някакво изискано ястие за трапезата на Джондра, дори не повдигна глава, когато кимериецът се шмугна между каруците с припаси. Когато излезе оттам, Конан носеше две големи кожени торби със сушено месо. Хвърли бърз поглед, за да се увери, че не са го забелязали, и скри месото в бодливите храсти в края на лагера. Малко след това прибави към тях четири меха с вода и вълнени одеяла на сини ивици. Той самият беше свикнал да спи завит с наметалото си, а дори и без него, но не очакваше градска жена като Тамира да е толкова калена.

За коне трябваше да изчакат до момента на тръгване — тях не можеше да оседлае сега, без да привлече нечие нежелано внимание — но все пак отиде до коневръза. На светло беше по-лесно да избере добър кон. Едрият черен жребец, който вече беше яздил, щеше да му свърши работа. За Тамира обаче също трябваше издръжлив кон. Беше решил само да мине покрай конете, за да не издаде интереса си, но когато съгледа дългокрака дореста кобила — точно каквато би желал за Тамира — краката му сами се спряха. На земята пред кобилата имаше седло, мех с вода и здраво завързана кожена торба.

— Значи ще заминеш още тази нощ, Тамира? — промълви тихо Конан. — Или докато чакам да се смрачи? — Изведнъж пред очите му изплува картината на пръснатите по възглавниците в палатката на Джондра рубини.

Със спокойствие, каквото не изпитваше, Конан се върна обратно, като се оглеждаше за Тамира. Лагерът приличаше на мравуняк. Забързаните ловци бяха заети да изпълнят заповедите на Джондра. За момент благородницата спря и се загледа в Конан, сякаш се канеше да каже нещо или чакаше той да заговори, но когато Конан я отмина, тя гневно обърна гръб и продължи да следи подготовката за следващата сутрин. Може би ще успее все пак, тъжно си помисли той.

Конан беше обмислил как да влезе в червената палатки, ако реши да открадне рубините. С бърз поглед се увери, че никой не го следи,

след това изчезна зад палатката на Джондра. Ниско над земята, в задния край на палатката видя дълъг прорез. Разтвори го леко и надзърна. Видя Тамира, която беше коленичила и ровеше между възглавниците. С приглушен смях тя измъкна огърлицата. В другата си ръка държеше короната.

Конан безшумно се вмъкна вътре, Тамира не го усети, докато ръката му не затисна устата ѝ. С другата притисна ръцете ѝ към тялото и я вдигна, преди тя да гъкне, само тежко въздъхна в ръката му. Конан видя, че беше изпуснала накитите, след което настъпи краят на този мирен за него момент. Тамира се замята, зарита и започна да хапе. Откъм входа на палатката се чуха стъпки.

Кимериецът измърмори едно проклятие и се пхна през прореза навън с борещия се товар в ръце. Зад палатката обаче нямаше място, където можеше да спре. Особено ако някой се канеше да влезе вътре и при вероятността Тамира да извика, че той се опитва да открадне скъпоценностите. Проклинайки тихо, Конан се сниши и се спусна по склона, докато намери някакви шубраци, които да ги скрият. Там се опита да я остави на земята, но тя го изрита силно в глезена. Той загуби опора под краката си и се озова на земята с Тамира под него. Очите ѝ се бяха насълзили от силата на удара.

— Глупчо! — изхриптя тя. — Да не би да искаш да ми потрошиш ребрата?

— Ти ме ритна — озъби се той. — Мислех, че се споразумяхме да тръгнем през нощта. Какво правеше в палатката на Джондра?

— Не се разбрахме за рубините — отвърна тя. — Ако ти си променил плановете си за тях, аз не съм. Може би — заключи тя гневно — за теб онова, което ти даде Джондра, е по-ценно от рубините, но аз не съм мъж и имам по-друго мнение по въпроса.

— Остави Джондра на мира — изръмжа той. — И не се опитвай да се измъкнеш. Ти си приготвила кон, с който да тръгнеш всеки момент.

Тамира се размърда неспокойно, очите ѝ се отместиха от неговите.

— Искан да съм готова — промърмори тя. — За през нощта.

— За толкова глупав ли ме смяташ, та да ти повярвам? Един оседлан кон не може да остане незабелязан до мръкване. Но ако някой

има намерения да открадне рубините и да напусне лагера по-рано... И ти смяташе да направиш точно това, нали?

— Нямахте да обвинят теб — намусено заяви тя, но в тона ѝ се прокрадваха и нотки на извинение. — Джондра не би те обвинила, дори да намери рубините в торбата ти. А ако те обяви за крадец, това ще бъде по-малко, отколкото заслужаваш.

— Джондра! — задъха се той. — Винаги Джондра! Какво те засяга с кого спя? Ние с теб не сме любовници.

Тамира опули големите си кафяви очи. Бузите ѝ пламнаха, устата ѝ беззвучно се отваряше и затваряше, докато накрая успя да каже:

— Повече от сигурно е, че не сме! Как си позволяваш даже да го изречеш? И да ставаш! Махни се от мен, вол такъв! Пусни ме ти казвам! — Малките ѝ юмруци отмерваха всяка нейна дума с удар по гърдите му, но неочаквано пръстите ѝ се заплетоха в косата му и тя притисна устните си в неговите.

Конан премигна изненадан, после отвърна на целувката ѝ със същата страст.

— Недей да смяташ, че това ще ме убеди да остана — каза той, когато отлепиха устни, за да си поемат въздух. — Не съм такъв глупак.

— Ако спреш — изстена тя, — значи си глупак.

С една последна тиха забележка, че не е глупак, Конан престана да говори, престана да мисли, изцяло отдаден на страстта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не съм глупак, отново си рече Конан, докато яздеше по пътеката към един от върховете в Кезанкианските планини. Той си мислеше, че ако продължава да си го повтаря, след време ще успее да се убеди в това. Пред него и зад него се беше проточила навлизащата навътре във владенията на планинците колона на ловната дружина — всичките на коне, мнозина водещи товарни животни. Слънцето едва се беше показало на хоризонта. Бяха напуснали лагера преди първи зори. Волските каруци с ранените сигурно вече пътуваха към Шадизар.

Потъналият в размисъл Конан се изненада, като видя, че Джондра се беше отбила встрани и го чака. Откакто му бе обърнала гръб, не беше говорил с нея. Забеляза, че сега се усмихва.

Джондра подкара коня си до неговия. Пътеката беше достатъчно широка, за да могат двете животни да яздят едно до друго.

— Чудесен ден, нали? — каза тя весело.

Конан я погледна, без да каже нищо.

— Очаквах през нощта да дойдеш при мен. Ох, бях се зарекла, да не ти казвам. — Тя свенливо го погледна през спуснатите си мигли. — Знаех, че няма да ме изоставиш. Искам да кажа... мислех... че ще останеш заради мен. Права ли съм?

— Права си — съгласи се той неохотно, но Джондра изглежда не обърна внимание на тона му.

— Бях сигурна — отвърна тя и се усмихна още по-мило. — Тази нощ веднъж завинаги ще сложим край на миналото — каза тя и препусна напред, за да заеме мястото си начело на колоната.

Конан изръмжа.

— Какво иска тази? — Тамира изравни коня си с неговия. Яздеше същата кобила, която беше избрала за бягството. Тя погледна ревниво подир отдалечаващата се благородница.

— Нищо от съществено значение — отговори Конан.

Младата крадла се намръщи презрително.

— Навярно си мисли, че си все още тук заради нейните разкошни прелести, които безсрамно излага на показ. Но ти си тук заради мен, нали?

— Разбира се — отвърна Конан. — Но ако не искаш да видиш как добре си служи Джондра с пръчката, постарай се да не ни вижда да разговаряме много често.

— Нека само се опита!

— В такъв случай може би имаш намерение да ѝ обясниш, че не си камериерката Лиана, а крадлата Тамира.

— Ако ми излезе в честен бой... — започна дребното момиче и отметна назад глава, после спря и се засмя. — Но аз искам от теб друго, а не приказки. Тях оставам за нея. До довечера, Конан.

Когато Тамира изостана, едрият кимериец тежко въздъхна. Задачата му не бе лесна. И всичко това, защото не можеше да позволи на една жена, с която бе спал — още по-малко пък на две — да навлезе в Кезанкианските планини, докато той препуска назад към Шадизар. Предположи, че онези мъже, които наричаха себе си цивилизовани, а него варварин, биха направили това с лекота. Той обаче не можеше, а гордостта му стигаше, за да вярва, че ще успее безопасно да изведе и двете от планините. Той, разбира се, знаеше, че рано или късно всяка от тях ще научи за другата. Тогава, беше сигурен в това, ще предпочете да влезе в Кезанкианските планини, отколкото да се изправи пред тези жени.

Мисълта за планинците го върна обратно към действителността. Ако не бъде бдителен, може изобщо да не влязат в планините, камо ли да излязат. Огледа заобикалящите го стръмни, тъмни планински склонове, осеяни със странно изкривени от вятъра и суровата природа дървета. Насочи поглед към назъбените върхове напред. Не можа да зърне никакви следи от живот, но вятърът доведе някакъв звук — все още слаб, но обезпокоителен.

Спря коня си, за да погледне назад, и усети как космите на тила му настръхват. Далеч в ниското между хълмовете се водеше битка. От мястото, където се намираше, виждаше само прах, която се вдигаше като пушек от хълмовете, и малки като мравки фигурки на мъже, но за един миг зърна, можеше да се закълне в това, заморийско бойно знаме на един от хълмовете. После мъж с чалма на главата го свали.

Повечето от другите фигури, които можа да различи, бяха също с чалми.

— Какво има? — извика Джондра, препускайки по пътеката. Трябваше да си пробива път между струпалите се зад Конан ловци. — Защо спряхте?

— Долу се бият, миледи — съобщи Теладис, засланяйки очи, за да погледне към хълмовете. — Не мога да кажа кои са, но се бият.

— Планинци — каза Конан. — От това, което се вижда, е ясно, че планинци избиват част от заморийската армия.

— Глупости! — озъби се Арванеус. — Армията ще помете всяка планинска сбирщина. Освен това племената никога не се събират толкова много и... и... — Докато говореше, силата на думите му намаля и той завърши неубедително: — От това разстояние е невъзможно да се видят подробности. Могат да се бият кои ли не. А може и изобщо да не се бият.

— Вярно, може би е народен танц — подметна Конан иронично.

Джондра го хвана за рамото.

— Можем ли с нещо да им помогнем?

— Не, дори да имахме крила — отговори едрият кимериец.

Като чуха отговора, по лицата на ловците се изписа облекчение — облекчение, примесено със страх. Беше много лесно да се говори за влизане в Кезанкианските планини и за риска да се изправят пред гнева на планинските племена. Но да го видят в действителност, дори отдалеч, беше нещо съвсем различно. Особено когато този гняв се изливаше от ръцете на повече планинци, отколкото човек очаква да види, дори цял живот да скита из планините.

Джондра огледа ловците един по един, после се усмихна.

— Ако долу се бият толкова много планинци, тогава планините остават незащитени. — Думите ѝ оказаха съвсем незабележимо въздействие на ловците. Откъм планината се появи един гарван. — Там! — каза Джондра, измъквайки лъка си от лакирания калъф зад седлото. — Ако там е останал някой и друг планинец, лесно ще се справим. — Тетивата удари защитната кожа на лявата ѝ ръка, гарванът сви крила и падна като камък. Докато прибираше лъка, Конан я чу да промърморва нещо като „бритунианци“. — Продължаваме! — заповяда тя и препусна по пътеката.

Колоната бавно се източи подир благородницата. Когато Тамира мина покрай Конан, тя загрижено го погледна. Може би съм глупак, помисли той, но не мога да бъда друг. Усмихна се успокояващо на младата крадла и се присъедини към колоната, която продължаваше навътре в планината.

Елдран хвърли изпитателен поглед към четирийсетте мъже, които го следваха през полето с огромни камъни към дълбините на планините, и съобщи:

— Ще спрем да починем.

— Време е — отвърна бузест мъж с дълга прошарена коса, завързана отзад с кожена връв. — От зори яздим, а вече не съм много млад.

— Пак ли се оплакваш от старите си кости, Харал — засмя се Елдран и другите се присъединиха към него, макар че в смеха им се долавяше напрежение. Възрастта и пълнотата на Харал не му пречеха да бъде добър боец и ловец, което личеше от белезите по лицето му и от подплатеното с кожа от вълк наметало, който беше убил с голи ръце. — Само кратка почивка — продължи Елдран. — В тези планини се чувствам зле. Искам да изпълним задачата си и бързо да се махаме.

Думите му поохладиха развеселените мъже. Но смехът донякъде разпръсна обзелото ги безпокойство, и дори нещо повече от безпокойство, откакто бяха влезли в планините. Ако искаха обаче да запазят живота си, трябваше да помнят къде се намират и какво им предстои да извършат.

Докато другите си почиваха или се разхождаха, за да раздвижат схванатите си от ездата крака, Елдран полегна, без да изпуска от ръка юздата. В съзнанието му се прокрадваше образ, който не му позволяваше да мисли единствено върху целта на похода в планините. Въпреки опасностите, които го заобикаляха като зловоние, ако не внимаваше, образът на високата заморийска красавица — надменна колкото двайсет крале — намираще начин да нахлуе в мислите му. Беше ли обаче заморийка, питаше се той. Ако се съдеше по държанието ѝ — сякаш земята, по която стъпва, е нейна — е такава. Но очите!? Бяха сиви като утринна мъгла, полепнала по дъбовете в гората. Няма замориец с такива сиви очи, толкова сиви като неговите.

Елдран гневно си напомни, че е тръгнал да отмъсти за смъртта на брат си и на онези, които отидоха в Кезанкианските планини и не се върнаха. Да отмъсти за смъртта на загиналите при опит да защитят стопанствата си от огнения звяр. Да защити народа си. И ако той и всички хора с него умрат, това ще бъде малка цена за осъществяване на поставените цели. Още преди да напуснат Бритуния, всички се бяха съгласили с това.

Над него кръжеше гарван. Като птицата, която той и Джондра бяха пронизали. Елдран нервно скочи на крака. Нищо ли не може да прогони тази жена от ума му? Добре. Тази проклета птица няма повече да му напомня за нея. Елдран измъкна лъка си от калъфа от вълча кожа, окачен отзад на седлото.

— Елдран! — мършав мъж с остър нос му махаше енергично от едно равно място по-нагоре в планината. — Ела бързо, Елдран!

— Какво има, Фирдан? — попита Елдран и в същото време тръгна нагоре по склона. Фирдан не беше човек, който лесно се вълнуваше. Другите от групата го последваха.

— Там! — посочи с ръка мършавият мъж, когато Елдран отиде при него.

Елдран сложи ръце над очите си, но далеч в ниското сред хълмовете видя само облаци прах и дребни фигури на биещи се мъже.

— Планинци! — заяви накрая Елдран.

— И заморийци — добави Фирдан. — Видях знамето на техния генерал.

Елдран бавно свали ръце.

— Прости ми, Джондра — промълви тихо той.

— Може би още не са я хванали — каза Харал. — Може би това са другите воители, които видяхме.

Елдран поклати глава.

— Другите бяха по на запад. И аз наблюдавах лагера им, докато техният генерал тръгна да я търси.

— Заморийска курва — отсече Фирдан презрително. — Има много добри бритуниански жени, които с желание ще легнат с... — думите му заглъхнаха под погледа на Елдран.

— Повече няма да говорим за жени — каза сивоокият мъж. — Ще говорим за други неща. За неща, които трябва да бъдат казани. Ние проследихме звяра дотук, до неговото леговище и дирята води в

недрата на планината. Тук опасността се усеща дори във въздуха. Нека никой не ми казва, че не я е почувствал.

— Сега очаквам да кажеш, че си видял и знамение — измърмори Харал и добави, като се подхили: — Ако не си се променил от времето, когато плувахме заедно, никога няма да станеш жрица.

Никой не се засмя на закачката. Тъжни очи наблюдаваха Елдран, който продължи със същия мрачен тон.

— Не ми е необходимо да видя още нещо, за да усетя смъртта. Който ме последва по-нататък, трябва да се примири с мисълта, че костите му ще останат поругани. Няма да отправя укорна дума към онзи, който иска да се върне, но нека го стори сега.

— Ти искаш ли? — попита тихо Харал. Елдран поклати глава. — Тогава — продължи пълничкият мъж — аз също няма да се върна. Вече съм достатъчно стар и ми е време да си избира мястото, където да умра — тук, в планините.

— Моят брат загина заедно с твоя, Елдран — каза Фирдан. — Аз искам не по-малко от теб да отмъстя.

Един по един другите също заявиха, че ще продължат.

— Много добре — рече Елдран и кимна. — Това, което има да става, ще стане. Да тръгваме!

Когато се върнаха на пътеката, Елдран видя, че гарванът е изчезнал. Тези птици бяха лоша поличба, но въпреки това не се зарадва, че е отлетял. Напомни му за Джондра. Независимо дали беше жива или не, той не вярваше, че отново ще я види. И си помисли, че дълбоко навътре в Кезанкианските планини ще има безброй гарвани и достатъчно кости за тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.